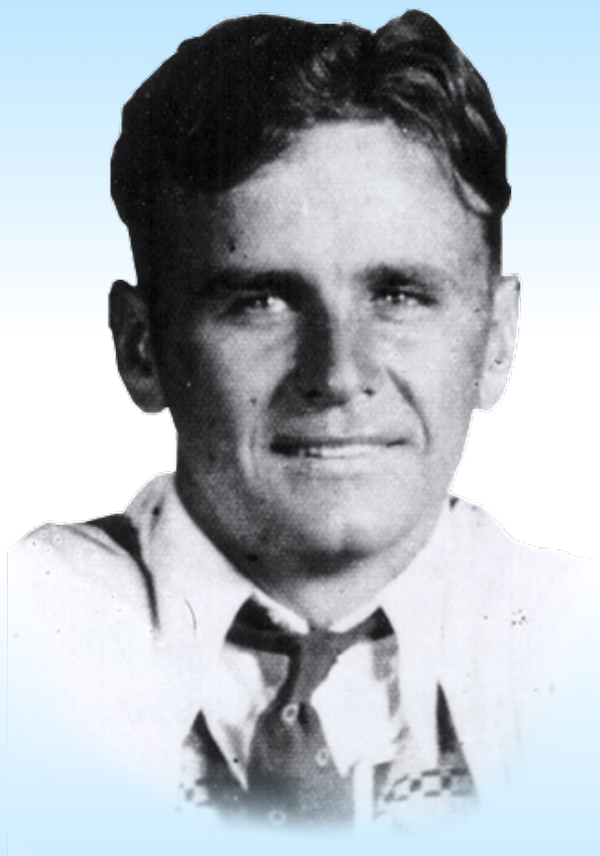

NADPŘIRODZENO

ŽIVOT WILLIAMA BRANHAMA

Kniha první:
Chlapec a jeho nůdza
(1909 - 1932)

Owen Jorgensen

Tento životopis nie je podobný žiadnej inej knihe, ktorú si doteraz čítal. Hoci v nej, samozrejme, prebieha dráma...

„Dom okolo neho sa knísal a rútil. Zo stropu sa ako dážd' začala sypať omietka a na stene praskala ako pukance. Z predsieňe bolo počuť hlasné praskanie. Podlaha sa zachvela, keď sa dom začal presúvať, a Billyho odhodilo ku dverám komory. Nasledovalo ďalšie hlasné prasknutie blízko miesta toho prvého, sprevádzal ho zvuk praskajúceho dreva. Potopa trhala budovu od jej základov. Billy strmhľav prebehol predsieňou ku hlavnému vchodu. Nevedel, že veranda sa práve odtrhla od domu. Ocitol sa v ľadovej vode...“

Ale prirodzená dráma je iba začiatok. Potom prichádza to nadprirodzené – a nič už nie je také ako predtým.

NADPRIRODZENO:

Život Williama Branhama

Kniha první:

Chlapec a jeho nůdza

(1909 – 1932)

Owen Jorgensen

Copyright © 1994

Owen Jorgensen

Všetky práva podľa medzinárodnej a Pan - Americkej konvencie tlačiarenských práv sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukováná v žiadnej forme bez písomného súhlasu autora, v tom je obsiahnuté kopírovanie, či elektronické alebo mechanické, vrátane fotokopírovania, nahrávania, alebo akýkoľvek systém uchovávaní a opätovného získavania dát. Rozmnožovanie tejto knihy bez súhlasu je porušením medzinárodných tlačiarenských zákonov.

0398-005

Vydavateľ originálu:

*Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA*

Vydavateľ slovenskej verzie:

*Nezávislé kresťanské spoločenstvo v Modre
Šúrska 1, 900 01 Modra, Slovenská republika
Tel.: +421(0)911178730
info@vecerne-svetlo.sk
Vydané v roku 2019*

Venovanie

Niekde v tomto svete je úprimný mladistvý,
ktorý hľadá odpovede na otázky tohoto druhu:
Naozaj existuje Boh? Ak áno, kým je? A kde je?
A má tento Boh záujem o môj život?

Tak teda tebe, mladý človek, ktorý hľadáš,
je venovaná táto kniha.

Pretože takto som raz hľadal aj ja.

Owen Jorgensen

Obsah

Úvodné slovo autora.....	9
Kapitola 1.....	15
Záhľadné znamenie narodenia.....	15
Kapitola 2.....	25
Jeho prvé videnie.....	25
Kapitola 3.....	37
Pach chudoby.....	37
Kapitola 4.....	44
Zbitý bez milosrdenstva.....	44
Kapitola 5.....	52
Nešťastnou náhodou zasiahnutý strelou.....	52
Kapitola 6.....	61
Zdrvujúci úder.....	61
Kapitola 7.....	69
Utečencom v púšti.....	69
Kapitola 8.....	76
Znariadenie nasleduje.....	76
Kapitola 9.....	82
Jeho posledná šanca.....	82
Kapitola 10.....	92
Prvá skúška viery.....	92
Kapitola 11.....	99
Ordinovaný pre nadprirodzené Evanjelium.....	99
Vysvetlivky autora.....	108
Pramene a bibliografia.....	110
Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhamu:.....	111

Úvodné slovo autora

V roku 1971, keď som bol študentom na Pacific College v Seattle, čítal som krátku knižku od Gordona Lindsaya: William Branham - Muž poslaný od Boha. Bol som tak ohromený životom a službou Williama Branhama, že som začal čítať všetko, čo som o ňom vedel nájsť. Mal som 19 rokov a v tom čase bolo mojím snom stať sa spisovateľom. Rozpoznal som, že tu bol jeden z najväčších príbehov nášho času, a rozmýšľal som, či by som dokázal napísať podrobný životopis o tomto výnimočnom človeku. V skutočnosti som v takom mladom veku nemal potrebné schopnosti zorganizovať obrovský projekt, nieto ho ešte napísať. Takže nie je prekvapujúce, že môj sen postupne uhasínal.

Roky ubiehali, oženil som sa, mal som 4 deti a skúšal som rôzne zamestnania až do roku 1978, kedy som sa vrátil pracovať na rodinnú pšeničnú farmu. V roku 1987, keď som mal 35 rokov, absolvoval som niekoľko zimných semestrov na Wenatchee Valley College a horlivo som očakával, že sa naučím nejaké nové zručnosti, ktoré by mi pomohli v poľnohospodárskom podnikaní. Prihlásil som sa na kurz účtovníctva, kurz informatiky a len pre zábavu aj na kurz slohového písania. Odovzdal som učiteľke svoje prvé zadanie, aby ho ohodnotila. Keď mi ho vrátila, všimol som si, že na vrch strany napísala, „Môžem toto použiť ako príklad pre ostatných v kurze?“ Na každom hodnotení, ktoré som dostal, táto učiteľka napísala tie isté slová ako na vrchu mojej prvej strany. Po štyroch týždňoch som si pomyslel, „Hmm, som zvedavý, či sa mi Boh týmto snaží niečo povedať.“ Po niekoľkých dňoch, keď som stál v školskej knižnici, pomodlil som sa, „Pane, čo chceš, aby som urobil so svojím životom?“ Okamžite som bol zasiahnutý myšlienkou tak jasne a mocne, že som vedel, že to bol Boh, ktorý ku mne prehovoril. Povedal, „Chcem, aby si napísal životopis Williama Branhama.“ Bol som ohromený. Bolo to 12 rokov od mojej poslednej myšlienky o napíšaní takejto knihy. Bez jediného zaváhania som povedal, „Napíšem životný príbeh Williama Branhama, aj keby mi to trvalo 10 rokov.“ Dopadlo to tak, že mi to zabralo 23 rokov, aby som ho dokončil.

Je dostupných veľa informácií o službe Williama Branhama. Ale chcem vás varovať. Internetové stránky, ktoré ho kritizujú, sú dobrovoľne

zle informované. Samozrejme, keď som v roku 1985 začal tento projekt, nebol ešte internet. Moje pôvodné zdroje zahŕňali novinové články, články z časopisov, knihy a niekoľko krátkych filmov z 50-tych a 60-tych rokov, rovnako ako mnoho ľudí, ktorí boli očitými svedkami udalostí, o ktorých som písal, zvlášť udalostí z posledných troch kníh tejto série. Ale väčšinou som prvotné informácie získaval z nahratých kázni Williama Branhama. Vyše 1000 jeho kázni bolo nahratých na magnetofónové pásky od roku 1947 do roku 1965. Počúval som tieto kázne jednu po druhej v poradí, v akom ich kázal. Tento proces bol sám osebe príjemný a inšpiratívny. Cítil som sa, akoby som nasledoval tohto veľkého evanjelistu po celom svete, čo som v istom zmysle aj robil. Keď rozprával príbehy o svojom živote, zapísal som si ich do môjho textového editoru. Toto bolo predtým, ako boli jeho kázne dostupné v počítačovom databázovom programe. O tomto databázovom programe sa zmienim v mojich záverečných poznámkach. Často hovoril príbehy o veciach, ktoré sa mu stali práve nedávno. Keď mal udalosť čerstvo v pamäti, nielenže povedal, čo sa stalo a čo bolo povedané, ale často povedal aj to, čo si myslel a cítil. Tým to pre mňa ako životopisca bolo jednoduchšie, aby som to správne pochopil. Po dvoch rokoch výskumu som zozbieral okolo 1000 strán poznámok. Vtedy som si povedal, „Owen, napíšeš tú knihu alebo nie? Istotne máš dosť informácií, aby si začal písať, tak buď začni písať, alebo si prestať nahovárať, že píšeš knihu!“

Najprv som si musel zoradiť poznámky. Kúpil som si 56 zakladačov a označil ich každým rokom života Williama Branhama. Keď som si čítal svoje poznámky, zistil som, kedy sa ktorá udalosť odohrala, a potom som ju nožnicami vystrihol a vložil do zakladača s príslušným rokom. Potom som si otvoril zakladač označený rokom 1909 a prečítal som si všetko v ňom, aby som mal jednotlivé detaily čerstvé vo svojej myšli. Nakoniec som zapol svoj textový editor, zhlboka sa nadýchol a začal. Pôvodne som prvú kapitolu napísal dvomi rôznymi spôsobmi. Môj prvý koncept začínal: „William Branham sa narodil v Kentucky v roku 1909.“ Vyzeralo to ako stredoškolská reportáž. Boli tam všetky fakty, ale niečo tomu chýbalo. Pomyslel som si, „V tom je toľko drámy. Prečo by som nemohol tú drámu použiť na to, aby som vtiahol čitateľov do príbehu.“ Napísal som prvú kapitolu odznovu a použil túto myšlienku. A výsledok sa mi páčil. Pokračoval som potom týmto spôsobom s celou sériou. O mesiac

neskôr moja 13-ročná dcéra Hannah ležala na bruchu na podlahe v obývačke a čítala vypadnuté stránky tohto rukopisu. Myslím, že bola pri 5.kapitole, keď na mňa pozrela s doširoka otvorenými očami a povedala, „Oci, toto je naozaj dobré.“ Potom pokračovala v čítaní. To mi ukázalo, že som na správnej ceste. Odvtedy som dostal mnoho listov od ľudí z celého sveta, ktorí boli požehnaní týmto životopisom Williama Branhama.

Dnes, keď píšem tento predhovor, existuje niekoľko stoviek výtlačkov Nadprirodzeného života Williama Branhama v angličtine. Knihy 1,2,3,4 a 5 boli tiež preložené do množstva iných jazykov. (viď. supernaturalchristianbooks.com) Dôvod, prečo sme my, rev. Perry Green z Tuscon Tabernacle v Tuscone, Arizona, a ja, pôvodne vytlačili tieto série v jednotlivých dieloch, bol jednoducho ten, že som stále písal ďalšie série. Vytlačili sme každú knihu, keď bola dokončená. Teraz, keď je tá posledná kapitola tohto životopisu Williama Branhama dokončená, znovu tlačím tých 5 kníh spolu so šiestou knihou v 3 dieloch.

Dúfam, že ti tento životopis pripomenie, akým blízkym ti je Ježiš Kristus práve teraz, a čo je ešte dôležitejšie, ako sa o teba stará.

– Owen Jorgensen, január 2010

No, vďaka Bohu, ktorý nám dáva vždycky víťazosláviť v Kristu a zjavuje skrze nás vôňu svojej známosti na každom mieste.

2.Korintánom 2:14

NADPRIRODZENO

Život Williama Branhama

Toto je najfenomenálnejší skutočný príbeh, aký si kedy čítal.
Zmení spôsob, akým zmýšľaš o svete, v ktorom žiješ,
a o svete poza ním.

Kniha 1

Chlapec a jeho núdza

*Drevený zrub neďaleko mestečka Burkesville, Kentucky,
kde sa 6.apríla 1909 narodil William Branham.*

Kapitola 1

Záhľadné znamenie narodenia

1909 – 1912

„**P**ätnásť rokov, to je už predsa dosť na to, aby som mala dieťaťko,“ hovorila si Ella Branhamová, snažiac sa povzbudiť samu seba. „Veď som predsa pripravená rovnako ako...“

Bolesť ju znovu zachvátila - silnejšia a prudšia než tá predchádzajúca. Ella pocítila, ako sa jej zmocňuje zdesenie a upadá do nepríjemnej situácie. Zvierala si brucho zasiahnuté kľčom a stonala, „Ešte nie. Prosím, ešte nie. Dokiaľ sa Charles nevráti domov.“

Na jej čele sa vynorili kropaje potu. Potácala sa po špinavej zemi k jedinému okienku v zrubu umiestnenom uprostred nahrubo opracovaných drevených dverí. Okienko nemalo sklo, iba drevenú okenicu, ktorú Ella cez deň otvárala a na noc ju zasa zatvárala. Teraz bola otvorená.

„Charles!“ volala. Jej hlas zanikal uprostred kentuckých lesov so svojimi nekonečnými pahorkami a údoliami rozprestierajúcimi sa doširoka a doďaleka. Uvedomovala si, že najbližší sused žije vzdialený niekoľko míľ, a cítila sa zúfalo osamotená. Bolesť ju zvierala okolo žalúdka a uvádzala ju na pokraj zúfalstva. „Charles,“ zakričala znova. „Charles, kde si?“ Potom jej hlas slabol a vädol, dokiaľ sa nestal iba vzlykotom, „Prosím ťa, vráť sa už domov. Potrebujem ťa.“

Charles Branham dostal v ten deň mzdu za ťažbu dreva, a tak vošiel do mesta Burkesville v Kentucky, aby si kúpil nové montérky s náprsenkou. „Na 'počesť' môjho prvorodeného dieťaťa,“ povedal. Ale čo ho zdržalo tak dlho? Či sa zastavil v nejakom hostinci? Pokiaľ áno, nestalo by

sa to počas ich prvého roku manželstva prvý raz. Ale dnes by predsa Charles takú vec neurobil! Vedel, že ich dieťa tu môže byť každú chvíľu.

Sťah odznel a nechal ju vyčerpanú. Ella sa naklonila dopredu a oprela sa o hrubo otesanú zárubňu dverí a pozorovala, ako slnko zapadá za javory a duby, ktoré práve začali pučať. Bol apríl roku 1909. Pri zatváraní okenice sa Ella zachvela.

Jediné svetlo, ktoré do zrubu prenikalo, bolo svetlo zapadajúceho slnka; toto svetlo prenikalo štrbinami uprostred hrubo opracovaných trámov. Lúče svetla sa zvolna presúvali po stole, ktorý bol takisto zhotovený amatérsky; bol to peň s drevenými kolíkmi namiesto nôh a lavička na sedenie. Jediným ďalším kusom nábytku v jednoduchej asi štvormetrovej chatrči bolo ku stene pribité jednoduché lôžko. Ella sa dopotáčala k lôžku, zrútila sa na slamník a pritiahla si prešivanú prikrývku až k samej brade. Poduška z kukuričných šupiek pod jej hlavou šuchotala pri každom pohybe. V miestnosti sa šerilo, dokiaľ sa úplne nezotmelo. Ella premýšľala o svojom pôvodnom bydlisku v Paríži v Texase, z ktorého chcela ešte prednedávnom utiecť. Minulý rok jej to tam pripadalo celkom neznesiteľné. Ale teraz, z tejto pozície, to už vôbec nevyzeralo až také zlé.

Vyrástla v Texase ako Ella Harveyová. Jej otec bol hájnikom, lovcem kožušín a učiteľom. Jej matka bola čistokrvná Indiánka z kmeňa Cherokee. Ella, najstaršia zo štyroch detí, mala za sebou nádherné bezstarostné detstvo až do chvíle pred tromi rokmi, keď jej mamička zomrela na šarlach. Vtedy mala sotva 12 rokov a jej najmladší brat mal štyri roky. Neprijemná povinnosť materskej starostlivosti na ňu ťažko doľahla.

Asi pred rokom sa na ródeu stretla s Charlesom Branhamom. Charles bol malý, statný muž s tmavými kučeravými čiernymi vlasmi, širokými ramenami a s dostatočnou kovbojskou zručnosťou, aby zdolal každého bujného koňa, ktorý by ho vyzval. Ella bola jeho šarmom okúzlená. Charles mal 18 a ona 14, ale cítila sa oveľa staršia. V tom čase jej sobáš pripadal ako dobrý spôsob, ako sa vyhnúť úmornej starostlivosti o mladších súrodencov. Ale teraz bola v rozpakoch, či v skutočnosti nespadá z blata do kaluže. Teraz sa ocitla tu, vo veku iba pätnástich rokov, cudzinka uprostred kentuckých pahorkov, a mala porodiť dieťa, 40 míľ od najbližšieho lekára a

nemala ani len priateľku, ktorú by mohla zavolať na pomoc. Ella mala hlavu zaborenú do vankúša a horko plakala.

Charles Branham sa vrátil do zrubu hodinu po zotmení. Samozrejme pil, ale nie toľko, aby otupil svoje zmysly. Opatrne sa priblížil ku dverám a ticho otvoril, aby nezobudil svoju mladučkú ženu v prípade, že by už spala. Začul však jej stonanie a rýchlo zapálil borovicovú sviečku a postavil ju na viečko zaváracieho pohára. Borovicová sviečka sa slabo rozhorela a spolu so svetlom, ktoré vyžarovala, sa uvoľňovalo množstvo dymu. Keďže mal zrub prirodzené vetranie, dym unikal medzerami medzi šindľami von.

„Charles,“ zašepkala slabým hlasom Ella, „dnes je ten večer. Rýchlo prived' svoju matku.“

Charles roznietil ohnisko a hneď bežal do zrubu svojej matky. Noc bola chladná a jasná a hviezdy mu uľahčovali najsť cestu. O hodinu neskôr sa vrátil so svojou matkou a dvoma susedkami.

Branhamova babička bola stará, mrzutá žena, tvrdá ako „koža na slanine.“ Akonáhle však uvidela túto pätnásťročnú dievčinku v pôrodných bolestiach, jej srdce sa obmäkčilo, ako keď mývalí tuk zmäkčí koženú podrážku. (Branhamova babička nielen, že nechodila v topánkach, ale ona ich ani za celý svoj život nemala). Prebrala teda situáciu do vlastných rúk. Sama mala sedemnášť detí a bola teda dobre pripravená na to, aby splnila úlohu pôrodnej baby pre svoju novú nevestu. Prinútila Charlesa, aby počkal vonku. On nenamietal. Zobral si deku a vkĺzol do kôlne, ktorá bola pristavená k jednému koncu zrubu, a ustlal si lôžko z drevených triesok a kôry. Vytiahol z vrečka fľašu whisky a vylial ju do seba, aby si upokojil nervy. Krátko nato zaspal.

Nad ránom nastával v chatrči stále väčší rozruch. Charles sa zobudil. Na východnom obzore s príchodom dňa začalo sviatať, ale slnko ešte nevyšlo. Preklíňal sám seba, že si zdiemol, a potom sa začal starostiť, lebo dieťa ešte nebolo na svete. Vari sa niečo stalo? Snáď pôjde dnu, aby sa presvedčil. Než sa k tomu ale odhodlal, začul prenikavý plač novorodenca.

Dvere chatrče sa v tej chvíli rozleteli a jedna zo susediek zavolala, „Charles Branham, je to chlapec.“

Charles sa bojzhlivo votrel dovnútra a zavrel dvere. Miestnosť bola plná dymu z voskovej sviece, ktorá stála na stole. Branhamova babička končila s kúpeľom novorodenca a odhadla jeho váhu na dva a pol kilogramu. Potom ho nežne položila do mamičkinej náruče. Charles stál pri lôžku s rukami vloženými do náprsenky svojich nových montériek a nervózne sa prizeral tomu vrtiacemu sa, bľabotajúcemu malému stvoreniu, ktoré bolo jeho synom.

Ella povedala, „Charles, on má tvoje modré oči.“

Charles si prezeral tieto malé očká, ale v tom šere nemohol rozpoznať ich farbu. „Dáme mu prvé meno William,“ povedal. „A jeho stredné meno nech je Marrion.“

Ella skúšala vysloviť tieto mená, „William... Marrion... Branham. Možno ich dobre rozlíšiť. A môžeme mu hovoriť Billy. Charles, myslím si, že Billy bude mať aj tvoje kučeravé vlasy. Otvor okenicu, aby sme naňho lepšie videli.“

Bol utorok, 6. apríla 1909, krátko po piatej hodine ráno. Denné svetlo prenikalo štrbinami dovnútra, hoci slnko sa ešte neukázalo na obzore. Charles teda otvoril okenicu a zdesene cívol. Prudkým pohybom sa otvoreným okienkom čosi vodralo dovnútra - nejaké svetlo, ktoré vyzeralo ako hviezda s priemerom asi tridsať centimetrov.

Ella vykrikla a privinula svojho syna tesnejšie do svojej náruče. Všetci ostatní sa v zmätku postavili ku stene. Podivné svetlo niekoľkokrát zakrúžilo v miestnosti a potom sa zastavilo nad lôžkom a vznášalo sa nad matkou s dieťaťom, žiarilo žltozelenou farbou a kmitalo svojím vlastným životom. Na tomto mieste zostalo necelú minútu - nie príliš dlho, ale predsa dosť dlho na to, aby si všetci prítomní v zrube mohli byť istí tým, že to naozaj videli. A potom tak rýchlo, ako sa táto ohnivá guľa zjavila, zmizla krúživým pohybom medzi krokvami a strechou.

Charles sa uprene díval medzi šindle doširoka otvorenými očami. Naraz prudký závan vtáčích krídel obrátil jeho pozornosť ku dverám, kde si na otvorené okienko sadla holubica. Táto snehobiela holubica zvedavo

pozorovala miestnosť, takmer akoby niečo hľadala. Akonáhle uvidela novorodenca, zodvihla svoju hlávku, zahrkútala a za chvíľu odletela. Charles chvíľu zízal na holubicu a potom sa znovu zahľadel ku streche.

Jedna z prítomných susediek zamumlala, „Dobre, nikdy som...“

Druhá premýšľala, „Som zvedavá, čo bude tento chlapec za človeka?“

Billymu Branhamovi uplynulo ledva pätnásť minút života.

Medzi horalmi sa rýchlo rozniesli správy o chlapcovi, ktorý sa narodil tam v horách so svetlom nad sebou. Niektorí to uzavreli s tým, že to bol odraz slnka v zrkadle. Ella a Charles však dobre vedeli, že v zrube žiadne zrkadlo nebolo. Navyše slnko ešte nevyšlo. Boli tým zmätení. Malo to svetlo nejaký duchovný význam? Charles na to chcel zabudnúť, ale Ella mu to nedovolila. Naliehala, že musia niečo podniknúť, a nakoniec sa rozhodli, že svoje dieťa prinesú do kostola, aby bolo zasvätené Bohu. Najprv sa Charles tejto myšlienke bránil, ale nakoniec súhlasil, hoci sa mu to vo vnútri protivilo. Potom prišla na pretras otázka, kam ho vziať.

Predkovia Charlesa Branhama boli prísni írski katolíci. Harveyovci z Ellinej strany boli tiež írskymi katolíkmi, až na Ellinu matku, ktorá pochádzala z kmeňa Cherokeeov. Každopádne obaja, Charles aj Ella, boli úplne vzdialení od svojich katolíckych základov a nikto z nich nemal dokonca ani formálne náboženské presvedčenie. Súhlasili ale s tým, že predaný účel bude najvhodnejším miestom najbližší kostol.

A tak, keď mal Billy Branham dva týždne, Charles a Ella ho zabalili a zobrali do baptistického kostola zvaného „Kráľovstvo vačíc“, kde sa každú nedeľu stretávalo malé obecnstvo v hrubo otesanom zrubovom kostolíku s hlinenou podlahou a s lavicami z dosiek položených na klátoch. Baptistický kostol „Kráľovstvo vačíc“ nemal riadneho pastora. Väčšinou si ľudia na zhromaždení spievali a čítali z Biblie. No každé dva mesiace sem prichádzal pocestný kazateľ, ktorý obchádzal farnosti, aby tu kázal. Práve dnes tam tento starý kazateľ bol. Pomodlil sa nad malým Williamom Marrionom Branhamom a poprosil Boha, aby raz toho chlapca použil ku Svojej službe. Bolo to naposledy počas nasledujúcich 23 rokov, čo Billy Branham vstúpil do cirkevnej budovy.

Ťažba dreva často nútíla Charlesa zostávať v priebehu týždňa v odlúčení od manželky a syna. V októbri v roku 1909 snehová búrka spôsobila, že uviazol v tábore drevorubačov ďaleko od domova. Ella už bola vo štvrtom mesiaci tehotenstva so svojím druhým dieťaťom a s tým, ako sa zmenšovali jej zásoby jedla, si začala robiť starosti. Akonáhle došli zásoby dreva, v zúfalom pokuse, aby udržala oheň v ohnisku, zabalila si nohy do starých mechov a pokúšala sa zísť do lesa, aby tam zoľala nejaký malý stromček alebo odľala suchú vetvu a pritiahla ju do zrubu. Ale keď došlo aj jedlo, zmocnilo sa jej zúfalstvo. Oheň vyhasol, zostal iba popol; Ella sa cítila príliš slabá na to, aby sa pokúsila ešte raz zísť do lesa. Zobrala všetko oblečenie, ktoré v chatrči bolo, zabalila do neho seba aj svojho syna najlepšie, ako len mohla, a z posledných síl vliezla do postele a prikryla seba aj jeho prešivanou dekou. Vonku bez prestania skučal vietor. V izbe sa ochladilo natoľko, že vo vedre zamrzla voda. Ella sa zahľadela medzi krokvy s pocitom, že znovu uvidela to zvláštne svetlo ako pri narodení svojho syna. V priebehu posledných šiestich mesiacov o tom často premýšľala. Niekedy verila, že to bolo znamenie, ktoré Billyho predurčovalo k veľkému životu. Teraz jej to však pripadalo bezvýznamné, lebo smrť ich oboch sa zdala byť veľmi blízko.

Jej najbližším susedom bol starý muž, ktorý býval na druhom konci údolia. Keď sa strhla búrka, tento sused vyšiel z domu, aby vykonal nejaké denné povinnosti. Zo svojho miesta bydliska mohol vidieť len strechu Branhamovho zrubu, ale všimol si, že z komína sa nedymí. V danej chvíli tomu nevenoval prílišnú pozornosť, ale po niekoľkých dňoch si začal robiť starosti. Vedel, že pred búrkou sa nad chyžou vznášal dym, a nikto by predsa počas búrky nemohol chatrč opustiť, a tak sa, v domnienke, že sa tam mohlo niečo stať, rozhodol, že to preskúma. Akonáhle sa priblížil k chatrči, uvidel, že v čerstvo napadanom snehu nie sú žiadne stopy. To potvrdilo jeho obavy, že nikto neopustil zrub po tom, čo búrka ustala. Zaklopal na dvere, ale nikto mu neodpovedal. Keď sa ich pokúsil otvoriť, zistil, že sú zamknuté zvnútra. Teraz si bol istý tým, že vo vnútri niekto je - niekto, kto musí byť vo veľkej ťažkosti, inak by mu odpovedal. Pokúsil sa teda dostať do vnútra násilím. Jeho očiam sa naskytol otrasný pohľad.

Ella spolu so svojím dieťaťom ležali schúlení na posteli takmer bez známky života, následkom nachladnutia a hladu. Sused rýchle uchopil do ruky Ellinu sekeru, bežal do lesa a priniesol toľko dreva, aby ním mohol chatrč vyhriať. Keď zistil, že tam nie je žiadne jedlo, bez váhania zabehol domov a priniesol toľko jedla, koľko len mohol uniesť. Zavolať lekára bolo nemožné, a tak sa starý muž starostlivo podujal postarať sa o mladú mamičku a jej dieťa. Medzitým sa Charlesovi podarilo nejakým spôsobom prebrodiť závejmi k zrubu, kde našiel svoju manželku s dieťaťom, ako sa pomaly zotavujú.

Do konca zimy sa Charles zdržiaval v blízkosti domu, lovil, kládol pasce na zver, aby bola komora plná. Na jar sa vrátil k svojej práci drevorubača. Keď sa roztopil sneh, zapriahal voľa a vyťahoval z lesa kmene jeden po druhom k brehu rieky Cumberland, kde z nich iní drevorubači robili plte a pavli sa na nich k rieke Ohio a potom ďalej do Mississippi.

V marci v roku 1910 sa Charlesovi a Elle narodilo ich druhé dieťa, Edward. O niekoľko mesiacov neskôr Ella, ktorá mala teraz 16 rokov, pocítila vo svojom lone ďalšie dieťa. Začiatkom roku 1911 porodila svoje tretie dieťa. Bol to ďalší chlapec. Dala mu meno Henry. Charles pracoval v lese celú jar, leto, až do jesene v roku 1911. Potom sa Charlesovi prihodilo ďalšie nešťastie, ktoré ho znovu odlúčilo od jeho mladej rodiny a jeho samého priviedlo na pokraj záhuby.

Ako najmladší zo 17 detí vyrastal Charles Branham pod vplyvom mnohých drsných učiteľov. Naučil sa piť už v čase, keď bol ešte chlapcom, a taktiež sa naučil riešiť svoje problémy päšťou. Na jeseň v roku 1911 sa Charles zúčastnil nejakého večierku, kde prepukla hádka. Alkohol a ľudská bezohľadnosť, to bola tá hriešna zmes, ktorá spôsobila, že hádka rýchlo prerástla do krutej bitky všetkých prítomných v celej miestnosti. Istý silný tyran, ktorý sa volal Willy Yarbough, zrazil Charlesovho priateľa na zem, skočil naňho, vytiahol dýku a bol hotový vraziť mu ju do srdca, keď ho znenazdania Charles zasiahol stoličkou do hlavy. Potom Charles cúvol a vytiahol svoju dýku. Willy zabudol na muža ležiaceho na zemi a pustil sa do Charlesa. Neváhal by Charlesovi rozparať hrdlo, keby sa mu naskytila príležitosť - bol to neľútostný muž, ktorý latkou z plotu zabil svojho

vlastného syna - ale Charlesova dýka zasiahla soka skôr a zanechala Willyho v kaluži krvi v bezvedomí, i keď stále živého.

Správa o tejto bitke sa dostala do Burkesville v Kentucky. Charles bol označený za iniciátora bitky a obvinený z pokusu o vraždu. Šerif prišiel na koni, aby ho uväznil. Predtým, než sa ho šerifovi podarilo nájsť, Charles bez stopy zmizol. Musel rýchlo utiecť, nevedel vlastne, kam ísť a čo robiť. Predtým však, než zmizol, sľúbil Elle, že akonáhle nájde zamestnanie a miesto na bývanie, ihneď po ňu pošle, a že bude používať falošné meno, aby neprišli na jeho stopu.

A tak v priebehu popoludnia Charles Branham zmizol a zanechal svoju manželku samotnú v lesoch, aby sa starala sama o seba a o svoje tri malé deti. Billy mal vtedy dva a pol roka, Edward mal rok a pol a Henry mal sotva šesť mesiacov. V 17 rokoch bola Ella ešte sama takmer dieťaťom. Po uplynutí niekoľkých týždňov si uvedomila, že Charles v nej zanechal časť samého seba. Bola opäť tehotná.

Jeseň a zima privedli Ellu na pokraj jej síl. Zdalo sa, že život sa pre ňu stal desivým príznakom. Starala sa v tej hrubej, osamotenej chatrči o tri nemlúvňatá, zatiaľ čo sama pociťovala časté nevoľnosti žalúdka. Bola bez peňazí, bez zásob a bez síl. Keby nebolo pomoci od Charlesových príbuzných - ktorí sami žili v chudobe - Ella vedela, že by neprežila.

Ale konečne nastal koniec tomuto obdobiu i jej nevoľnostiam a zem sa roztopila. Henry mal prvý rok života za sebou, Edward mal druhé narodeniny a Bill mal tri. A dieťaťko v lone Elly kopalo a krútilo sa, chystalo sa k pôrodu. Raz, tej jari v roku 1912, sa v zrubu zastavil šerif a pýtal sa Elly, či má nejaké správy od svojho manžela. Mohla povedať pravdu - nevedela o ňom nič, dokonca nemala ani tušenia, kde sa nachádza.

Niekoľko dní po šerifovej návšteve sa Billy s Edwardom hrali pred zrubom, kde malý pramienok vody spôsobil, že sa tam vytvorilo blato. Billy chcel ukázať svojmu mladšiemu bratovi, aký je silný, a tak zobral ten najťažší kameň, aký mohol zodvihnúť, držal ho nad hlavou a hodil ho do miesta, kde vyvieral prameň. Kameň sa zarazil hlboko do blata na okraji mláky a postriekal blatom Edwarda, ktorý sa okamžite rozplakal a rýchle utekal do chatrče. Tu sa náhle ozvala červienka a začala s vervou švitoriť. Billy si prezeral vetvy, až kým toho vtáčika nezbadal na neďalekom strome.

Vy Kročil týmto smerom, ale vták odletel. V tej chvíli sa prihodilo niečo tak neočakávané, že to Billovi vypálilo akoby znamenie v jeho jemnej myšli. Stalo sa prvou významnou spomienkou z jeho detstva. Z miesta, na ktorom sedela červienka, sa ozvalo niečo ako vánok vetra vo vetvách - fjúúúú. Potom zo stromu zaznel hlas - veľmi zreteľný ľudský hlas - ktorý povedal, „Budeš bývať blízko mesta New Albany.“

S výkrikom hrôzy sa Billy rozbehol do chatrče tak rýchlo, ako ho jeho krátke nohy dokázali niesť, a kričal, „Mami, mami!“

Ella utierala blatom postriekané Edwardovo bruško. „Billy, čo sa stalo?“ spýtala sa a privinula svojho najstaršieho syna k sebe.

„Prehovoril ku mne vták, mamička. Počul som ho spievať na strome a potom ku mne prehovoril.“

Ella sa zasmiala, „To sa ti len zdalo, synček.“

Ale Billy trval na svojom. „Počul som ho, mamička, počul som ho, ako hovoril.“

„A čo ti ten vtáčik povedal?“ Spýtala sa mamička; pritom bola stále presvedčená, že je to iba Billova fantázia.

„Povedal mi, že budeme bývať blízko mesta New Albany.“

Táto odpoveď ju zarazila. Nezdalo sa, že by niečo také mohlo prísť na rozum malému chlapcovi počas toho, ako sa hral. Vyšla kúsok za chatrč a zavolała do lesa, „Haló, je tam niekto?“ Keď sa vrátila dovnútra, Billy sa spýtal, „Mamička, kde je New Albany?“

„To je mesto v Indiane, na druhej strane rieky, naproti mestu Louisville v Kentucky, asi sto míľ odtiaľto. Billy, kde si počul hovoriť niečo o New Albany?“

„Mamička, nikdy som o New Albany nepočul, dokiaľ ku mne neprehovoril ten vták. Mamička, kedy tam pôjdeme bývať? Bude tam s nami bývať aj ocko?“

Ella pokrútila hlavou.

O niekoľko týždňov po tom dostali dlho očakávaný list od Charlesa. Ella sa posadila pri stole z klátu a uprene civela na obálku, ktorú

zvierala medzi chvejúcimi sa prstami. Billy sa postavil na špičky a nakukoval na stôl. „Mamička, otvor to.“

Ella sa nervózne zasmiala, „Samozrejme. Čakali sme na to dobre dlho, prečo by sme mali otáľať?“

Opatrne odtrhla zalepenú preložku, vytiahla z obálky list, roztvorila ho a začala čítať. Mala dosť dobré vzdelanie, pretože jej otec bol učiteľom. Ale Charles do školy takmer nechodil a nevedel ani čítať ani písať, dokonca ani napísať svoje vlastné meno. Tento list mu napísal jeden z jeho bratov žijúcich v Louisville.

„Čo tam je, mami?“ spýtal sa Billy.

Zatiaľ čo čítala, povedala, „Je tu napísané, že tvoj ocko je v Indiane. Našiel trvalé zamestnanie a miesto pre nás na bývanie a chce, aby sme za ním ihneď prišli. Je to v malom mestečku Utica, asi desať míľ severovýchodne od...“ tu sa zastavila a s údivom pohliadla na svojho trojročného synčeka. Ako je to možné?

„Kde, mamička? Kde je tá Utica?“ trval Billy na svojom.

Ella pomaly odpovedala, „Billy, budeme bývať desať míľ severovýchodne od New Albany v Indiane.“

Kapitola 2

Jeho prvé videnie

1912 - 1916

Charles Branham priložil k listu dostatok peňazí, aby si mohla Ella prenajať koč na presťahovanie. Okrem svojich troch vrtošivých chlapcov mala len nepatrný majetok. New Albany leží vo vzdialenosti vyše sto míľ severne od Burkesville. Pretože bola Ella pred samotným pôrodom, tejto cesty sa desila. Ale pre trojročného Billyho, ktorý ešte nikdy nevidel nič okrem svojej chatrče v horách, bola táto cesta vzrušujúcim dobrodružstvom. Zvláštny dojem naňho urobil úzky, drevený, rovný most, ktorý križil rieku Ohio medzi Louisville v Kentucky a New Albany v Indiane. Ďalších desať míľ na sever ich priviedlo do ich nového domova, malého mesta Utica v Indiane.

27. mája 1912 porodila Ella svojho štvrtého syna a dala mu meno Melvin. V priebehu tohoto leta pracoval Charles u istého miestneho farmára. Jeho práca presahovala ľudské možnosti. Niekedy sa musel plahočiť za koňom a orať dvanásť hodín denne, upotený na rozpálenom slnku. Neraz sa vrátil domov s košeľou prilepenou k chrbátu a Ella musela nožnicami košeľu odstrihnúť. Keď osivo vyrástlo, strávil Charles celé dni s motykou s esovitou násadou pri pletí. Spočiatku sa mu robili pľuzgiere a dlane krvácali, potom sa na jeho rukách vytvorili mozole tvrdé ako podrážka. Toto všetko trpel iba za 75 centov denne.

Na jeseň sa Charles vrátil ku svojej práci drevorubača, pripadala mu prirodzenejšia než práca na poli. V lesoch vyrástol a skoro v mladosti začal v lese aj pracovať. Aj keď vážil iba 75 kilogramov, jeho svaly boli mohutné a bol tak zručným drevorubačom, že dokázal sám naložiť na voz

kmeň s hmotnosťou takmer pol tony. Ale blížila sa zima a Charlesovi sa nedarilo dobre. Šesť ľudí bývalo v chatrči s jednou izbou, ktorá nebola väčšia a ani tak dobre postavená ako ten zrub, ktorý opustili v Kentucky. Práca drevorubača ho nútila, aby býval v odlúčení od rodiny niekedy aj celé týždne. Nechcel svoju manželku vystavovať rovnakému utrpeniu ako minulú zimu, a tak sa Charles začal rozhliadať po nejakom lepšom riešení svojej situácie.

Jar v roku 1913 prešla bez toho, aby Charles našiel niečo stabilné. Podarilo sa mu nájsť prácu v Jeffersonville v Indiane. Začal pracovať u pána Wathena, ktorý bol multimilionárom, vlastnil Wathenove liehovary a bol spolujiteľom profesionálneho baseballového družstva Louisvillských Colonelov. Charles bol zamestnaný ako súkromný kočiš, lebo s koňmi vedel veľmi dobre zaobchádzať. Táto práca mu finančne príliš nevynášala, ale prinášala mu iné výhody, a síce bezplatný prenájom domčeka na usadlosti pána Wathena. Toto bývanie sa skladalo z dvojizbového zrubu, starej stodoly, veľkej záhrady a kúska pôdy, ktorú si Charles mohol obrábať pre svoju vlastnú potrebu. Pán Wathen mal blízko aj mliečnu farmu a Charles si odtiaľ mohol každý večer odniesť kanvicu mlieka - a to nebolo málo pre otca so štyrmi rastúcimi chlapcami.

Jeffersonville bolo mesto, ktoré ležalo štyri míle severovýchodne od New Albany; rozprestieralo sa pozdĺž riečného toku, ktorý sa miestne nazýval Utica Pike. Pán Wathen býval sedem míľ za mestom na veľkej usadlosti. Chalúpka, do ktorej sa Charles nasťahoval, bola posadená na svahu pahorku s výhľadom na rieku Ohio. Spráchnivené dosky tvorili vonkajšie steny a medzi trámami boli medzery, ktoré boli vo vnútri vyplnené hlinou. Chalúpka mala hlinenú podlahu, dve izby a povalu na spanie, ktorá sa nachádzala nad jednou z miestností. Na povalu viedol rebrík urobený z dvoch stromčekov. Na zemi uprostred jednej z miestností bol privalený klát a na ňom boli položené ploché kamene. Na tom bola postavená pec na drevo, urobená z prázdneho sudu od nafty. Na varenie používala Ella malý „opičí šporák.“ Na osvetlenie používali naftovú lampu. Všetky tieto veci boli veľkými vymoženosťami v porovnaní s jednoizbovým zrubom, ktorý bol ich skrýšou v Utica.

Na svahu pred chalúpkou, nad malou studničkou rozprestierala svoje vetvy jabloň. Studená pramenitá voda slúžila po celé leto ako

chladnička, udržiavala plechovku s mliekom, smotanou a maslom, aby sa príliš rýchlo nepokazili. (Charles tam však smotanú nemohol mať, lebo mal príliš veľa malých Branhamov, ktorí čakali na príležitosť, aby sa k nej dostali). Prameň zásoboval dom vodou až do polovice augusta, potom vyschol. Potom sa voda musela pumpovať zo studne, ktorá sa nachádzala vedľa stodoly a musela sa odtiaľ nosiť domov hore kopcom.

Bill mal tento žblnkotajúci pramienok rád. Na klinci zabitom do vetvy jablone visela naberačka z tekvice, ale Bill ju takmer nepoužíval. Rád si ľahol na brucho do vyhriatej trávy, priložil svoje ústa k vode a naplnil svoj žalúdok. Potom naplnil i džbánok a zanesol ho otcovi na pole.

Charles sa vracal z poľa až na večeru vždy hladný ako vlk. A keďže doma nemali vodovod, umyl sa za chalúpkou na mieste pod jablňou, kde bola postavená lavica. Lavica, to bol kúsok dosky zo stodoly pripevnený ku kmeňu jablone s druhým kúskom dosky na konci namiesto nohy a šikmou doskou na spodnej strane, ktorá tú lavicu spevňovala. Všetci štyria chlapci sa postavili do radu za oteckom, aby sa umyli. Keď si Charles vyhrnul rukávy svojej podomácky ušitej košele, aby sa namydľil, svaly na jeho rukách sa napli, akoby napuchli. Bill to s hrdosťou pozoroval a v duchu si povedal, „To je môj ocko. Aký je silný. On bude žiť sto rokov. Keď zostarnem, budem stále pozorovať svojho ocka a jeho mohutné svaly.“ Charles meral iba okolo 160 cm. Billy po otcovi zdedil tmavé kučeravé vlasy a pekný vzhľad Íra, ale nie jeho mohutnú postavu. Naopak, bol chudý a šľachovitý ako jeho matka.

Čo sa týka umývania, Billy bol druhý v poradí. Dával si vždy veľký pozor na to, aby sa mu podomácky zhotovené mydlo nedostalo do očí. Jedna lekcia mu už stačila. Utieral sa uterákom, ktorý mama zhotovila z prázdneho vreca od kukuričnej múky. Uterák bol drsný a nepríjemný, a tak sa Billy utieral veľmi opatrne. Nad umývacou lavičkou bol k stromu pripevnený piatimi krivými klincami kúsok rozbitého zrkadla. Bill sa teda vyšplhal na lavičku, aby sa mohol na seba pozrieť a učesať si svoje kučeravé vlasy cínovým hrebeňom.

Charles zhotovil stôl a tiež lavičky zo starých dosiek zo stodoly. Lavičky sa podobali kostolným laviciam. Billy sedával pri večeri vždy po boku svojho ocka. Obvyklým jedlom bola fazuľová polievka s kukuričným

chlebom, uvarenou cibuľou a smotanou. Ella piekla kukuričný chlieb na panvici, potom ho dala na tanier a tanier nechala kolovať okolo stola, aby si z neho každý mohol ulomiť. Billy si vždy odlamoval z okraja, pretože tam bol najväčší kus kôrky, a on mal v polievke namočenú kôrku z kukuričného chleba rád.

Štrnásteho mája 1914 pribudol Billymu ďalší brat, Edgar Lee Branham. V Spribehu niekoľkých ďalších rokov plynul Billov život dosť jednotvárne. Každú sobotu popoludní si jeho otec požíčoval od pána Wathena mulicu a kočiar so strieškou, naložil tam svoju rodinu a cestovali sedem míľ do mesta, aby nakúpili potraviny. Štyria najmladší Branhamovci vystrájali vzadu na otiepku slamy, ale Billy sedel vpredu na sedadle so svojím otcom a matkou. Pre Billa bola jazda do obchodu vždy vzrušujúca udalosť, pretože presne vedel, čo bude nasledovať. Charles, ktorý zarábala 3,5 dolára týždenne, minul často v tomto obchode s potravinami tri doláre. Niekedy si dovilil minúť peniaze aj za takú vec, ako bolo vrečko hnedého cukru, alebo za plechovku solených sušienok; ale obvykle kupoval tovar dennej potreby, ako boli fazuľa, zemiaky a kukuričná múka - potraviny s dlhou trvanlivosťou. Po zaplatení mu dal pán Grover, majiteľ obchodu, vrečko mentolových lízaniek pre jeho deti.

Na spiatocnej ceste domov vzadu vo voze päť párov detských očí dychtivo pozorovalo ocka, ktorý spravodlivo rozdeľoval štyri lízanky medzi svojich päť chlapcov. Štyria najmladší Branhamovci sa do svojich okamžite pustili a lízali, dokiaľ z nich nezostali len triesky. Ale Billy sa vynašiel. Chvíľu svoju lízanku lízal, potom ju zabalil do kusa hnedého papiera odtrhnutého z obalu potravín a vložil si ho do vrečka. Mal pre ňu využitie na neskorší čas.

V sobotu večer naplnili veľkú drevenú vaňu horúcou vodou a urobili si svoj každotýždenný kúpeľ. Jeden po druhom sa kúpali v tej istej vode. Ella vždy poriadne šúchala Billa lúhovým mydlom a pritom hovorievala, „Chcem, aby si vyzeral pekne čisto ako ošúpaná cibuľa.“ Potom ho utierala dosucha osuškou z vreca od múky, až mal z toho pocit, že jeho koža je preč. Vedela, že Billova strava nie je plnohodnotná, a tak mu každý týždeň po kúpaní podávala lyžičku ricínového oleja, o ktorom bola

presvedčená, že je preventívnym prostriedkom proti nachladnutiu. Bill s hrôzou pozeral na tú veľkú lyžičku ricínového oleja a naliehavo prosil, „Mamička, prosím ťa, nedaj mi to. Je mi z toho zle. Nevydržím to.“

Ona však odpovedala, „Pokiaľ ti z toho nie je zle, potom ti to nepomôže.“

Bill si podržal nos a zobral obsah lyžičky do úst, pokúšal sa to zhltnúť, ale zdvíhal sa mu z toho žalúdok; potom sa otriasol a konečne to zhltol.

V nedeľu Ella varila „zeleninový vývar“ - kvaku, mrkvu, kapustu, zemiaky, fazuľu, kukuričnú múku a kúsok hovädzieho; uvarila to všetko spolu v hrnci. Tým, čo zostalo, ich krmila ďalšie dva, tri dni.

V pondelok Ella prala bielizeň na otvorenom priestranstve vonku pred chalúpkou vo veľkom železnom kotle, pod ktorým urobila oheň. Billy, ako najstarší, mal nasekať agátové vetvy na oheň. Jeho úlohou bolo tiež naplniť kotel vodou - bola to neľahká povinnosť pre chlapca jeho veku a veľkosti.

Ella zavolala, „William.“

„Áno, mama.“

„Choď k prameňu a prines vedro vody.“

Billy premýšľal o tom, aké bude to drevené vedro na jeho pleci ťažké, aj keď bude naplnené vodou len do polovice. Potom nahmatal vo vrecku ten kúsok mentolovej lízanky zabalenej do papiera. Vyhľadal svojho brata Edwarda a povedal, „Humpy“ – Billy často hovoril svojmu bratovi Humpy – „Vieš čo? Keď mi prinesieš to vedro vody, dám ti olízať lízanku, dokiaľ nenapočítam do desať.“ Edward s radosťou priniesol vodu a Billy ho za to odmenil tým, že vytiahol mentolovú lízanku a začal počítat, „Jeden, dva, tri...“

Edward lízal tak rýchle, ako len mohol, a pritom protestoval, „Nie tak rýchle. Počítaš veľmi rýchle. Začni znovu.“

Billy teda začal znovu, a tak si Edward lízol niekoľkokrát naviac. Potom Billy svoju mentolovú lízanku zabalil a strčil ju do vrecka. V

pondelok mal predsa ešte ďalšie povinnosti, ale dokiaľ lízanka vystačila, Billy si mohol krásne hovieť.

Počas pracieho dňa používala Ella na miešanie prádla vo vriacom kotly dlhú, plochú, orechovcovú [strom bieleho orecha – pozn.prekl.] varechu, a tú vyváranú bielizeň pomocou nej tiež vyťahovala. Varecha visela na klinci hneď za vstupnými dverami do chalúčky. Táto orechovcová varecha slúžila na viacero účelov. Slúžila jej na prášenie slamníkov a s jej pomocou vyrovnávala aj prikrývky na posteliach. Charles ju tiež používal ako nástroj na nápravu. Niekedy, keď bol niektorý z chlapcov neposlušný a vyžadovalo to výprask, varecha záhadným spôsobom zmizla. Charles sa potom vždy zaobišiel aj bez nej, miesto nej použil ostrý remienok urobený zo starého opasku, niekedy použil aj čistič na svoju pušku. Všetci malí Branhamovia potom v drevárni dostali také „ponaučenie“, že lietali okolo otecka dokola, len to frčalo, dokiaľ ich zadky nesčervenali. Charles tomu hovoril „Vyháňanie diabla z detí.“

Raz dostal Edward nezbednícky nápad. „Billy,“ povedal, „mama a otec okopávajú záhradu. Chod' a vezmi trošku cukru a ja vezmem sušienky a stretneme sa spolu v stodole.“ Billymu to pripadalo celkom fér. Hnedý cukor uchovávala Ella v chalúčke v škatuli. Často ho rozpúšťala vo vode a robila z toho melasu na lievanie na večeru. Billy vkĺzol do chalúčky, zobral plnú hršť cukru a utekal do stodoly.

Záhrada bola na polceste medzi domom a stodolou. Charles si narovnával chrbát od práce s motykou a utieral si pot z čela svojou červeno-bielou károvanou vreckovkou. Pritom si všimol svojho najstaršieho syna idúceho so zatvorenou dľaňou, ako keby v nej niečo zvieral. Charles ho oslovil, „Kam ideš, William?“

„Idem do stodoly.“

„Čo máš v ruke?“

Billy si pomyslel, „Ojoj.“ Pokúsil sa tomu vyhnúť, „V ktorej ruke?“

Charles povedal, „Pod' sem.“

Po tejto príhode už Billy na veľmi dlhý čas žiaden cukor nechcel.

Na konci augusta v roku 1916, po tom, čo kombajn na parný pohon ukončil žatvu, naplnila Ella všetky svoje slamníky novou slamou. Ten večer, krátko po tom, čo deti odišli spať na povalu, Billy začal kričať, akoby sa nejaká víla dotkla jeho líca. Ella vybehla po rebríku a volala, „Billy, čo sa ti, pre pána kráľa, stalo?“

„Mama, tu pri mne v posteli niečo je!“

„To je možno len lúčna kobylka, ktorá sa tam dostala s novou slamou. Upokoj sa a spi.“

„Mami, nemôžem zaspať s tou príšerou, skáče tu dookola.“

Ella teda zobrala naftovú lampu a vyliezla hore po rebríku na povalu, aby Billy mohol vidieť tú príčinu cvrlikania, prehrabať slamník a nájsť tú kobylku. Vypustil ju von škárou, kde strecha nedoliehala ku stene.

Neskôr, keď Ella Charlesovi hovorila, čo sa stalo, sama sa tomu smiala. Ale nemohla sa so svojím manželom podeliť o myšlienku, ktorá ju ohľadom Billyho trápila. Chlapec bol totiž nervózny a jeho jedálny lístok mu neprospeival. Počas minulého mesiaca sa po večeri niekoľkokrát sťažoval na nevoľnosť žalúdka a grganie spôsobené prekyslením žalúdka. Bol snáď nervózny kvôli tomu, že mal čoskoro nastúpiť do školy? Alebo ho trápilo ešte niečo iné? Mohlo to mať nejakú súvislosť s tým, že jeho otec pil?

V septembri začali Billy s Edwardom spoločne chodiť do školy. Billy mal sedem a pol roka. Aj keď bol o 11 mesiacov starší než jeho brat Edward, veľkosťou boli ako dvojčatá. Edward bol iba o čosi menší.

Billy si nemal do školy čo obliecť. V lete chodil bosý a bez košele, mal na sebe iba na zdrapy roztrhané, zaplátané tepláky. Rodina si nemohla dovoliť nové oblečenie, a tak musela Ella improvizovať. Zobrala Charlesov svadobný kabát, rozstihala ho a ušila z neho nohavice. Charles prišiel domov v bielych ponožkách a starých teniskách, ktoré sotva držali pohromade, a to doplnilo Billov šatník.

Keď ho Ella „vystrojila“ na jeho najnovšie dobrodružstvo, povedala, „Tak teda, pozrime sa na teba.“ Ustúpila dozadu, aby si ho prezrela z väčšej vzdialenosti. S obnaženými rebrami vyzeral veľmi malý a chudý, a tiež so svojimi strapatými vlasmi po plecيا a po domácky ušitými

nohavicami a v starých teniskách budil dojem, že je oneskorený vo vývoji. Ella sa na to usmiala a povedala, „Vyzeráš ako vetrom ošľahaný Kentučan.“ Urobila s tým, čo mala k dispozícii, to najlepšie, čo mohla. Nanešťastie však musel jej najstarší syn ísť do školy bez košele.

A tak istého studeného septembrového rána v roku 1916 sa Billy a Edward vydali na cestu do školy v Utica Pike, čo bola typická dedinská škola s jedinou miestnosťou, posadená uprostred kopcov s výhľadom na rieku Ohio. Pani Templeyová sa mala stať jeho učiteľkou na mnoho ďalších rokov. Vyučovala žiakov vo všetkých ôsmich ročníkoch, vo veku od 6 do 15 rokov.

V škole sa Billy naučil niečo viac ako iba tri "R", čítanie, písanie, aritmetiku. Náhle sa jeho svetový obzor značne rozšíril. Keď sedel v triede, mal možnosť porovnávať sám seba s inými deťmi. Rozdiely boli viac než nápadné. Všetko to boli chlapci a dievčatá z vidieka ako on sám, ale väčšina z nich mala pekné šaty a vhodné topánky. A všetci mali košele. Na obed mali deti obložené chlebičky a nejaké kekсы alebo koláče ako dezert. Billy jedol fazule a niekedy nemal na jedenie vôbec nič. Začal si uvedomovať, aká je jeho rodina chudobná.

Od začiatku bol staršími chlapcami označený ako outsider. Hovorili mu „kukuričná sušienka“ a posmievali sa mu kvôli jeho smiešnej výslovnosti s vidieckym akcentom, typickým pre dedičanov z kentuckej pahorkatiny. A tiež sa mu posmievali kvôli jeho otrhanému oblečeniu.

Niekoľko týždňov po začatí školy sa Billy s niekoľkými chlapcami v jeho veku rozhodli, že poobede pôjdu loviť ryby na „ľadový“ rybník za Branhamovou chalúpkou. Hovorili mu „ľadový“ rybník, lebo pán Wathen na tom rybníku každú zimu vysekával kusy ľadu; uchovával ľadové bloky v pilinách, a potom počas leta tento ľad používal v chladiacich boxoch vo svojej mliečnej farme. Billy bol nadšený tým, že chlapci zaradili do svojho plánu aj jeho. Nielen kvôli tomu, že rád rybárčil, ale túžil byť časťou tejto „bandy.“

Po skončení vyučovania sa ponáhlal domov a celý nedočkavý zobral z povaly svoj podomácky vyrobený rybársky prút. Jeho tenisky sa k tomu účelu príliš nehodili, pôsobili mu na palci bolestivé kurie oko. Dnes ho toto kurie oko v škole až príliš zamestnávalo. Vždy, keď pohlol nohou, kurie

oko ho tak trýznilo, že sa nemohol ani poriadne sústrediť na svoje školské úlohy. Ale teraz s nadšením a v rýchllosti tieto bolestivé ťažkosti ľahko ignoroval. Prirútil sa do chalúčky a práve, keď stúpol na prvý stupienok rebríka, pocítil, ako ho mocná ruka chytila za plece. Jeho otec ho obrátil smerom ku sebe.

„Billy, dnes poobede mám pre teba dôležitú úlohu. Chcem, aby si mi nanosil vodu do pálenice.“

Billyho srdce aj údy strnuli. „Ale, otecko, dnes popoludní som sa chystal s kamarátmi na ryby.“

„Na ryby môžeš ísť zajtra. Dnes večer musím vypáliť dávku kukuričnej whisky a mám meškanie. Musím mať na to dostatok vody v kôlni, aby som mohol špirály dostatočne chladiť. Si už dosť veľký, aby si mohol pracovať, a ja potrebujem tvoju pomoc. Vedrá sú pred stodolou vedľa pumpy. Rýchlo sa do toho daj a prezleč si šaty. Ja budem v kôlni chystať pálenicu.“

Bill pomaly liezol hore po rebríku, otočil hlavu tak, aby otec nevidel jeho slzy.

„A pamätaj,“ dodal Charles, „buď ticho. Nesmieš to nikomu prezradiť.“

„Áno, ocko.“

I keď ešte neprebehlo celonárodné referendum o prohibícii (stalo sa tak až v roku 1919), niektoré štáty mali v platnosti protialkoholické zákony už od roku 1906. Indiana sa stala „suchým“ štátom v roku 1916. Charles sa bez svojej whiskey nezaobišiel. A pretože nemal dosť peňazí, aby si ju kúpil na čiernom trhu, on a jeho sused, pán Dornbush, začali v kôlni za domom dávať dokopy pálenicu alkoholu, aby si mohli páliť svoj vlastný domáci mok. Potom, čo prebytky predali svojim smädným susedom a zarobili z toho nejaký ten grajciar, rozhodli sa, že postavia ešte jednu pálenicu. Dnes večer plánovali zapáliť obidve pálenice a všetko muselo byť pripravené.

Billy dlho sedel na slamníku a pri každom údere srdca cítil bolesť vo svojom kurom oku. Nakoniec sa zdvihol a sústredil všetky svoje sily na

to, aby sa prezliekol. S veľkou úľavou si dal dole topánky. Vyzliekol si aj školské nohavice a natiahol na seba svoje staré montérky s náprsenkou. Na montérkach chýbali traky, a tak držali na špagáte s klincami namiesto gombíkov. Klince sa zasúvali do gombíkovej dierky na náprsenke ľahko, a keď sa nimi pokrútilo krížom, potom už nevypadli. Potom „ošetril“ svoj palec, čo znamenalo, že zobral kúsok šúpolia z kukuričného klasu a priviazal ho pod svoj boľavý palec tak, aby sa palec nedotýkal zeme.

Pomaly zliezol dole po rebríku, a potom sa už vliekol po svahu dole ku studni vedľa stodoly. Dve vedrá od melasy stáli vedľa pumpy. Billy ich napumpoval až po okraj. Do každého vedra sa vošli dva litre vody, a to bolo dosť na svaly tohoto sedemročného chlapca, aby ho za provizórne špagátové držadlá zdvihol.

Popoludní bolo horúce a bezveterné počasie. Ani celkom malý závan vetra nepohol trsami suchej žltej trávy. Billy sa vydal po chodníčku a z neďalekého „ľadového“ rybníka k nemu zaznieval smiech. Jeho kamaráti boli už tam, lovili, žartovali a dobre sa bavili. Tým bolo sklamanie Billa dovriešené a z očí mu vyhrkli slzy.

V polovici cesty hneď vedľa záhrady sa Billy posadil do tieňa veľkého strieborného topoľa. Špinavé šmuhy označovali miesta, kadiaľ stekali slzy po jeho tvári. Zavzlykal, „Nie je to hrozná? Všetci chlapi tam rybárčia a ja musím zostať doma a nosiť vodu.“ Tu zrazu počul zvuk, ako keby vo vetre šelestilo lístie – šššššš. Billy však žiaden vánok necítil. Pomyslel si, „Čo to asi môže byť?“ Rozhliadol sa dookola. Lístie, ktoré práve začínalo hnednúť, bolo bez akéhokoľvek pohybu. Nikde žiadna stopa po vetre. Billy stále vzlykal. „Ich ockovia to nerobia. Prečo ja musím vláčiť vodu do nejakej pálenice?“

Náhle znovu začul ten vánok. Postavil sa a pozrel do vetví nad sebou, ale žiaden pohyb neuvidel. Ešte niekoľkokrát zavzlykal, zdvihol vedrá a pustil sa chodníčkom ďalej; jeho previazaný palec za ním nechával v blatovej cestičke zvláštnu stopu. Sotva prešiel pár krokov, keď znovu začul ten zvuk – ššššš – teraz hlasnejšie než predtým. Billy sa otočil a tentoraz to uvidel. Bol to veterný vír vo vetvách uprostred koruny stromu. Na tom by nebolo nič zvláštne. Veterné víry v tomto ročnom období neboli zvláštnosťou. Často ich pozoroval, ako víria na poliach, zdvíhajú suché lístie

a strhávajú ho so sebou. Ale tieto víry sa vždy niekam pohybovali, vždy sa posúvali z miesta na miesto. Tento vír však vyzeral, ako keby stál na mieste. Billy, očarený týmto javom, pozoroval, ako zelené, hnedé, žlté lístie šelestilo a vírilo.

Náhle zo stromu zaburácal hlas - hlboký, rezonantný hlas, ktorý povedal, „Nikdy nepi, nefajči ani nepoškrvňuj svoje telo žiadnym spôsobom. Keď budeš starší, je pre teba pripravená práca, ktorú budeš konať.“

Billy tieto slová počul tak zreteľne, ako keby ich prehovoril jeho otec - ale nebol to hlas jeho otca. Nikdy predtým tento ohromný hlas nepočul. Pustil vedrá na zem, bežal ozlomkrky do chalúčky a kričal na plné hrdlo.

Ella ho privinula do náruče. „Billy, čo sa ti stalo? Uštipol ťa had?“ Pomyslela si, že snáď cestou cez záhradu jej syn šliapol na ploskohlavca medenohlavého - jedovatého hada, ktorý sa vyskytuje v tomto kraji celkom bežne.

„Nie, mami,“ zajakával sa a ukazoval smerom k pahorku naproti záhrade. „Tam na tom strome je nejaký muž.“

„Ó, Billy, Billy, spamätaj sa. Čo si cestou zaspal?“

„Nie, mami. Na tom strome je muž, ktorý mi povedal, aby som nepil a nefajčil.“

Ella sa tomu zasmiala. Zovrela syna do náruče, pobožkala na čelo a pokúšala sa ho utíšiť. Ale Billy v tomto hysterickom stave zostával a nedal sa utíšiť. Položila ho teda do postele a rýchle sa ponáhľala k najbližšiemu susedovi, ktorý mal telefón, a zavolala lekára. Ten, keď si vypočul túto príhodu, povedal, „Chlapec je len nervózny. To ho prejde samé.“

Večer Billy zopakoval svoj príbeh pri večeri. „Tam na tom strome je muž a počul som, čo mi povedal. Už nikdy viac okolo toho stromu nepôjdem.“ A skutočne sa tak stalo. Od toho dňa, kedykoľvek šiel do stodoly, vždy ten topoľ obišiel, urobil radšej oblúk vzdialenejším koncom záhrady.

O dva týždne neskôr boli Billy s Edwardom pred chalúpkou a hrali sa s guľkami pod jabloňou, keď tu naraz Billy pocítil, ako sa ho zmocnilo čosi zvláštne - nejaký tlak, ktorý spôsobil brnenie kože, ako keby ho obklopila nejaká neviditeľná energia. Pohliadol hore. Rieka Ohio sa mu zdala byť nejako bližšie ako inokedy. Billy sa zahľadel k rieke smerom dole, k Jeffersonville, divočina sa pred jeho očami naraz zmenila. Z brehu sa vynoril most, ktorý mal preklenúť rieku. Dielec za dielcom sa staval v zrýchlenom zábere. To nebol taký nízky plochý most, po ktorom prišli, keď sa sťahovali do Indiany. Tento most vyzeral mohutne, s veľkými železnými priehradovými polkruhovými nosníkmi. Billy niečo také nikdy predtým nevidel. Keď sa na to pozorne pozeral, všimol si ľudí, ktorí pracovali vysoko na lešení. A potom spozoroval, že jeden oblúk mostu sa zrútil. Ľudia z tohto nosníka padali v spomalenom zábere. Keď títo ľudia padali, Billy ich počítal. Spozoroval, že v temnej kalnej vode zmizlo 16 ľudí.

Billy zahodil svoje vrecko s guľkami, rýchle utekal domov a nepríčetne kričal. Ella robila všetko možné, aby ho utíšila. Keď konečne mohol porozprávať svoj príbeh, odpovedala, „Billy, tebe sa to len zdalo.“

Billy trval na svojom, „Nie, mami. Mal som tento podivný pocit a potom som sa pozrel na rieku a pozeral som sa rovno na to! Videl som to, ó, mamička, zľakol som sa toho.“

Charles vyslovil svoj osobný názor, „Ten chlapec je len nervózny, ako povedal lekár.“

Ale Ella si tým istá nebola. Spomenula si na ten deň asi pred štyrmi rokmi, keď Billy bľabotal niečo o vtákovi, ktorý mu povedal, že budú bývať blízko mesta New Albany. Zvláštne na tom bolo to, že sa to skutočne stalo. A most cez rieku Ohio? Že príde šestnásť ľudí o život? Čo keď sa to raz stane? Ella si túto príhodu zapísala s myšlienkou, „Uvidíme.“

Kapitola 3

Pach chudoby

1916 - 1917

Škola rozširovala Billove predstavy v mnohých smeroch. Učil sa o svete, ktorý existoval za hranicami zelených kopcov Indiany a Kentucky - svete, ktorý bol práve vo vojne. Dozvedel sa názvy krajín, o ktorých existencii predtým nemal ani potuchy - o Nemecku, Rakúsku, Maďarsku - a dozvedel sa, ako tieto krajiny sformovali alianciu proti Francúzsku, Veľkej Británii a Rusku. Hoci na jeseň v roku 1916 Spojené štáty americké zostávali ešte neutrálne, pani Templeyová pokračovala v informovaní svojich študentov o zahraničných vzťahoch. Často priniesla do školy noviny a prečítala žiakom nejaký článok o vojne. Billova predstavivosť bola podnietená popismi pešiakov a príkazmi generálov, krutých bojov a romantických hrdinov. Niekedy strávil pol obednej prestávky pri prehliadaní obrázkov vojakov, ktoré boli vytlačené v novinách. Príležitostne uvidel nejakých vojakov aj v Jeffersonville. Ich vojenské uniformy predstavivosť sedemročného Billa priam rozpálili, vzbudzovali v ňom túžbu, aby sa aj on stal vojakom.

Lloyd Ford, Billov kamarát zo školy, si zarobil na skautskú uniformu tým, že počas letných mesiacov predával časopis Pathfinder. Lloyd ju často nosieval do školy, čo v Billovi vzbudzovalo závišť. Na prednej strane mala odznaky a rad prúžkov na rukáve, tiež klobúk vo vojenskom štýle a jednoduchý pruh na každej z nohavíc, jednoducho Lloydova skautská uniforma bola všetkým, čo by si Billy predstavoval ako svoj oblek. Keby niekedy mohol taký mať, iste by sa cítil byť dôležitejším.

Raz si Billy dodal dosť odvahy, aby sa Lloyd opýtal, „Lloyd, keď tú uniformu obnosiš, dáš mi ju potom?“

Lloyd povedal, „Samozrejme, Billy. Dám ti ju.“

Koncom októbra sa ochladilo. Námraza každé ráno pokryla polia silným kobercom a zriedkakedy sa roztopila pred desiatou hodinou. Billy, ktorý ešte stále nemal žiadnu košeľu, sa triasol, keď bežal cestou do Utica Pike. Keď stihol prísť do školy včas, stačil si pred začiatkom vyučovania, kedy si musel sadnúť na svoje priradené miesto, ohriať svoje telo pokryté „husou kožou“ pri kachliach na uhlie. Pani Wathenová, manželka Charlesovho šéfa, ho asi videla, ako sa ponáhľa do školy s obnaženou hrudou, pretože mu raz venovala obnosený kabát s nálepkou orla na ramene. Teplo spôsobovalo Billovi takú rozkoš, že neustále nosil ten kabát na sebe, či už pri práci, alebo keď sa hrali pred chalúpkou. V škole ten kabát mával po celý čas na sebe zapnutý až po posledný gombík pod krkom, aby iné deti nevideli, že pod ním nemá košeľu.

Keď si večer na povale ľahol spať, mohol Billy i jeho mladší bratia cez škáry v šindľoch pozorovať hviezdy. Akonáhle začalo snežiť, prikryla Ella chlapcov nepremokavou plachtou, aby počas spánku nepremokli. Ráno bol na plátne poprašok snehu.

Raňajky mala Ella hotové skôr, než sa chlapci prebudili - teplé placky s širokovou melasou. Raz ráno pristúpila k drevenému rebríku a zavolala, „Billy! Poď rýchle s Edwardom na raňajky.“

Billy odpovedal, „Mamička, ja nevidím! Mám niečo v očiach.“ Celú noc na povale prúdil mrazivý vetrík a spôsobil, že jeho viečka boli pevne zlepené a nedali sa otvoriť.

Ella povedala, „Máš v očiach maz. Počkaj, prinesiem mývalí tuk.“

Vždy, keď Charles zastrelil medvedíka čistotného (mývala), oddelil tuk od mäsa a Ella ho uvarila a potom uskladnila v plechovke. Mývalí tuk bol rodinným všeliakom. Ella ho podávala deťom pri ťažkom nachladnutí, spolu s terpentínom a petrolejom. Museli to prehltnúť, keď mali zápal v hrdle. Teraz Ella chlapcovi naniesla teplý tuk z mývala na viečka, aby mohol otvoriť oči.

Billy s Edwardom chodili do školy i v snehu, niekedy využili stopu kočiara, niekedy si cestu závejmi museli raziť sami. Prichádzali potom do školy premočení až po kolena. Našťastie, ich mokré topánky a nohavice do obednej prestávky vyschli.

Obed si vždy nosili so sebou v dvojlitrovom súdku od melasy. Mama vložila dovnútra jednu nádobku so zeleninou a druhú s fazuľami, k tomu dva krajce kukuričného chleba z raňajok a dve lyžičky. Billy cítil vôňu doma pečeného chleba, ktorý si k obedňajšiemu jedlu prinášali iné deti; bola to nádherná vôňa. Vedel, že tieto deti si teraz budú pochutnávať na obložených chlebičkoch a koláčoch, a on sa im hanbil ukázať svoje skromné fazule a kukuričný chlieb; a tak sa s Edwardom poberali von k rieke, posadili sa na brvno, postavili medzi seba tieto misky a v súkromí si zjedli svoj obed. Billy si nabral fazuľu ako prvý, potom si nabral svojou lyžičkou Edward, potom znovu Billy a tak sa striedali, aby si obe misky spravodlivo rozdelili.

Keď sa blížili Vianoce v roku 1916, pani Templeyová deťom prikázala, aby si narezali prúžky z červeného, bieleho a modrého papiera, zlepili z nich retiazky a zobrali ich domov, aby si ich mohli zavesiť na svoj vianočný stromček. Charles nikdy predtým doma vianočný stromček nemal, ale keď Ella uvidela ozdoby svojich synov, bola rozhodnutá, že tento rok to bude inak. Zobrala teda sekeru, zašla do lesa a priniesla malý, hustý, cédrový stromček. Zavesila na vetvy tieto dve papierové retiazky, ale stromček vyzeral aj tak ešte príliš prázdny. Charles v lete na záhrade vypestoval niekoľko pukancových kukuríc a Ella si pomyslela, že je to ideálna príležitosť, aby mohli byť využité. Upražila ich teda v prikrytom kotlíku, ktorým potriasala nad ohňom. Potom z nich pomocou ihly a nite urobila dlhú retiazku a obtočila ju niekoľkokrát okolo cédrového stromčeka, až bola presvedčená, že skutočne vyzerá ako vianočný stromček.

Po ozdobení stromčeka jej ešte trošku pukancov zostalo, a tak ich nasypala do toho dvojlitrového vedierka od melasy a dala ho Billymu a Edwardovi do školy na obed, aby im urobila radosť. Chlapci si dali svoj súdok s obedom do šatne na policu, pod ktorú si ostatné deti vešali kabáty. (Billy mal svoj kabát na sebe celý deň, dokonca v triede). Asi o desiatej ráno sa Billyho myšlienky zatúlali k tým pukancom. „Akú to má asi chuť?“ pomyslel si, „Asi si vezmem hrst pred obedom.“ A tak zdvihol ruku a

požiadal pani Templeyovú, aby mu dovolila odísť na záchod. Ona dovolila. Keď Billy prechádzal šatňou, otvoril viečko vedierka, nabral si plnú hrst pukancov a viečko zase zavrel. Vyšiel vonku za tehlový komín a pochutnával si na tých pukancoch. Než sa však vrátil dovnútra, utrel si starostlivo ruky a tvár, aby nezostal žiaden dôkaz o jeho podvode.

Na obed odišli Billy s Edwardom k rieke a posadili sa na svoj kmeň, aby si zajedli. Každý si chcel pochutiť na pukancoch ako prvý. Po otvorení vedierka sa ukázalo, že tretina pukancov bola preč. Edward sa pozrel na Billyho s nepredstieraným údivom a povedal, „Hej, s tými pukancami sa niečo stalo.“

Billy sa snažil tváriť rovnako prekvapene ako jeho brat, „Áno, iste.“

Edward nemal ani tušenia, aká bola pravda.

Na Štedrý večer si chlapi zavesili ponožky. Na druhý deň ráno každý zistil, že tam má pomaranč a tri cukrovinky. Billy si pomyslel, „Ten Santa Claus, to je skvelý chlap, on nám priniesol také dobroty!“ Svoj pomaranč zjedol na Prvý sviatok vianočný, ale kôru si starostlivo usušil a nosil si ju so sebou vo vrecku svojho kabátu po celé týždne a lízal ju ako cukríky.

Niekedy v januári v roku 1917 Billy spozoroval, že Lloyd Ford už od vianočných prázdnin nenosí svoj skautský oblek do školy. Spýtal sa ho, „Lloyd, čo sa stalo s tvojou skautskou uniformou?“

Lloyd odpovedal, „Je mi ľúto, Billy. Zabudol som na to, že si ju chcel. Ale opýtam sa mamy.“ Na druhý deň prišiel Lloyd so zdrvujúcou správou, „Billy, mama z nej zobrala sako a dala ho psovi do pelechu a nohavice použila na záplaty otcových nohavíc. Nezostalo mi nič viac než jedna nohavica.“

Billy statočne odpovedal, „Tak mi ju teda prines.“

Teraz sa Billy stal pyšným majiteľom jednej obnosenej nohavice zo skautskej uniformy s pásikom na boku a zaťahovacou šnúrkou na konci. Tak veľmi si prial nosiť túto nohavicu do školy, ale nemohol prísť na to, ako to urobiť. A tak ju strčil do vrecka kabátu, kde bola pripravená na použitie, až príde vhodná chvíľa. Na príležitosť nemusel čakať dlho.

Obrovská snehová búrka vyklopila na vidiek Indiany svoj biely náklad. Niektoré záveje presahovali výšku 5 metrov. Potom začal padať mrznúci dážď a na stromoch a snehu zanechal ľadový povrch, čo vytvorilo vynikajúce podmienky pre sánkovanie. Žiaci zo školy v Utica Pike trávili svoj čas počas obednej prestávky sánkovaním na blízkom veľkom svahu. Všetky deti mali sánky továrenskej výroby - všetci, až na Billa a Edwarda. Billy si ale spomenul na starý kovový drez na smetisku blízko rieky. Doniesol ho a čoskoro sa s Edwardom pripojili k ostatným deťom na vrchole kopca. Vliezli do drezu - Billy vzadu, zobral medzi nohy Edwarda, ktorý sedel vpredu - a už sa hnali dolu a navyiac sa pritom otáčali. Bola to ohromná zábava, ale nakoniec sa hrdzavé dno drezu predralo, a aby sa mohli ďalej sánkovať, museli sa postarať o iný prostriedok. Tentokrát si osekali kus kmeňa, až sa predná časť podobala skĺznici sánok. Snehové podmienky boli vzhľadom k zamrznutému povrchu výborné, takže im to fungovalo. Tak sa títo dvaja chlapci sánkovali na svojom provizóriu a dosahovali značnú rýchlosť na najstrmejšom mieste svahu kopca.

Pri jednej z jazd mali chlapci dolu na svahu škaredý pád. Billy vstal s kabátom plným snehu a s tupou bolesťou v nohe. Ostatné deti sa zhŕkli okolo neho a pýtali sa, či je v poriadku. „Ó, bolí ma noha,“ zastenal. V tom dostal nápad, „Spomenul som si, že mám vo vrecku jednu nohavicu zo skautskej uniformy. To bude výborná bandáž.“ Vytiahol nohavicu z vrecka, natiahol ju na svoju tenisku s boľavou nohou a zaistil hore pomocou sťahovacej šnúry. Práve zazvonil školský zvonček a zvolával deti späť do triedy.

V to popoludnie zavolala pani Templeyová Billyho k tabuli. Billy sa postavil bokom, aby splnil svoju úlohu, a dúfal, že ostatní žiaci neuvidia, že má skautskú nohavicu iba na jednej nohe. Ale, samozrejme, všetci si to všimli. Potlačovaný chichot sa razom zmenil v búrlivý smiech. Billy sa rozplakal, a tak ho pani Templeyová pustila domov skôr.

V apríli priniesla pani Templeyová do školy Louisvillské noviny, v ktorých titulok ohlasoval, že SPOJENÉ ŠTÁTY VSTÚPILI DO VOJNY S NEMECKOM. Pani Templeyová deťom tento článok nahlas prečítala a vysvetlila im, že 18. marca 1917 nemecké ponorky potopili tri americké obchodné lode a prinútili tak prezidenta Woodrowa Wilsona, aby ukončil americkú neutralitu. Spojené štáty tým vstúpili do vojny.

Pred školou práve pučali duby. Dni sa stávali teplejšími. Popoludní sedel Billy vo svojom ťažkom zimníku a paril sa v teple. Prsty mu vykúkali z dier na konci jeho tenisiek.

Raz si pani Templeyová všimla, že žiaci, ktorí sedia vzađu, sa držia za nosy a tvária sa, ako keby tam niečo páchlo. Premýšľala, či to nejako nesúvisí s mladým Williamom Branhamom. Prečo vlastne ten chlapec v takom teple popoludní tak tvrdohlavo nosí ten kabát? Povedala, „William, prečo si nevyzlečieš ten kabát? Nie je ti horúco?“

Jeho srdce sa takmer zastavilo. Nemohol si svoj kabát vyzliecť; nemal pod ním košeľu! „Nie, pani učiteľka, je mi trochu zima.“

Bola tým prekvapená, „Je ti zima v takýto teplý deň?“

„Áno, pani.“

Ona na to, „Radšej pod' sem a posad' sa vedľa kachlí.“

Billy si svoje tajomstvo uchoval po celú zimu, a tak ho nemohol prezradiť ani teraz. Váhavo si presunul svoju stoličku ku kachliam, zatiaľ čo pani Templeyová nasypala do kachlí druhú vrchovatú lopatu uhlia. Pot stekal cícerkom po jeho čele i po tvári.

Pani Templeyová sa spýtala, „William, je ti stále zima?“

„Áno, pani.“

Pokývala hlavou, „Musíš byť chorý. Radšej choď domov.“ Billy zostal niekoľko dní doma a premýšľal, ako si zohnať nejakú košeľu, aby sa mohol vrátiť späť do školy. Jeho teta - otcova sestra - bývala naproti kopcu, na ktorom stála ich chalúpka. Mala dcéru asi v Billyho veku. Nedávno boli u nich na návšteve a jeho mladá sesternica si tam zabudla šaty. Hoci mali vpredu i vzađu ozdobnú čipku, Billy sa rozhodol, že by si z týchto šiat mohol urobiť košeľu. Väčšiu časť šiat odstrihol a hornú časť si zastrčil do nohavíc. Potom sa poobzeral v zrkadle pripevnenom na jabloni. Prikývol hlavou a luskol prstami.

Keď spolužiaci uvideli tú čipku na jeho hrudi, posmievali sa mu, „To sú dievčenské šaty.“

„Nie, nie sú!“ trval na svojom Billy, „Toto je môj indiánsky oblek!“

Posmievali sa mu kvôli jeho poznámke ešte viac a neľútostne si z neho robili žarty. „Billy Branham nosí dievčenské šaty! Aká bábovka!“

Napriek ich posmešným žartom nosil Billy túto košeľu každý deň až do skončenia školy v letnom období. Musel. Bola to jediná košeľa, ktorú mal.

Kapitola 4

Zbitý bez milosrdenstva

1922 - 1923

Piateho mája 1923 porodila Ella Branhamová svojho ôsmeho syna, ktorému dali meno Howard Duffy. Ten sa zaradil k ostatným súrodencom, Charlesovi ml., ktorý mal 4 roky, Jessemu 7, Edgarovi 9, Melvinovi 11, Henrymu 12, Edwardovi 13 a Williamovi, ktorý mal teraz 14 rokov. Nájst' dosť obživy pre svojich osem detí bolo pre Charlesa čoraz ťažšie, najmä počas zimných mesiacov. V zime 1922-23 nastražil Billy celý rad pascí a pomáhal obstarávať jedlo na spoločný stôl. V lesných lokalitách pozemku pána Wathena sa to len hemžilo ondatrami, vačicami, králikmi, bobrami a skunkmi. Každé ráno o druhej chodieval Billy s lampášom kontrolovať svoje pasce. Domov sa vracal často tesne pred odchodom do školy. A keďže mal iba jedny šaty, častokrát bol cítiť v triede skunkom, ktorého krátko predtým v to ráno stiahol z kože - a to k neľúbosti ostatných žiakov. Ale táto jeho snaha bola pre dobro celej rodiny. Pokiaľ chytil zajaca, mohol ho predať za 15 centov; za to si potom mohol kúpiť škatuľku nábojov kalibru 0.22, a tak mohol zastreliť ďalších troch až štyroch zajacov. Jeho matka potom upiekla zajaca na večeru a pripravila k nemu placky s omáčkou. Zvyšok Billy predal v meste a nakúpil za to kukuričnú alebo pšeničnú múku.

Cesta do mesta Billyho často deprimovala. Branhamovci mali v okolí Jeffersonville zlú povest' a ľudia neraz radšej prešli na druhú stranu ulice, aby sa Billymu vyhli. Niektorí ľudia s ním síce prehovorili, ale len vtedy, pokiaľ ich nikto nevidel, ale akonáhle sa niekto ukázal na obzore, dotyčná osoba náhle prerušila rozhovor a vzdialila sa preč. To Billyho

zraňovalo. Billy si bol vedomý toho, že jeho otec a strýkovia tvorili drsnú partiu - fajčili, žuli tabak, hrali karty, pili a vyrábali pálenku - ale Billy s horkosťou premýšľal, „V čom som sa ja previnil? Ja predsa nemám vinu v týchto veciach. Nikdy vo svojom živote som nepil. Prečo ma s nimi dávajú dokopy?“

Niežeby sa Billy nepokúsil piť. Jedného nedeľného rána na jar išiel spolu s Edwardom k rieke v spoločnosti otca a pána Dornbusha, suseda, ktorý páli v Charlesovej pálenici. Chlapci mali v úmysle previezť sa na svojom deravom člne hore a dole po rieke a hľadať pritom zahodené fľaše. Charles vždy potreboval väčšie množstvo fliaš pre svoju pálenku a chlapcom za to dobre zaplatil - päť centov za tucet. Pán Dornbush bol voči Billymu prívetivý, a tak sa naňho Billy snažil urobiť dobrý dojem a dúfal, že mu pán Dornbush dnes ráno požičia svoju veslicu. Na Billyho člne chýbalo kormidlo a nebolo ľahké ho v silnom prúde ovládať. Miesto vesel používal Billy dve staré dosky; veslovanie bolo nemotorné, on na jednej a Edward na druhej strane.

Nedáľeko rieky ležal na chodníčku vetrom vyvrátený strom. Charles prekročil vetvy, ale miesto toho, aby pokračoval ďalej, oprel sa chrptom o vetvu a povedal, „Urobme si tu prestávku na malé občerstvenie.“ Vytiahol zo zadného vrečka malú fľašu whisky, logol si z nej a podal svojmu priateľovi, pánovi Dornbushovi, ktorý si tiež logol a vrátil ju späť Charlesovi, ktorý ju schoval medzi vetvami zelenáča, blízko prevrátených koreňov.

Billymu napadlo, že sa mu tým naskytla vhodná príležitosť požiadať pána Dornbusha o láskavosť. „Pán Dornbush, nemali by ste nič proti tomu, keby sme si s bratom dnes ráno požičali vašu loďku?“

„Iste, Bill. Dobre.“

V záchveve radosti si Billy pomyslel, „To je jediný človek, ktorý ma má rád.“

Charles si dal ďalší dúšok whisky a podal svojmu priateľovi. Keď si pán Dornbush logol, podal fľašu Billymu so slovami, „Tu máš, Billy, logni si.“

Billy povedal, „Nie, ďakujem. Nepijem.“

Pán Dornbush sa prekvapene pozrel, „Chceš mi povedať, že ty, Ír, a navyac Branham, a nepiješ?“

Charles s istým opovrhnutím v tvári prikývol a povedal, „Vychovávam peknú bandu chalanov, ale iba jeden z nich je bábovka, a to je práve Bill.“

Billy vybuchol hnevom, „Ja a bábovka!?“ Proti takému osočovaniu sa ohradil. „Už som z tých rečí o 'bábovke' chorý. Podajte mi tú fľašu.“ Pán Dornbush mu podal fľašu. Billy ju křčovite zobral z jeho ruky, vytiahol zátku a so zlostným odhodlaním ju priložil k svojim ústam. Zdvihol ju, ale skôr, než jediná kvapka whisky vošla do jeho úst, začul zvuk podobný šelestu lístia spôsobený veterným vírom – ššššššš. Jeho ruka sa zastavila a fľaša zostala v rovnakej polohe pri jeho ústach – ššššššš. To nebola jeho predstava, bolo to rovnako zreteľné ako rozhovor, ktorý prebiehal vedľa neho – ššššššš. Billy si bleskovo spomenul na ten hlas z topoľa, ktorý povedal, „Nikdy nepi a nefajči ani nepoškvŕňuj žiadnym spôsobom svoje telo. Je pre teba pripravené dielo, ktoré máš vykonať, až budeš starší.“ Vydesený Billy odhodil fľašu a zo všetkých síl utekal cez pole, pritom mu z očí tiekli horké slzy sklamania a zmätku.

Charles pohrdavo utrúsil, „Vidíš, veď som ti to hovoril. Je to bábovka.“

Kamkoľvek sa Billy obrátil, život mu ukazoval svoje vycerené zuby. Vo svojom školskom vyučovaní pokračoval až do siedmej triedy. Bolo to ako chôdza do kopca o barlách. Vidiecke školy vyžadovali, aby si študenti kupovali knihy a písacie potreby sami. Rodičia Billyho ale nemali peniaze na ceruzky a papier, nehovoriac už o šlabikároch alebo školských čítankách; a tak zakaždým, keď si Billy potreboval preštudovať úlohu, musel si knihu požičať od nejakého spolužiaka.

Školské osnovy boli v tom čase rozvrhnuté tak, aby pomohli formovať ako morálny charakter dieťaťa, tak rozvíjať aj jeho intelekt. Jedna lekcia sa Billyho obzvlášť hlboko dotkla a to pri preberaní Longfellowovej básne Žalm života.

Nehovorte v trúchlivých číslach mne,

život že iba prchavým snom je!

*Že duša mŕtva je a drieme kdesi
a veci nie sú skutočné.
Život je skutočný!
Je to skutočnosť!
Hrob jeho cieľom nie je predsa!
Prach si a v prach obrátiš sa,
to nie o duši bola reč.
Veď ani radosť, ani žiaľ
nie je cieľ cesty našej predsa.
Konaj tak, aby každý deň
ŕa zastihol kus ďalej než dnešok.
Umenie zdĺhavá vec je
a čas plynie ďalej,
a hoc srdce statočné sťa zvon,
tlmené bubnov zvuky rovnako
však smútočný k hrobu udávajú tón.
Na širom sveta bojisku,
nebuď v tom tábore žitia
ako nemý dobytok,
ktorý je vetrom hnaný!
V potýčke vždy hrdinom sa staň!
Nedúfaj v budúcnosť,
nech je hoc najkrajšie!
Nech mŕtva minulosť mŕtvych
pochováva svojich!*

*Vždy v živej prítomnosti predsa konaj!
Vo vnútri srdce statočné,
Boha nad sebou maj!
Životy veľkých spomienkou sú nám,
že i my môžeme ušľachtilo žiť,
a odchádzajúci, za sebou zanechať
stopy na piesku času, ktorý sa trbliece;
Stopy, ktoré snád' niekto iný,
plaviac sa na veľkom mori života,
stroskotaný brat v beznádeji keď uvidí ich,
na srdci pookreje.
A preto dajme sa do toho
a konajme s odvážnym srdcom
v ústrety osudu;
Do cieľa bež a stíhaj,
uč sa pracovať a čakať ešte viac.*

Táto báseň Billyho inšpirovala. Hoci ešte ani jeho najsmelšie sny neboli schopné predstaviť si tie hlboké stopy, ktoré zanechá na piesku času jeho vlastný život, pre dnešok spievala Longfellowova báseň v tej bezútešnej krajine pieseň nádeje. Tieto vznešené slová hovorili k Billyho srdcu a povzbudzovali neusporiadané vnútorné boje tohoto 14-ročného mladíka k pochopeniu celej nespravodlivosti, ktorú vo svojom živote videl. Starší chlapci sa mu posmievali a trápili ho pri každej nožnej príležitosti - za to, že sa narodil v Kentucky, že bol chudobný, že bol na svoj vek malý, a za to, že bol iný.

Teraz už Billy mohol pochopiť dôvod chudoby svojej rodiny - bol to problém pitia jeho otca. Raz, keď sa mu deti v škole posmievali za to, že

sa tak podivne oblieka, Billy čítal v historickej knihe príbeh o Abrahámovi Lincolnovi, ako vystúpil v New Orleanse z člnu a prechádzal okolo trhu s otrokmi. Podľa tohto rozprávania Abrahám Lincoln videl bieleho muža, ktorý ponúkal cenu za veľkého, silného černoča, zatiaľ čo manželka toho otroka stála obďaleč s deťmi a plakala. Lincoln tleskol dlaňami a povedal, „To je zlé! A raz do toho udriem, aj keby ma to malo stáť život!“ Billy odsunul učebnicu dejepisu a pomyslel si, „Pitie je tiež zlé! A jedného dňa do toho udriem, aj keby ma to malo stáť život!“

Ale nič neroznieťilo jeho predstavivosť takým spôsobom ako čítanie o arizonskej púšti z učebnice zemepisu. Túžil sa tam dostať, túžil po tom, aby sa mohol prejsť na koni po šírých pláňach lemovaných kaktusmi. Znelo to tak romanticky, tak pokojne, tak idylicky. Ozval sa v ňom básnik, ale nemal nič, na čo by napísal svoje myšlienky; požičal si teda list papiera od svojho spolužiaka a napísal:

*Som osamelý, ó, tak osamelý,
tam na juhozápade vzdialenom,
tam, kde hlboké tieňe padajú na obzore,
za horským hrebeňom.*

*Číhajúceho kojota vidím v zore,
v purpurových ranných oparoch;
šedého vlka revať počujem,
kde dlhorohý pasie sa dobytok.
Niekde v kaňone temnom
počujem pumy skučanie,
v pohorí Catalina vzdialenom,
na pomedzí Arizony.*

Nanešťastie, obťažovanie zo strany starších chlapcov prešlo až za hranicu posmievania a urážania. Po vyučovaní sa proti nemu opakovane spojili. Aj keď bol Billy na svoj vek malý, mal odvalu a dosť výbušnú povahu, takže okolo seba narobil krik ako okružná píla. Chlapci ho zrazili na zem, ale on sa znovu postavil. Zrážali ho k zemi tak dlho, že sa už nemal silu postaviť. Veľakrát musel svoj obed srkať cez slamku; jeho ústa boli tak rozbité, že nemohol jesť pevný pokrm.

Jedného jarného dňa v roku 1923 išiel Billy so svojou kamarátkou zo školy domov a niesol jej knižky. Cestou späť do svojej chalúčky bol obklopený piatimi zbabelcami a tí ho hodili do blata. Jeden mu štipľavo nadával, „Prečo chodíš s tým dievčaťom?“ Iný ho podpichoval, „Áno, nechceme, aby si s ňou chodil, ty špinavý kentucký neoperený vtáčik.“ Vedeli, že Billy sa narodil v Kentucky a že jeho mama bola polovičná indiánka, čo z nej robilo „squaw“ [urážlivý výraz pre označenie indiánskej ženy – pozn.prekl.], a tak sa mu posmievali ako kentuckému „squabovi.“ [„neoperenec“, slovná hračka – podobnosť slov „squaw“ a „squab“ - pozn.prekl.]

Za túto urážku vyskočil Billy na nohy a okamžite sa do nich pustil. Jeho päste divoko svištali, ale päť na jedného, to bolo príliš veľa. Päste týchto zbabelcov svištali naokolo, až mu nakoniec chytili ruky. Potom, zatiaľ čo ho štyria chlapci držali v tejto polohe, jeden zobral do ruky kameň a bil Billyho do tváre, až zostal bezmocne ležať.

Billy úpenlivo prosil, „Keď ma pustíte, sľubujem, že pôjdem rovno domov.“

Keďže už bol aj tak skoro v bezvedomí, chlapci s tým súhlasili. Ale najskôr ho ešte zrazili na zem a hodili tvárou na tvrdú cestu plnú drviny; než ho však nechali na pokoji, ešte doňho niekoľkokrát koplí a tým ukončili svoje hanebné dielo.

Billy išiel rovno domov, ale nie kvôli tomu, aby zostal doma. Zložil svoju pušku kalibru dvadsaťdva, značky Winchester, ktorá visela nad dverami chalúčky, vložil do zásobníka 16 nábojov a potom sa ponáhľal skratkou cez krovie k miestu na ceste, o ktorom vedel, že tadiaľ budú títo chlapci prechádzať. Skrýl sa pri ceste a čakal. Krátko nato začul ich hlasy.

„To bude pre tú kukuričnú sušienku ponaučenie, že nemá chodiť s tým dievčaťom,“ povedal jeden. Druhý sa vmiešal do reči, „Videli ste, ako sa vydesil?“ Ďalší povedal, „Hmm, ten kentucký neoperenec si to odo dneška zapamätá.“

Billy vyšiel von z krovia. Uzavrel im cestu vztýčenou, namierenou, nabitou puškou. S kľudom povedal, „Ktorý z vás chce zomrieť ako prvý, aby sa nemusel pozeráť na tých druhých, ako umierajú?“ Päť chlapcov zbledlo a s hrôzou a zdesením zajačalo. Billy povedal, „Nekňučte, všetci zomriete jeden po druhom“ - ukázal hlavňou na chlapca, ktorý ho tak kruto zbil kameňom, a povedal, „a začnem s tebou.“

Stlačil spúšť. Cvak. Náboj nevystrelil. Billy rýchle natiahol uzáver a vložil do komory iný náboj. Cvak - taktiež nevypálil. Medzitým tých päť chlapcov s krikom utieklo, padali do dier a za stromy v snahe uniknúť, ako najrýchlejšie mohli. Billy s jasným úmyslom ich postrieľať vkladal náboje do pušky a stláčal spúšť, ako rýchlo to len šlo - cvak, cvak, cvak, cvak... ale žiaden z nábojov nevystrelil.

Tí piati chlapci boli už dávno preč. Okolo Billyho ležalo na zemi všetkých 16 nábojov. Zdvihol ich zo zeme, sfúkol z nich špinu a vložil späť do pušky. Potom namieril do stromu a začal stláčať spúšť - cvak, cvak, cvak, cvak... Tentokrát každý z nich vypálil a zaryl sa do kmeňa, zatiaľ čo kôra lietala na všetky strany. Billy stál plný hnevu uprostred cesty. Naraz sa začal smiať - bol to hrubý, slabomyseľný smiech, ktorý vyvieral z hlbín jeho zúfalstva. Smial sa tak intenzívne, až slzy stekali po jeho napuchnutej tvári.

Len čo v tom roku škola skončila a začali sa prázdniny, Billy odišiel a viac sa do školy nevrátil.

Kapitola 5

Nešťastnou náhodou zasiahnutý strelou 1923 - 1924

William Branham strávil svoje štrnásťte leto v roku 1923 s otcom pri práci na záhrade a obrábaním poľa. Charles mal k dispozícii dva kone - jedného starého, ktorého používal na orbu, bol to jeho vlastný kôň, a mladšieho si požičiaval od pána Wathena. Keďže mal Charles dva jednoradlicové pluhy typu Moldboard, vždy oral obidvomi naraz. V júni Billy so svojím otcom orali medzi riadkami kukurice, keď tu zrazu začali kone fíkať a nervózne dupať nohami. Billy sa snažil udržať svojho koňa medzi riadkami tak, aby radlicový pluh nepoškodil steblá kukurice. Zakričal, „Oci, čo sa s tým koňom deje?“

Aj Charlesov kôň tancoval. Zastavil sa teda, utrel si obočie svojou károvanou vreckovkou a zahľadel sa k obzoru. „Synak, blíži sa búrka.“

Bill zísal na čistú modrú oblohu. „Búrka? Nevidím žiadnu búrku, oci.“

„Ty to nechápeš, synak. Boh dal týmto koňom inštinkt. Oni tú búrku ucítia z diaľky.“

Pokračovali v orbe, ale neurobili viac než ďalšie dva riadky, keď temné mračná zakryli obzor. Len tak tak stihli priviesť kone späť do stajne a už sa spustilo hromobitie. Billy len zriedkakedy premýšľal o Bohu, lebo táto téma bola v ich dome celkom výnimočným predmetom rozhovoru. Ale v ten deň o Ňom musel uvažovať, totiž, aké ešte ďalšie dômyselné inštinky to sú, ktoré Boh mohol vložiť do týchto tvorov. Uvažoval o všetkých úžasných

veciach, ktoré videl u lesných zvierat, a tak Billy usúdil, že ten Boh musí byť naozaj celkom šikovným chlapíkom.

Raz v sobotu ráno sa Billy spýtal, či by mohol ísť v ten deň do mesta. Charles mu dal desať centov za pomoc pri práci počas týždňa a povedal, „Nemiň to všetko naraz, synak.“

Do Jeffersonville sa dopravil autostopom a vošiel do domu svojho bratranca, Jimmyho Poola. Potom sa spolu s Jimom a Ernestom Fisherom išli prejsť do mesta minúť svoje peniaze. Keď tak kráčali, Billy vo vrecku nahmatal svojich desať centov. Cítil sa tak bohatým. Najprv si kúpil za jeden cent zmrzlinu. Keď ju zjedol, kúpil si ešte ďalšie dve. Potom sa zastavil v obchode s cukríkmi u Shimpfov a žiadostivo sa rozhliadal po policiach, na ktorých stáli sklenné nádoby plné tvrdých cukríkov. Billy tento obchod navštívil už predtým, a tak vedel, čo má najradšej. Zaplatil dva centy za štvrt kila štipľavých cukríkov. Zostalo mu teda ešte päť centov - to bolo dosť, aby si mohol dovoliť ísť na dvojprogram do kina Leo.

Potom, čo niekoľko hodín sledoval westerny, bol Billy plný ilúzií o živote na západe a o šviháckom hrdinovi na ranči. Jedna z jeho mladistvých ambícií bola stať sa skutočným kovbojom s cvokmi a čižmami, širokým kovbojským klobúkom a tvrdohlavým koňom, na ktorom nevie jazdiť nikto, okrem neho. Často počul svojho otca, ktorý rozprával, ako bol vo svojej mladosti krotiteľom koní a prešiel ródeá od Kentucky po Texas. Billy si pomyslel, „Ach, až budem trochu starší, pôjdem na západ a stanem sa skutočným jazdcom.“

Billy teda „trénoval“ na ich ťažnom koni. Potom, čo so svojím otcom strávili celý deň na poli, vracal sa Billy vždy včas domov, aby mohol vykonať svoje denné povinnosti. Zaviedol svojho unaveného koňa za stajňu k napájadlu, ktoré bolo urobené z vydlabaného kmeňa. Kôň okamžite ponoril svoje nozdry do vody a veľkými dúškami pil, zatiaľ čo mu Billy uvoľnil postroj a zanesol ho do maštale. Nad napájadlom bzučali včely. Mladší Billyho bratia sa zhromaždili okolo. Zbierali konské vlásie, ktoré bolo vyčesané z hrivy a chvostu a uplietli si z neho „konského“ hada, ktorého položili do žľabu na vodu. Keď kôň, ktorý pil, rozvlnil hladinu vody v napájadle, potom sa ten „konský“ had vlnil na hladine ako plaziaci sa vodný štrkáč.

Billy pritiahol zo stajne sedlo a pripevnil ho na konský chrbát. Okolo koryta rástlo veľa lopúčov. Billy natrhal hrst týchto ostnatých vetví a vložil ich pod sedlo ešte predtým, než ho upevnil. Jeho bratia sa zoradili na múrik a čakali na predstavenie. Potom vyskočil do sedla a popohнал koňa päťami do slabín a tým sa ho snažil donútiť ku skoku. Starý, biedny kôň, unavený po celodennej práci len zaerdžal a otočil sa, ledva zdvíhajúc kopytá zo zeme. Billy sa v sedle kolísal sem a tam a predstieral, že jeho kôň je neskrotený a divoký. Zakričal, „Dívajte sa na mňa! Som kovboj!“ A pleskol koňa svojím slameným klobúkom po zadku. Všetci bratia sa tomu smiali a tleskali.

Jeseň, ktorá nastala po skončení žatvy, strávil Billy viac-menej v lesoch, rybárčil a lovil zver so svojím jazvečikom Fritzom. Billy mal svojho psa rád a vystatoval sa, že Fritz je schopný zahnať na strom každého tvora. Ani skunkom sa jeho verný priateľ nenechal odradiť. Zahnal skunka do húštin, potom obiehal okolo a štekaním sa snažil skunka prinútiť k ústupu. Keď ho Billy dobehol, stačilo, že nadvihol vetvy krovia a zavolal, „Hľadaj ho!“ Fritz bez váhania skočil do krovia a skunka čapol, bez toho, aby ho odradil jeho odporný pach, ktorým ho skunk postriekal. Billyho mama s touto praxou, samozrejme, nesúhlasila.

Lov a rybárčenie znamenalo pre Billyho viac než iba zábavu; hodiny strávené v lesoch sa preňho stali útočiskom pred vonkajším svetom, oázou pokoja v jeho živote, inak preplnenom až príliš často neznesiteľnými okolnosťami. V lese sa Billy už necítil ako vyvrhel. Cítil sa, ako keby bol súčasťou divočiny, súčasťou rytmu ročných období a súčasťou poriadku vesmíru. Mal pocit, že tam patrí.

Billy sa na svojich obchôdkach začal viac a viac vzd'alať od domu, a keď v tom takto pokračoval, objavil na vidieku „Tunelový mlyn,“ vzdialený 15 míľ severovýchodne od Jeffersonville, blízko Charlestownu v Indiane. Táto lokalita bola pomenovaná po pozoruhodnom vodnom mlyne, ktorý sa nachádzal za riekou nazvanou „Štrnásta míľa.“ Začiatkom 19. storočia hľadal istý muž, menom John Work, vhodnú lokalitu na postavenie mlyna. Nebolo jednoduché nájsť nejaké vhodné miesto. Voda na takom mieste musela tiecť dostatočnou rýchlosťou a silou, aby mohla otáčať

obrovským vodným kolesom čo najväčší počet mesiacov v roku. John Work si všimol, že na jednom mieste sa rieka takmer dokonale vinie okolo veľkej skalnatej hory a na tom úseku klesá o 10 metrov dole. Múdro spočítal, že keby postavil svoj mlyn v spodnej časti skaly a za pomoci strelného prachu by prerazil v skale tunel, ktorý by privádzal vodu priamo dole, potom by strmý spád vody zásobil vodné koleso takou silou, ktorú by ani nikdy nebol schopný využiť. Výstavba mlynu a tunela bola dokončená v roku 1820 a tým táto lokalita získala primerané meno „Tunelový mlyn.“ O tridsať rokov neskôr syn Johna Worka predal tento mlyn Wilfordovi Greenovi, ktorého rodina odvtedy mlyn prevádzkovala. A to je dôvod, prečo bola niekedy táto lokalita miestnymi usadlíkmi nazývaná ako „Greenov mlyn.“

Vzdialená od civilizácie sa lokalita Tunelového mlynu priam hemžila rybami, vysokou zverou, vačicami, skunkmi, mývalmi, ondatrami, bobrami, veveričkami, bola posiatá stromami, pahorkami, roklinami, tŕňami a pokojom a kľudom - jednoducho všetkým, čo Billy k životu potreboval. Chodieval tam často, stopoval dopravné prostriedky - nejakú dodávku, ktorá zaistovala kyvadlovú dopravu medzi Charlestownom a Jeffersonville. Niekedy sa mu podarilo presvedčiť svojich dvoch kamarátov, Jimmyho Poola a Sama Adaira, aby tam išli s ním. Niekedy zobral Edwarda a Henryho. Obvykle prespávali v nejakom opustenom lesnom zrube a svoje raňajky si vždy vylovili rovno z rieky. Na jednom mieste bola rieka „Štrnásť míľ“ 3m hlboká a 12m široká a vytvárala dokonalé prirodzené kúpalisko. Billy toto miesto nazýval Bobrím údolím. Priniesli sem dlhé lano a priviazali ho na vetvu stromu, ktorý sa rozprestieral nad vodou. Z brehu sa tak mohli hojdať dlhým oblúkom nad riekou; potom sa lana pustili. Toto lano prinieslo tým chlapcom nespočetné hodiny zábavy.

Keď Billy nemohol nikoho presvedčiť, aby išiel s ním, cestoval autostopom k tunelu sám. Strávil potom celé dlhé dni lovom a rybárčením a preskúmaním drsného lesného okolia. Počas jedného takého túlania sa náhodne objavil miesto svojho budúceho úkrytu. Cestou z druhej strany vrcholu sa našiel na úpäť vápencového útesu. Pod ním sa svah prudko zvažoval do rokliny hlbokaj asi 30 metrov. Celá lokalita bola husto zalesnená a veľké vápencové balvany padajúce zo strže tu boli rozptýlené všade dookola. Billy chcel opatrne prejsť súbežne s úpäťm vrchu, keď si naraz všimol neďaleko svojej nohy asi polmetrovú dieru, ktorá bola takmer

dokonale skrytá pod porastom. Najskôr si myslel, že to bude nora líšky - škára v skale, ktorá poskytuje zvieratám úkryt pred nečasom. Ale podrobné preskúmanie ukázalo, že ide o ústie do jaskyne. Billy najprv do diery strčil nohu. Táto diera klesala do hĺbky asi jedného metra a z tohoto miesta dno klesalo dole do hĺbín hory; mala tvar úzkeho priechodu, ktorý bol ale dosť vysoký na to, aby sa tam dalo postaviť. Vzduch bol studený a vlhký. Billy vošiel do chodby na krátku vzdialenosť, no dostal strach. Čo ak spadne do nejakej diery? Nechcel teraz ísť v tejto tme príliš ďaleko. Príde sem neskôr a lepšie sa na to pripraví.

Keď sem Billy prišiel druhýkrát, zobral si so sebou sviečky, aby mohol túto jaskyňu hlbšie preskúmať. Plazivým pohybom sa dostal do ústia, a potom sa šmykol po klzkej šikmine k miestu, kde sa už mohol postaviť. V tomto mieste bola chodba široká iba 40 cm. Hoci steny boli drsné a krivoľaké, tieň spôsobený blikajúcim svetlom sviečky zdôrazňovali mnoho zákutí vápencového interiéru. Priechod sa trochu stáčil doprava a potom mierne rozširoval. Tu bol strop so spodnou plochou jaskyne pomaly v jednej rovine, ako keby bola táto časť jaskyne zhotovená na bývanie pre človeka. Bol tam dokonca rovný výčnelok, ktorý vybiehal z jednej zo stien a bol vo veľkosti lôžka. Po ďalších troch metroch sa chodba znovu zužovala; podlaha aj strop sa stávali kostrbatými; na strope bolo plno hranatých do seba tesne zakliesnených vápencových kvádrov, ktoré pôsobili dojmom, že môžu každú chvíľu spadnúť.

V tomto mieste bol vzdialený už asi 8 metrov od vchodu. Tu sa naraz zastavil a naplnený úžasom zahvízdal. Pred ním sa jaskyňa rozširovala do tvaru malej izby. Uprostred miestnosti stál stôl z jedného kusu solídne vyzerajúceho vápencového kvádra. Tento stôl bol obdĺžnikový blok asi meter vysoký, meter široký a meter dvadsať dlhý. Povrch stola bol pozoruhodne rovný a vodorovný a všetky štyri hrany boli dokonale hranaté. Ale najprekvapivejším rysom v tejto izbe bola ostrá, trojhranná skala vyčnievajúca zo stropu dole vo forme obrátenej pyramídy. Tento kameň visel presne nad stolom; hrot pyramídy čnel iba niekoľko centimetrov nad povrchom stola.

Billy bol týmto nálezom potešený. Javilo sa mu to ako dokonalá skrýša. Rozhodol sa, že to neukáže ani svojim bratom, ani priateľom. Bude

to jeho vlastné zvláštne tajomstvo. Keď opustil jaskyňu, zamaskoval jej ústie, aby ju žiaden tramp ani poľovník náhodou neobjavil.

Toto boli tie lepšie obdobia jeho mladosti, pekné spomienky – túlanie sa po lesoch, spánok pod hviezdami, rybárčenie pred raňajkami, lov zvery na obed puškou kalibru 0.22. Billove strelecké majstrovstvo sa zlepšovalo, až docielil to, že bol schopný skoliť veвериčku na 50 metrov a zasiahnuť ju vždy presne medzi oči. Bola to z jeho strany naozaj otázka športového umenia, lebo dokiaľ veverička neobrátila svoju hlavu jeho smerom, nestlačil spúšť. Rovnakú zručnosť dosiahol aj v zaobchádzaní s brokovnicou, ktorou vedel ľahko zasiahnuť hociktorého vtáka počas letu.

Raz večer na jeseň v roku 1923 kráčal štrnásťročný Billy domov so svojim bratrancom Jimmym Poolom. V to popoludnie boli na love vtáctva, ale teraz boli ich myšlienky inde - žartovali a smiali sa, strkali do seba. Nešťastnou náhodou zabudol Jimmy zaistiť svoju pušku. Naraz brokovnica vystrelila a zblízka zasiahla Billyho do nohy. Zrútil sa s bolestivým výkrikom.

Jimmy k nemu pokľakol a bľabotal, „Prepáč, Billy. Je mi to tak ľúto. Bola to nešťastná náhoda. Nemal som v úmysle...“ - potom sa lepšie pozrel na nohu svojho priateľa a celý v tvári zbledol. „Billy, nepohni sa. Pôjdem pre pomoc.“

„Nie, neopúšťaj ma,“ kričal Billy. Ale Jimmy už bežal ako zajac. Keď sa Billy pozrel na svoje nohy, zhrozil sa, pretože boli takmer naskrz prestrelené. Rýchle odvrátil hlavu na druhú stranu a zachvel sa hrôzou. „Bože, zmiluj sa nado mnou,“ zastonal. „Vieš predsa, že som nikdy...“ - tu sa zastavil a pokúsil sa nájsť vo svojom živote niečo dobré, niečo, čím by na seba mohol pritiahnúť Božiu milosť. Jediná vec, na ktorú si spomenul, bola, „Bože, zmiluj sa nado mnou. Vieš, že som sa nikdy nedopustil cudzoložstva.“

Čoskoro sa Jimmy vrátil so susedom, Frankom Eichom, ktorý Billyho zaviezol do nemocnice Clark County Memorial. Billy kričal v hrôze, keď mu sestričky nožničkami strihali veľké kusy mäsa a čistili diery po brokoch tak dôkladne, ako to len bolo možné. Pán Eich držal Billyho ruku.

Keď sestričky skončili, museli vypáčiť Billyho prsty tlačiace Eichovu ruku. Röntgen ukázal zásah z brokovnice tesne vedľa oboch tepien a to tak, že len nepatrné škrabnutie mohlo otvoriť tepny a Billy by mohol vykrvárať. V tých dňoch ešte nebola známa transfúzia krvi. Keby bol Billy stratil príliš veľa krvi, potom by to preňho bolo osudné.

V tej noci bol Billyho spánok nepravidelný, občas fňukal, inokedy zas stonal bolesťou. Niekedy po polnoci sa prebudil, keď počul, že niečo špliecha. Siahol rukou vedľa svojej znetvorenej nohy a pocítil, že jeho ruka sa ponorila do kaluže krvi. Potiahol za zvonček, aby privolal sestričku, ale nemohli urobiť nič iné, než len nechať vsiaknuť krv do uteráka a pevnejšie stiahnuť obvazy.

Na druhý deň ráno zaviezli ošetrovatelky Billyho na vozíku na operačnú sálu a dali mu éterovú narkózu. Doktor Reader robil všetko, čo len mohol, aby napravil spôsobenú škodu, ale keďže bol Billy príliš slabý, lekár si myslel, že to chlapec nevydrží. Okrem Billyho matky a otca stáli počas tejto tvrdej skúšky vedľa neho aj dve ženy - pani Stewartová, rodinná priateľka, a pani Roederová, ktorej manžel bol vedúcim miestnej automobilky.

Billy spal pod narkózou osem hodín. Keď napokon otvoril oči, uvidel pani Roederovú, ktorá sedela vedľa jeho postele a plakala, pretože bol veľmi blízko smrti. Znova upadol do spánku; počas ďalšej hodiny upadol do bezvedomia ešte niekoľkokrát. Potom sa niečo stalo - niečo ako sen, ale bolo to jasnejšie než sen; bolo to priezračné ako okenné sklo, ako keby tam skutočne bol... a v tom uvedomení cítil, že padá, padá cez chumáče oblakov do temnej večnosti; norí sa hlbšie a hlbšie a hlbšie... Zdalo sa mu, že tento jeho svet nemá žiaden základ, nič nebolo schopné zastaviť jeho pád. Zakričal, „Ocko!“ Jeho slová sa však zdali prázdne a bez života. „Mami!“ zakričal, „Mami!“ – Jeho mama tam nebola. „Bože!“ Kričal, „Zadrž ma!“ Jeho žalostné zastonanie vyznievalo naprázdno. Či je tá temnota bez konca? Či prešiel na druhú stranu pozemskej ríše, mimo Boží dosah? Bude snáď takto padať naveky? Zmocnila sa ho hrôza.

Potom, veľmi nevýrazne, začul zvuky - strašidelné, vzdychajúce zvuky. Ako padal ďalej, tieto zvuky sa stávali hlasnejšie, až kým bol zo všetkých strán obkľúčený stonaním a kvílením. Teraz sa v tej temnote

objavovali i tváre, ženské tváre, ohyzdné tváre so zelenými, hnisavými vredmi okolo očí, so skrivenými ústami a stonali, „Och... och... och... och...“

Billy úpenlivo prosil, „Ó, Bože, zmiluj sa nado mnou! Zmiluj sa! Pokiaľ mi dovoľíš vrátiť sa späť a žiť, sľubujem Ti, že budem dobrým chlapcom!“

Okamžite sa ocitol v nemocničnej izbe. Jeho zakalený zrak sa sústredil na tmavé, hlboké mamine oči. Jej tvár sa rozjasnila a s plačom objala svojho syna, „Ó, Billy, Billy, mysleli sme, že si už zomrel. Vďaka Bohu, že si živý.“

Živý, áno, ale len tak-tak. V tých dňoch ešte nebol dostupný penicilín a tie hrozné rany boli úplne červené od infekcie. Jeho pobyt v nemocnici sa predĺžil na celé týždne. Branhamovci nemali peniaze, aby mohli zaplatiť účet za pobyt v nemocnici, a tak pani Roederová usporiadala v prospech Billyho dobročinnú kampaň medzi členmi ich cirkevnej dobročinnnej spoločnosti, slobodomurármi, ku-klux-klanom i súkromnými nadáciami, a tak nakoniec boli všetky výdavky uhradené.

Lekári nakoniec usúdili, že Billyho stav sa natoľko zlepšil, že by mohol ísť domov. Nanešťastie jeho ťažký údel ešte nebol na konci. Doma bol naďalej pripútaný na lôžko. Míňali sa mesiace a jeho nohy neboli ani o trochu lepšie. Veľa temných hodín plných bolestí sa Billy prehadzoval na slamníku a premýšľal o svojom podivnom zážitku, počas ktorého sa noril do tej hroznej tmy. Pripadalo mu to tak živé a skutočné. Kde vlastne bol? Lekári mu neskôr povedali o jeho zdravotnom stave počas tej chvíle; že sa jeho tep neustále spomaľoval, takže si boli istí tým, že skoro zomrie. Billy sa pozastavoval nad tým, či v skutočnosti nepadal do pekla. To ho trápilo. Pomyslel si, „Ó, kiež by som sa už nikdy do toho miesta nevrátil; kiež by sa stalo, aby ani nikto z ľudí nikdy nemusel na také miesto ísť.“ Potom si spomenul aj na svoj sľub, ktorý dal Bohu. - „Pokiaľ ma necháš nažive, sľubujem, že budem dobrým chlapcom.“ Ale čo to znamená „byť dobrým chlapcom?“ A kto je vlastne Boh? Celá táto skúsenosť bola pre neho záhadou.

Po mrazivej zime v roku 1924, keď prišlo jarné oteplenie, bolo zrejmé, že stav Billyho ráň, miesto toho, aby sa zlepšoval, sa naďalej zhoršoval. Jeho lýtka sa oproti normálnemu stavu opuchom dvojnásobne

zváčšili a opuch siahal až ku stehnu, takže nemohol narovnať nohy. Doktor Reader vyšetril jeho stav a zistil, že príčinou je otrava krvi spôsobená zbytkami nečistoty, ktorá zostala v jeho ranách. Billyho život bol znova ohrozený. Lekár doporučil amputáciu oboch nôh až po bedro. Billy nemohol zniesť myšlienku na to, že by stratil svoje nohy. Ako by potom mohol loviť a túlať sa po lesoch? Radšej by zomrel. S absolútnym rozhodnutím odmietol amputáciu svojich nôh; so slzami v očiach povedal, „Nie, pán doktor, radšej ich odrežte vyššie, tuná,“ a svojou rukou naznačil čiaru na svojom krku.

„Potom by ešte zostávala nádej, aj keby sme túto amputáciu nevykonali,“ odpovedal doktor Reader. „Mohli by sme sa pokúsiť z rán odstrániť tie cudzie predmety. Je to malá pravdepodobnosť, ale môže sa to podariť.“

Billy bol ochotný sa tejto malej nádeje chopiť. A tak sedem mesiacov po tom nešťastnom zásahu z pušky ležal Billy znovu na operačnom stole. Dr. Reader a Dr. Pearl, odborník z Louisville, znova otvorili jeho rany a opatrne preskúmavali svaly a vyťahovali von kúsky mastných zbytkov z odevu, trhance spôsobené výstrelom a všetko olovo, ktoré len mohli nájsť. Potom každý rez zašili a uzavreli s nádejou v to najlepšie.

Po narkóze spal Billy veľa hodín. Keď sa začal prebúdzat' z narkózy k jasnejšiemu vedomiu, mal Billy ďalší neobyčajný zážitok, rovnako tak živý a skutočný ako ten predchádzajúci, ale úplne iný. Tentokrát si bol istý tým, že je pri plnom vedomí, pretože ležal v nemocnici na posteli a pozeral sa priamo na svojho otca. Nemocničná izba sa však zastrela a naraz mal dojem, že sa nachádza na západe niekde na prérii. Kaktusy a trsy trávy rástli všade okolo, kam len dohliadol. Pred ním stál v oblakoch veľký zlatý kríž, ktorého žiara bola ako slnko a vyžaroval lúče svetla. Billy k tomu znaku pozdvihol svoje ruky, niektoré z tých lúčov akoby priamo zasiahli jeho hrud'. Potom celý ten úkaz zmizol a Billy bol opäť v nemocničnej izbe a pozeral sa na svojho otca.

Operácia bola úspešná.

Kapitola 6

Zdrvujúci úder

1925 - 1927

To, že vyrastal v prostredí, kde sa v susedstve vyrábala alkohol, zapríčinilo, že sa vo Williamovi Branhamovi sformoval skreslený názor na opačné pohlavie. Veľakrát bol svedkom toho, ako vydaté ženy po zotmení celú noc vyčíňali s mužmi, ktorí neboli ich manželmi. Ráno boli tieto ženy často tak opité, že im muži museli dať napiť kávy a nútili ich chodiť dookola, aby vytriezveli natoľko, aby sa mohli dotackať domov a pripraviť raňajky svojim rodinám. Takým správaním Billy úplne opovrhoval. Pomyslel si, „Pokiaľ sú ony takéto, nikdy by som nechcel mať jednu z týchto pliač, aj keby mi ju prisúdili.“

Následkom týchto negatívnych vplyvov vyrastal Billy v opovrhovaní ku všetkým spoločenským udalostiam, počas ktorých by mohlo dôjsť ku kontaktu s dievčatami. Či išlo o oslavy narodenín alebo o tanečnú zábavu v hostinci, Billy sa tomu všetkému dôkladne vyhýbal. Pri prvom náznaku slávnostných príprav zobral na vedomie čas a miesto konania a spoľahlivo si zaistil, aby mal v tú hodinu nejaké zamestnanie na inom mieste. Jeho mama a otec si príležitostne pozvali svojich susedov na hlučný žúr. Počas takých nocí si Billy bral lampu a psa a ponoril sa do lesov, kde až do polnoci lovil mývalov a vačice. Keď sa potom nakoniec vracal domov a muzikanti ešte fidlikali, Billy sa vyšplhal na strechu kôlne a spal tam až do rána.

Ukončenie školskej dochádzky nevyriešilo žiaden z Billyho problémov; iba ich zmenilo. Naďalej sa musel boriť s neustálym

odmietavým postojom ľudí voči nemu. Väčšina miestnych chlapcov ho nemala rada kvôli tomu, že nefajčil a nepil; dievčatá ho zase nemali rady, pretože s nimi nechodil na zábavy a večierky. Nikto mu nerozumel. A čo bolo horšie, Billy nerozumel ani sám sebe. Aj keď mal ľudí rád a túžil po tom, aby bol nimi prijatý, nemohol sa prinútiť k tomu, aby sa správal tak ako ostatní chlapi v jeho veku.

Uvažoval takto, „Pokiaľ by som mal naozaj zostať takým spoločenským vyhnancom, radšej sa stanem lovcem. Až budem dospelý a nejako si obstarám dosť peňazí, aby som sa mohol postarať o svoju matku, pôjdem do štátu Colorado alebo Washington alebo možno do Britskej Kolumbie a stanem sa lovcem. Vezmem si so sebou pušku a pasce, svorku psov a budem tam žiť až do smrti. A nikdy sa neožením.“

Keď Billy robieval takéto ďalekosiahle plány, bol vždy ohľaduplný voči svojej matke. Vždy mu spôsobovalo bolesť, že musela toľko trpieť kvôli tomu, že jeho otec viedol tak biedny život. Jeho matka, ešte predtým, než dosiahla 30 rokov, bola matkou ôsmich chlapcov; najstarší mal pätnásť. Nikdy nemali dostatok peňazí; nikdy nemali dosť ošatenia; častokrát nebolo ani čo jesť. Billy niekedy vídaval svoju matku, ako sedela vonku pred domom a plakala s dieťaťom v náručí, vymknutá z vlastného domu, zatiaľ čo vo vnútri spal celú noc do nemoty opitý Charles. Aj napriek tomu Ella Branhamová zostávala svojmu mužovi verná a naďalej zápasila o udržanie rodiny, čo sa týka ošatenia, jedla a podľa možnosti i dobrej nálady. Billy ju mal rád kvôli jej počestnosti. Ale ešte niečo; on ju miloval, pretože ona ho brala takého, akým bol, so všetkými jeho zvláštnosťami. Mal pocit, že si od života zaslúžila lepší údel, a považoval jej blaho za časť svojej osobnej zodpovednosti. Jej príklad bol pre Billyho nádejou, že na svete existujú ešte ďalšie také počestné ženy.

Okolo roku 1926 sa do mesta prisťahovalo nové dievča, ktoré sa spriatelilo s dievčaťom, s ktorým chodil Jimmy Poole. A keďže Jimmy a Billy boli dobrými kamarátmi, Billy na toto nové dievča natrafil v Jimmyho dome. Jej krása ho očarila. Zdalo sa mu, že má oči ako holubica, zuby biele ako perly a šiju ladnú ako labuť. Keď mu ju Jimmy predstavil, dievča zažmurkalo očami a koketne povedalo, „Ahoj, Billy.“ To stačilo. Billy sa dal zlákať.

Neskôr Jimmy zohral dokonca úlohu prostredníka. „Myslím si, že ťa má rada, Billy.“

Billy sa vo vnútri roztápal. „Myslíš, že skutočne áno?“

„Iste, niečo ti poviem - prečo by sme si nemohli dohovoriť spoločnú schôdzku? Vezmeme dievčatá na krátku jazdu starým otcovým Fordom - pokiaľ sa nám to nejako podarí naštartovať.“

„Neviem,“ povedal nervózne Billy.

„Iste, bude to fajn. Ale potrebujeme nejaké peniaze. Koľko si schopný naškrabať?“

Billy váhal, ale potom sa rozhodol, že pokiaľ by ho toto oslňujúce dievča malo skutočne rado, potom si nejaký ten luxus môže dovoliť. „Mám 30 centov.“

To sa Jimmymu páčilo. „Dobre. Já mám 35 centov. To by malo stačiť. Okrem benzínu im musíme kúpiť nejakú malinovku alebo džús alebo zmrzlinu alebo niečo také.“

Billymu napadlo, že by sa mohol pred týmto dievčaťom postaviť do lepšieho svetla. „Jimmy, vieš čo, ty by si mohol šoférovať a ja budem nakupovať.“

„To je dobrý nápad.“

Museli teda nadvihnúť zdvihákom zadnú nápravu a asi desaťkrát ručne otočiť kľukou, aby starý model „T“ fordky naskočil. Slnko sa už skláňalo k obzoru, keď konečne vyzdvihli svoje dievčatá. Billy so svojou partnerkou sedeli vzadu. Bol ako vždy ostýchavý, sedel čo najviac na jednej strane, zatiaľ čo ona na druhej. Dúfal, že táto vzdialenosť medzi nimi a rovnako tma skryje jeho obnosené oblečenie.

S otvorenou strechou za mesačného svitu uháňali krajinou, nemali pred sebou vlastne žiaden konkrétny cieľ. Vpredu sedel Jimmy so svojou priateľkou a veselo džavotali. Billy sedel ticho a kútikom oka tajne pozoroval svoju priateľku. Premýšľal o tom, ako oslivo v tomto mesačnom svite vyzerala, a jeho srdce pretekalo pýchou pri pomyslení, že táto kráska s ním bude chodiť. Snáď nie sú všetky dievčatá zlé.

Pozrela naňho a usmiala sa. „Pekná noc, že?“

Billy odpovedal, „Áno, madam.“

„V záhrade Sycamore je dnes večer tanečná zábava,“ povedala. „Podme tam.“

Billy stuhol. „Nie, madam, radšej nie. Ja netancujem.“

Ešte nejaký čas putovali krajinou, až prišli k prícestnému obchodu s potravinami. Billy s Jimom mali už predtým naplánované, čo bude kto robiť. Billy si odkašlal, „Jimmy, mám smäd. Nemyslíš, že by sme mali zastaviť?“

„Dobrý nápad, Billy.“ Jimmy zastavil pred dverami do obchodu a povedal, „Pôjdem kúpiť niečo na jedenie a pitie.“ To bolo tiež pripravené, pretože Jimmy nemal ani cent. Zaplatili 25 centov za 10 litrov paliva a zostalo im 40 centov, ktoré mal vo vrecku Billy.

Billy povedal, „Ani nápad, Jimmy. Ja to pôjdem kúpiť.“

Obložené chlebičky stáli 5 centov za kus - boli to štyri veľké sendviče so šunkou ochutené cibuľou. Billymu už len ledva zostalo, aby kúpil štyri koly. Jedli v aute a vychutnávali si cvrlikanie svrčkov a chladný nočný vzduch. Billy sa cítil dobre. Toto dievča ho naozaj malo rado! Dnes večer sa cítil, že je súčasťou skutočnej spoločnosti - bol dôležitou osobou.

Keď vypili svoje koly, zobral Billy fľaše a odniesol ich späť do obchodu, aby mu vrátili zálohu. Keď sa vrátil, sedeli všetci traja v aute a fajčili. Billy nemohol uveriť vlastným očiam - jeho dievča, to krásne dievča fajčilo cigaretu! Zaklonila hlavu a vypustila dym nosom. Billymu prišlo zle. Vyliezol na zadné sedadlo a ťažko sa doňho zvalil. Jeho dievča sa spýtalo, „Chceš cigaretu, Billy?“

„Nie, madam,“ odpovedal s vážnosťou, „nefajčím.“

Ona sa otrávene pozrela, „Billy Branham, čo je to s tebou? Najskôr si povedal, že netancuješ, teraz mi hovoríš, že nefajčíš. Čo ťa vôbec baví?“

„Rád lovím a rybáčim.“

„To je nuda.“ Pri tom s opovrhnutím zdvihla hornú peru. „Tu máš, Billy, zapáľ si a trošku si uži.“

„Nie, madam. Ja to nechcem urobiť.“

„Chceš tým povedať, že my, dievčatá, sme odvážnejšie ako ty?“
Podotkla štipľavo. „To si potom pekná bábovka.“

Bábovka? To hrozné slovo ho ranilo viac, než keby sa chytil za členok do klepca na bobry. Bábovka? Bolestivá rana prenikla jeho srdcom. On, a bábovka, v žiadnom prípade! On je predsa „veľký, zlý Bill“ - zálesák, lovec, bitkár. Bábovka? Hneď jej to dokážem. „Podaj mi cigaretu,“ prikázal.

Povýšene poklepala na škatuľku a podala mu ju. Billy povedal, „Daj mi zápalky.“

„To už viac vyzerá ako chlap,“ povedala a podala mu zápalky.

Billy škrtol zápalkou, ktorú mal v jednej ruke, a zároveň zdvihol cigaretu, ktorú mal v druhej ruke, k ústam. Ale predtým, ako sa cigareta dotkla jeho pier, začul nejaký zvuk. Bolo to ako vánok lístia vo vetre. Odtiahol cigaretu a pozorne načúval. Teraz už nič nepočul. Pomyslel si, „Óch, to sú len moje predstavy.“

Dievča sa spýtalo, „Čo ti je, Billy?“

Zakýval hlavou. „Nič. Len sa to pokúšam zapáliť.“ Opäť zdvihol cigaretu k ústam. Znova začul ten zvuk; tentoraz hlasný, hlboký, pretiahnutý, rastúci vánok, silnejúci viac a viac, až v jeho ušiach zaburácalo. Ššššššš! Jeho ruky stuhli na pol ceste k ústam. V jeho mysli sa vybavila spomienka na ten hlboký hlas z topoľa, to varovanie, „Nikdy nepi ani nefajči ani žiadnym spôsobom nepoškrvňuj svoje telo. Je pre teba pripravené dielo, ktoré máš vykonať, keď budeš starší.“ Jeho ruky sa zachveli. Zápalka zhorela až k jeho prstom a tak ju odhodil. Potom zahodil aj cigaretu. Začal plakať.

Jeho dievča sa chichotalo. „Teraz už naozaj viem, že si bábovka.“

Nahnevaný, znechutený a vystrašený Billy zatlačil do dverí auta, vyskočil von a kráčal ďalej po ceste sám, stále plakal. Jimmy išiel autom vedľa neho. „Billy, poď.“ Billy nesúhlasne zakrútil hlavou, „Nie, Jimmy,“ a kráčal ďalej. Jimmy zastavil pri ceste a naliehal, aby si sadol do auta; medzitým sa mu však jeho dievča nemilosrdne vysmievalo, „Billy Branham, ty si veľká bábovka. Myslela som si, že si chlap.“

Billy zavzlykal, „Aj ja som si to myslel,“ a odbočil z cesty a uberal sa cez pole, kam ho už auto nemohlo sledovať. Kráčal bez prestania, až sa ocitol za kopcom, kde ho už z cesty nevideli. Potom sa prikrčil k zemi a vzlykal na mesiac, „Nehodím sa k nikomu, nemôžem nájsť žiadnych priateľov. Som medzi chalanmi ako čierna ovca. Nikto ma nemá rád. Prečo vlastne žijem? Aký to má zmysel? Radšej by som na mieste zomrel, aby to všetko skončilo. Som vážňom tej podivnej veci a neviem, čo si mám počať.“

Vzlykal tak dlho, až sa jeho emócie vyčerpali. Potom sa jednoducho posadil, hľadel na mesiac a cítil sa tak mŕtvy ako tá kamenná guľa, ktorá nejaví známky života v tom ďalekom vesmíre. Naraz pocítil niečo zvláštne, akoby tlak na koži. Bol to neklamný dojem, že nie je sám. Zatajil dych a pozorne načúval. Žiaden zvuk nepočul. V mesačnom svite sa rozhliadal okolo po poli. Nikto tu nebol; a predsa len Billy cítil, že niekto alebo niečo stálo blízko neho. Mrazenie stúpalo po jeho chrbte hore. Zdesený začal utekať domov.

Skúsenosti tohoto druhu Billymu dosvedčovali, že jeho život je odlišný od života ostatných ľudí aj po inej stránke, než bola len chudoba. Tieto zvláštne príhody sa opakovali a trápili ho - ako napríklad aj tá, keď náhodou natrafil na veštkyňu. Spolu s Jimmym Poolom boli na karnevale. Kráčali prostriedkom ulice, počúvali nadháňačov divákov, ktorí vychvaľovali kvality hier a predstavení. Chlapci prechádzali okolo stánku veštkyne. Pred strieškou stánku stála mladá cigánka.

„Hej, ty,“ zavolala cigánka. „Poď sem na chvíľu.“ Obaja chlapci sa otočili. „Ty v tom prúžkovanom svetri,“ dodala.

Ten prúžkovaný sveter mal na sebe Billy. Prišiel teda k tej veštkyňi v domnení, že si snáď praje, aby jej priniesol obložený chlebič alebo kolu. „Áno, madam, čo pre vás môžem urobiť?“

Povedala, „Vieš, že ťa sprevádza svetlo?“ To Billa zarazilo ako niečo neobvyklé. „Svetlo? Čo tým myslíš?“

Vysvetlila mu to, „Vidím, že si sa narodil pod znamením - nad tvojím rodným domom sa spojili tri hlavné planéty; a do štvorice je tam Neptún - veľmi hlboko. A preto ťa sprevádza svetlo. Narodil si sa kvôli Božskému povolaniu.“

Billy sa vystrašil, „Mlčte, pani!“ Odsekol a rýchle odišiel preč.

Neskôr o tom rozprával matke. Ona povedala, „Billy, urobil si správne. Tí veštcí sú z diabla.“

To jedno ho ale trápilo. Ako môže niekto, kto je v očividnom spojení s diablom, vybrať jeho ako jedného z mnohých, že má - ako to vlastne nazvala tá cigánka? - „Božské povolanie?“

Nebol schopný porozumieť sám sebe, a tak ho táto situácia privádzala k prehľbujúcej sa kríze. Prečo práve on má byť vždy tým škaredým kačiatkom, ktoré nemôže zapadnúť medzi seberovných? Doma taktiež nemal útočisko. Aj keď sa Charles s rodinou vysťahoval z chalúčky z usadlosti pána Wathena do väčšieho domčeka na okraji Jeffersonville, život doma naďalej prebiehal stiesnene a neusporiadane. V auguste v roku 1927 porodila Ella Branhamová svoje deviate dieťa, Jamesa Donalda. V ich rodine bolo už 9 chlapcov vo veku od 1 do 18 rokov. Všetci žili a zápasili v jednom dome.

Ako vždy, tak aj teraz nachádzal Billy najväčšie uspokojenie v potulkách po lesoch spolu so svojím psom Fritzom. Potom prišiel ten zdruvujúci úder. Pán Short, pomocník miestneho šerifa, otrávil Fritza jedom. Billyho to doviedlo do nepríčetnosti a zlosti. Charles zadržal svojho syna, ktorý kráčal k policajnej stanici s puškou v ruke.

„Idem ho zastreliť, ocko,“ hnevľivo hrozil Billy, zmietaný zlosťou.

Charles vytrhol pušku z ruky svojho prchkého syna. „Nie, chlapče, pokiaľ ja tomu môžem zabrániť, tak nie.“

Billy sa vrátil ku hrobu svojho psa, pokľakol na zem a zložil si čiapku. „Fritz, bol si mojím priateľom, skutočným kamarátom. Poskytoval si mi oblečenie a krmil ma, sprevádzal si ma do školy. A keď si mal zostarnúť, potom bol rad na mne, aby som sa o teba staral. Ale teraz ťa predčasne zabil pán Short. Sľubujem ti, Fritz, že to neprežije. Raz ho dostihnem na ulici a vrazím do neho autom. Kvôli tebe ho dostanem.“

Teraz, keď už nemal svojho najlepšieho priateľa, pocítil Billy túžbu po nejakej zmene vo svojom živote ešte viac než kedykoľvek predtým; a tak sa dostal na druhú stranu rieky do Louisville v Kentucky a zapísal sa

do námorníctva. Keď to večer povedal matke, bola z toho celá zúfalá. Na druhý deň napochodovala do prijímacieho oddelenia námorníctva a presvedčila ich, aby vyškrtli meno jej syna zo zoznamu.

Billy si vtedy uvedomil, že pokiaľ by mal učiť nejaké radikálne rozhodnutie, musí to urobiť tajne. Neskôr na jeseň sa mu k tomu naskytla príležitosť. Poznal istého muža menom Francisco, ktorý sa chystal vysťahovať na západ do Phoenixu v Arizone. Billy sa raz pred ním zmienil, že sa na západ chystá tiež, a preto sa toho pán Francisco chopil a požiadal Billyho, aby išiel s ním, že sa mu dokonca odmení, pokiaľ mu pomôže na tejto 3000 km dlhej ceste riadiť vozidlo. Billy túto ponuku prijal a čoskoro nato boli pripravení na odchod. Billy povedal matke, že sa chystá táboriť na jeden alebo dva týždne do Tunelového mlynu. Týmto spôsobom mohol kľudne opustiť mesto bez toho, aby sa ho matka od toho snažila odhovoriť. Len čo príde do Arizony, ihneď jej to v liste vysvetlí.

William Branham a pán Francisco

Kapitola 7

Utečencom v púšti

1927 - 1929

Ked' William Branham dorazil do Phoenixu v Arizone, pán Francisco mu zaplatil za pomoc pri riadení vozidla 3 doláre. To boli všetky peniaze, ktoré Billy mal, ale netrúpil sa. Bol si istý tým, že sa naskytné nejaká príležitosť. Bolo to v decembri v roku 1927. Mal 18 rokov a prežíval nával nadšenia z tejto novej životnej príležitosti.

Po odoslaní listu na vysvetlenie, adresovaného matke domov, sa Billy pustil do preskúmania mesta. Čoskoro natrafil na neformálne rodeo. Donútilo ho to k nasledovnému uvažovaniu, „Som vynikajúci jazdec. A keďže som krotiteľom, prečo by som si nemal ľahko zarobiť nejaké peniaze v tomto rodeu? Musím si ale zohnať nejaké kožené návleky na nohy predtým, než sa postavím medzi tých kovbojov.“

Vyrazil teda ulicou do najbližšieho obchodu s oblečením a vyskúšal si pár kožených návlekov. Boli nádherné - na opasku bolo vyrazené ARIZONA a mali nastaviteľnú pracku pre každú nohu zvlášť a takisto mosadzné gombíky. Ale návleky boli príliš dlhé, siahali mu až na zem. Billy sa pozrel do zrkadla a pomyslel si, „Vyzerám ako kohút lilipután - samé páperie a perie.“

Predavač mu povedal, „Stoja 25 dolárov, pane.“

Billy bol rád, že sa mu naskytné príležitosť tento tovar odmietnuť. „Je mi ľúto, ale všetko, čo mám, sú 3 doláre.“

Predavač navrhol, „Radšej urobte kompromis a obstarajte si rifle ‘Levis.’”

Billy si teda kúpil Levisky a kovbojský klobúk. Potom sa vrátil do rodea. Na oplatení sedel rad kovbojov s nohami do „O“, ktorí vyzerali, akoby mali za sebou niekoľko rokov zháňania dobytká a k tomu aj boje o pastviny. Billy si pomyslel, „Práve do takej spoločnosti patrím.“ Vyšplhal sa na múr a posadil sa vedľa nich. Všetci si medzi sebou niečo vzrušene mrmľali. Billy prišiel práve vo chvíli, keď nejaký vynikajúci jazdec sadal na neslávne známeho, divokého žrebca. Kôň bol zavretý v neďalekej stajni. Billy pozoroval, ako sa ten dlhonožý jazdec usadil do sedla, a pomyslel si, „Ak ten chlapík toho koňa neskrotí, potom ho skrotím ja.“

V tom okamihu sa doširoka otvorili vráta, kôň zaffkal, vyrazil zo stajne a vyskočil naraz všetkými štyrmi nohami do vzduchu. Keď dopadol na zem, vyskočil znova, skrútil svoje telo a v okamihu vyhodil do vzduchu zadné nohy. Jazdec zo sedla vyletel ako slamený strašiak a pristál na zemi. Bola to taká rana, až mu zapraskali kosti. Zostal nehybne ležať uprostred ohrady a krvácal z nosa. Zatiaľ čo naháňací chytali žrebca, aby ho zatiahli späť do stajne, iní naložili kovboja, ktorý bol v bezvedomí, do sanitky a odviezli ho preč.

Jeden muž pomaličky prechádzal okolo steny, na ktorej sedel Billy s kovbojmi v kožených návlekoch. Povedal, „Dám 50 dolárov každému, kto vydrží na koni iba 30 sekúnd.“ Zastavil sa, aby si zrakom vybral niektorého z kovbojov, a zopakoval svoju ponuku. Nikto nemal záujem! Potom sa zastavil pred Billym a spýtal sa, „Si jazdec?“

„Nie, pane,“ odpovedal Billy nesmelo.

Billy sa nechal najať na prácu na ranči s dobytkom, severozápadne od Phoenixu, blízko malého mesta Wickenburg. Jeho jazdecké umenie sa rýchle zlepšovalo, takže už čoskoro mohol vykonávať svoj diel práce samostatne, bol skutočným kovbojom presne tak, ako sa mu o tom snívalo.

Krása prerie presahovala jeho najodvážnejšie predstavy. Zo všetkých strán bol obkľúčený drsnými horami vyčnievajúcimi nad úroveň prerie; roviny, svahy a rokľe kaňonov posiate obrovskými kaktusmi

saguaro. Púšť - to bol pravý obraz rôznorodosti - hojnosť trnitých hrušiek, malých kaktusov pripomínajúcich bobrí chvost s dlhými, nebezpečnými hrotmi; kaktus, ktorý vyzeral ako vankúšik na špendlíky, ktorý bol tak husto pokrytý tenučkými ihlami, že vyzeral skoro ako kožušok; súdkovitý kaktus vyzeral ako súdok s trnitými rebrami; a nízke krovinaté stromy známe pod španielskym názvom ako palo verde, čo znamená zelená palica. Bol tiež fascinovaný tou neuveriteľnou divočinou - kôrovcami (jedovaté jašterice), štrkáčmi, morčacími krysami, divokými prasatami javelina; všetko to bolo exotické a tak odlišné od zvieratstva v údoliach rieky Ohio. A keď si pomyslel, že sa teraz uprostred toho všetkého nachádza na koni a poneviera sa prachom prerie, pracuje s kovbojmi pri dobytku s dlhými rohmi; to bol život. Čo lepšie si ešte mohol priať? Niekedy mu to pripadalo tak, akoby zostúpil do jedného z tých romantických westernov, ktoré kedysi ako chlapec pozeral.

Ale po roku a pol práce na ranči začala ilúzia dokonalosti unikať. Leto v roku 1929 sa zdĺhavo vlieklo a Billy sa stával stále viac nespokojným. Mnohokrát sa pozastavoval nad tým, že tu niečo nehrá. Prišiel sem na púšť, aby tu našiel pokoj a naplnenie, ale nejakým spôsobom sa mu ten pokoj a naplnenie vyhýbali. Nebol šťastný, každopádne nie úplne. Čosi mu v jeho živote stále chýbalo. Ale čo?

Konečne nastalo obdobie jesenného zháňania dobytka. Každé leto mnoho miestnych farmárov zaháňalo dobytok na pastviny vysoko v horách, kde medzi vysokými borovicami rástla hustá tráva. Každú jeseň spolupracovali pri naháňaní rozpráchnutého dobytka, zháňali ho do stád a potom do údolí na jednotlivé ranče a rozdeľovali ho podľa plemien. V minulom roku považoval zháňanie dobytka za vrchol vzrušenia svojho života. Ale tejto jesene ho trápili tie isté ťažkosti, ktoré ho sprevádzali po celé leto. V čom to bolo?

Keď nastal večer, Billy odstrojil koňa a položil sedlo vedľa ohniska miesto vankúša. Po večeri sa oprel o sedlo a pozoroval slnko, ktoré zapadalo za hory, ako oslnivo ožaruje oblohu svojimi oranžovo-ružovými stuhami. Starý Texasan, menom Slim, naladil svoju gitaru. Každú noc zaplavil Slim púšť kovbojskými baladami za sprievodu ďalšieho kovboja, ktorý fúkaním na hrebeň cez kus papiera rozozvučal harmóniu. Slim spieval:

*Keď minulej noci v prérii som bdel
a k hviezdnej oblohe uprene zrel;
zvedavý som bol, či kovboj každý
v tom ľúbeznom mieste môže byť navždy.
Je cesta do tejto jasnej, šťastnej končiny;
však úzku tú cestu zahaľujú tiene,
a široká cesta, čo v záhubu vedie,
plná je lákadiel i mámivých svetiel.
Počul som o inom veľkom Vlastníkovi,
že nikdy natoľko vyťažnený On nie je,
však hotový je vždy nájsť miesto hriešnikovi,
keď úzku tú cestu pre seba si zvolí.
Nikto Ním nebude odmietnutý tam,
na pohľad zlý skutok každý On zná;
radšej sa však označiť daj,
svoje meno vždy v knihe života maj!
Veľké keď stáda nastane zháňanie,
a všetci kovboji ako psi budú stáť,
jazdcami súdu budú preverení,
ktorí každú značku sú schopní rozpoznať.
Ročiakom, ktorý zblúdil, že budem, si myslím;
tým, kto potupený k smrti iste;
posekaný s bandou tých nevrľých všetkých,
keď jazdcov veľký príde Šéf.*

Billy pochopil, čo mali obsahovať slová tejto balady. Tie zablúdilé ročiaky bol neskrotený dobytok; nemali vypálené znamenie a skončili ako mäso na polievku. A čo ten veľký Vlastník so Svojou hrubou knihou? Billy uvažoval, či to nie je práve to, čo ho trápi. Má to niečo spoločného s Bohom?

Slim medzitým brnkal ďalšiu melódiu, tentokrát to bola stará duchovná pieseň:

*Na kríži tam, kde Spasiteľ umieral,
za odpustenie svojich hriechov plakal som,
tam na moje srdce On použil Krv,
Jeho Menu česť.*

Pri počúvaní tejto pomalej, zdĺhavej melódie pocítil Billy zreteľnú bolesť srdca. Otočil sa teda a pretiahol si deku cez hlavu; nechal si iba malý otvor pre nos a oči. Hviezdy mu pripadali tak blízke, ako keby trčali tesne nad horami. V tom večnom šepote vetra vo vetvách borovic mal Billy pocit, že počuje Božie volanie, to isté, ktoré počul Jeho prvý syn, ktorý zišiel na scestie, „Adam, Adam, kde si?“

Za tri týždne naháňanie skončilo. Kovboji sa vracali na svoje ranče, aby obdržali mzdu a prečítali si poštu. Na Billyho čakal list od matky, ktorý bol opečiatkovaný už pred niekoľkými týždňami. Okrem iných správ sa zmenila o ťažkej Edwardovej chorobe. Billy si to nebral príliš k srdcu v nádeji, že jeho brat iba nachladol alebo má chrípku.

Onoho popoludnia odišli všetci kovboji do Phoenixu oslavovať. Aj keď Billy nemal takú slávnostnú náladu ako tí ostatní, nasledoval ich len preto, že to bola zmena. Zatiaľ čo pracovníci rančov vošli rovno do hostincov, Billy sa osamotený prechádzal ulicou. Jeho srdce zvieral neistý pocit. Čo tu nehrá? Istotne to nebola túžba po domove. Arizonu miloval, miloval púšť a svoju prácu mal rád. Ale vo vnútri sa aj tak cítil akoby prázdny, neúplný. Nevedel tomu prísť na koreň.

Okolo kráčalo pekné dievča zo Španielska, zamrkal na ňo očami a pustilo na zem vreckovku. Billyho myšlienky boli preč, zavolať, „Hej, spadla ti vreckovka.“ Dievča ju zodvihlo a pokračovalo ďalej.

Billy započul z diaľky melódiu. Kráčal za týmto zvukom, dokiaľ nevošiel do prázdnej arény rodea. Tam, vedľa konských boxov, stál starý kovboj, brnkal na gitaru a spieval:

*Na kríži tam, kde Spasiteľ umieral,
za odpustenie svojich hriechov plakal som.
Tam na moje srdce On použil Krv,
Jeho Menu češť.*

Ale tento kovboj spieval citlivejšie, ako to Slim spieval na prérii. Tento muž spieval túto pesničku, akoby to myslel naozaj. Po jeho zjazvenej tvári sa rinuli slzy. Na konci refrénu sa obrátil k Billymu a povedal, „Brat, ty nemôžeš vedieť, čo to je, dokiaľ neprijmeš toho nádherného Ježiša Krista.“ A začal ten refrén znova, „Jeho Menu češť...“ Billy si natiahol na hlavu klobúk a odišiel. V jeho srdci vírili pocity, ktoré sa nedali popísať.

Keď sa Billy vrátil k hostincu, jeho kamaráti z ranča hulákali, strieľali si vzájomne pred špičky topánok, aby sa tým povzbudili k tancu, a stávkovali o 5 dolárov, že prejdú po rovnej čiare - a každý jeden bol tak opitý, že sa sotva držal na chodníku. Billy ich naložil do auta a odviezol ich späť do Wickenburgu.

Na druhý deň ráno, akonáhle Billy vstúpil do spoločnej jedálne, dostal lístok so správou, „Bill, príď na severnú pastvinu. Veľmi dôležité.“

Pop, starý texaský rančer, ho očakával pri vrátnach do ohrady. „Je mi ľúto, ale mám pre teba smutnú správu,“ povedal Pop. Podal mu telegram, v ktorom stálo, „Tvoj brat Edward včera večer zomrel. Príď ihneď domov.“

Táto správa ho zničila. To bola prvá smrť, ktorá ho stretla v jeho bezprostrednom príbuzenstve. Otočil sa chrbtom k Popovi a zahľadel sa na

žltú, vyprahnutú prériu; slzy mu tiekli po tvári. Vrátil sa v myšlienkach k tomu, aký tvrdý bol životný údel týchto dvoch mladých chlapcov - ako spolu chodili polonahí do školy; bez učebníc, bez papiera, bez ceruziek; niekedy dokonca bez jedla. Potom si Billy spomenul, ako svojmu bratovi ukradol hršť pukancov. Ó, kiež by sa mohol vrátiť a ešte raz túto chvíľu života prežiť; už by nikdy neukradol takú pochúťku svojmu núdznemu, hladnému priateľovi. Ale to sa už nevráti. Teraz už bolo dokonca neskoro, aby sa mu ospravedlnil; Edward bol mŕtvy. Billy sa pozastavoval nad tým, či bol Edward pripravený stretnúť sa s Bohom. A potom ho udrela ďalšia myšlienka - a čo ja? Som ja pripravený stretnúť sa s Bohom?

Billy sa vrátil na pohreb do Jeffersonville. Na konci svojej kázne kazateľ McKinney povedal, „Je tu niekto, kto ešte nepoznal Boha? Pokiaľ áno, príjmi Ho teraz.“ Billy sa kľčovite chytil stoličky, aby sa nepostavil. Niečo ho divne zovrelo pri srdci - nejaký nepochopiteľný magnetizmus. Čokoľvek to bolo, činilo ho to nešťastným.

Po pohrebe sa chcel Billy vrátiť do Arizony, ale jeho matka ho tak usilovne prosila, aby zostal v Indiane, že sa tomu nakoniec poddal s nádejou, že si nájde nejaké zamestnanie. Čoskoro na to dostal prácu v miestnych technických službách, Public Service Indiana, pri kopaní výkopov na kladenie plynovodu. Rozhodol sa teda, že zostane v Jeffersonville aspoň na nejaký čas.

Sneh v roku 1929 prišiel neskoro. Raz, keď sa Billy ráno prebudil, zbadal, že zem je celá biela a studená. Zobral jednu z matkiných diek a išiel na cintorín; odhrnul sneh z Edwardovho hrobu a rozťahol ju na tej čerstvej kope hlíny. Chcel, aby bolo Edwardovi teplejšie.

Kapitola 8

Znamenie nasleduje

1929

V októbri v roku 1929 Newyorská burza s cennými papiermi skrachovala a uvrhla Spojené štáty do najhoršej ekonomickej nočnej mory, akú kedy zažili. Tisíce bánk uzavrelo svoje vstupné dvere, zatiaľ čo bezmocní bankári sa potajomky skrývali, aby sa vyhli stretnutiu so svojimi rozzúrenými veriteľmi. Nakoniec táto veľká hospodárska kríza postihla všetky ekonomické oblasti. Továrne buď znížili výrobu alebo ju celkom ukončili; farmári uťahovali svoje opasky alebo krachovali; nezamestnanosť prudko rástla, až každý štvrtý občan Ameriky chradol v nečinnosti.

Hoci zamestnávateľ Williama Branhama, Komunálne služby mesta Jeffersonville, platil iba 20 centov za hodinu, Billy považoval za šťastnú okolnosť, že mal vôbec prácu. Stále plánoval, že raz celý svoj život zasväti lovu v horách na západe, ale v súčasnej situácii bol jeho zárobok nevyhnutný doma. Otcovo zdravie pokrívávalo, čo súviselo s jeho neustálym silným pitím. Charles Branham mal teraz 38 rokov, a nielenže bol bez práce, ale jeho šanca, že by nejaké zamestnanie získal a udržal si ho, bola mizivá. 2. novembra 1929 porodila Ella Branhamová svoje posledné, desiate, dieťa. Konečne po deviatich synoch prišlo na svet dievča. Ella jej dala meno Fay Delores Branham, ale volali ju jej druhým menom. A tak zo všetkých jedenástich Branhamov žijúcich pod jednou strechou mal iba Billy trvalé zamestnanie. A Billy to pociťoval ako svoju povinnosť pomáhať a podporovať zvyšok svojej rodiny prinajmenej po dobu niekoľkých ďalších rokov.

Práca v Technických službách v Indiane zodpovedala Billyho povahe. Jeho práca bola po celý rok v teréne a jeho úlohy sa menili každý týždeň tak, že sa takmer nikdy nenudil. Jeden týždeň napríklad kopal výkopy pre kladenie plynových rozvodov; ďalší týždeň potom odčítaval plynomery alebo odstraňoval poruchy na plynovom potrubí alebo sa šplhal na stúpy elektrického vedenia a opravoval ich. Jedinú vec, ktorú pri svojom zamestnaní nemal rád, bolo odpájanie elektriny zákazníkom, ktorí neboli schopní platiť svoje inkaso. A so zväčšujúcou sa krízou sa to stávalo omnoho častejšie, než by sa mu to hodilo.

Hoci práca prinášala Billymu potešenie, tých 8 dolárov týždenne však nestačilo na pokrytie všetkých výdajov jedenásťčlennej domácnosti. A tak, keď mu v štáte Indiana ponúkli prácu hájnika na čiastočný úväzok, rýchle sa tejto príležitosti chopil. V praxi to znamenalo, že mesto opúšťal v pravidelných obchôdzkach a robil kontrolu v lesoch. Myšlienka, že bude platený za to, čo má rád, mu pripadala perfektná. V skutočnosti to tak ale nikdy nebolo. Jeho zárobkom mala byť provízia závislá od počtu udelených pokút, ktoré vybral od tých, čo porušili zákon. Billy sa však nikdy k vystaveniu pokutového lístka neodhodlal. Cítil, že lepší výsledok docieli, keď sa so zlodejom posadí a poučí ho o prospechu ochrany prírody a o dôležitosti dodržiavania zákonov štátu. V skutočnosti Billy dobrovoľne obetoval svoj voľný čas; avšak jeho dostatočnou odmenou bolo uspokojenie z toho, že mohol vyraziť z mesta a túlať sa zalesnenou krajinou.

Raz si Billy naplánoval obchôdzku Národného parku Henryville, 20 míľ severne od Jeffersonville. Ihneď potom, čo vstúpil do autobusu typu Chrt, zmocnil sa ho zvláštny pocit - tlak, ako keby ho nejaká neviditeľná sila chcela pritlačiť. Autobus bol plný ľudí; všetky sedadlá boli obsadené a mnoho cestujúcich stálo. Billy sa pretlačil do stredu autobusu a zostal stáť pred silnou ženou v strednom veku a pred nejakým námorníkom. Žena naňho pozrela a povedala, „Dobrý deň,“ a autobus sa medzitým rozbehol.

Billy odpovedal, „Dobrý deň,“ a pozeral sa z okna, pozoroval pritom, ako z obzoru mizne dom za domom. Ten zvláštny pocit ho teraz ťažil ešte viac. Ako keby to vychádzalo práve z tejto ženy. Kútikom oka mohol pozorovať, ako sa naňho táto žena uprene pozerá. Cítil sa trápne. Čoskoro nato ho oslovila. „Ste dôstojníkom?“

Billy bol oblečený do rovnošaty hájnika s pištoľou v puzdre pri páse. „Áno, som hájnik,“ odpovedal.

„Trpíte pocitom osamelosti, však?“

Billy skryl svoje prekvapenie. „Nie, madam,“ zaklamal.

„Dobre, ale nebývate doma,“ povedala.

„Som doma toľko, koľko mám byť.“

Zakrútila hlavou a povedala, „Nie, vy ste sa narodili pre západ.“

To vydesilo Billyho natoľko, ako keby mu niekto polial hlavu ľadovou vodou. „Hej, o čom to hovoríte?“

Ona povedala, „Snáď by som sa mala najskôr predstaviť. Viete, som astrologička.“

Billy vo svojom vnútri zastonal, pomyslel si, „Tu je ďalšia z tých zvláštnych ľudí.“ Otočil sa k nej chrbtom smerom k námorníkovi.

Ona ho však nasledovala a tackala sa pri kolísaní autobusu. Povedala, „Chcela by som si s vami krátko pohovoriť.“ Billy uprene hľadel pred seba a tváril sa, ako keby ju nepočul. Ale ona trvala na svojom, „Môžem si s vami na okamih pohovoriť?“

Billy si ju nevšimal. Pomyslel si, „Nie je to odo mňa veľmi zdvorilé, ale nechcem s ňou hovoriť.“

Ale táto žena sa nedala odbiť. „Pozrite, pán hájnik, môžem si s vami na chvíľu pohovoriť?“

Nakoniec sa k nej Billy otočil a úsečne povedal, „Čo chcete?“ Cítil sa však zahanbený, že sa k nej tak drsne zachoval, ale neprial si s nejakou astrologičkou hovoriť. Spomenul si, čo mu povedala tá cigánska veštkyňa na karnevale, a táto spomienka ho znepokojila.

Táto žena sa spýtala, „Ste kresťanom?“

„Nie,“ odsekol. „Čo vás je do toho?“

Pokrčila ramenami. „No, bola som zvedavá. Vedeli ste o tom, že ste sa narodili pod určitým znamením?“

Bill obtiažne prehltol. „Pozrite, pani, nechcem o tom nič vedieť, viete? Hovorím vám to otvorene, myslím to vážne. Nechcem o tom nič vedieť.“

Kúsok ustúpila, „Ó, nebuďte taký prísny.“

„Dobre, nerád by som ranil vaše city, ale v náboženských otázkach sa vôbec nevyznám a nechcem o tom nič vedieť.“ Bill sa od nej otočil a hľadel za námorníka smerom ku dverám autobusu.

„Hej, nemal by si sa k tomu takto stavať. To nijako nesúvisí s náboženstvom. Idem do Chicaga k synovi, ktorý je baptistickým kazateľom. Pracujem v Bielom dome. Vedel si, že polohy planét ovplyvňujú udalosti tu na zemi?“

„Nič o tom neviem,“ povedal Billy.

Ona povedala, „Pred tebou je námorník, opýtaj sa ho, či mesiac ovplyvňuje morský príliv.“

„Toľko rozumu mám aj ja, že to viem,“ odsekol Billy.

Žena pokračovala ďalej, „Dobre, existuje ešte omnoho viac nebeských planét, ktoré ovplyvňujú túto zem. Keby som ti presne povedala, kedy si sa narodil, uveril by si mi?“

Billy s neľúbosťou zvrátil čelo, „To nie ste schopná urobiť.“

Ona sa pousmiala. „Ó, áno, som. Narodil si sa 6. apríla 1909 o piatej hodine ráno.“

Billyho strohá maska sa zrútila, „To je pravda. Povedzte teraz tomuto námorníkovi, kedy sa narodil.“

Povedala, „To nemôžem. Vidíš, ty si sa narodil pod určitým znamením. Čo ti o tom žiaden kazateľ nič nepovedal?“

„S kazateľmi nemám nič do činenia, vôbec nič.“

Žena sa na chvíľu pozrela bokom, zatiaľ čo jej rozum sledoval túto myšlienku, „Nie je to zvláštne, že by to kazatelia nevedeli?“

Billy zopakoval, „Nechodím tam, kde by som sa s nimi mohol stretnúť.“

Znova naňho uprela zrak, „Pozri, chcela by som ti niečo povedať. Narodil si sa pod znamením, ako dar pre ľudstvo. Keby si to len mohol spoznať...“

Prerušil jej slová, „Snáď sa stanem ďalším Danielom Boonom. Rád lovím a narodil som sa v Kentucky.“

„Nie, to som nemala na mysli.“

„Dobre, tak sa stanem podnikateľom. Mám základné vzdelanie.“

Nevyzerala na to, že by ju to pobavilo, „Na to som nemyslela. Nevieť, čím budeš, ale podľa tvojej aury vidím, že si sa narodil ako dar. Spomínaš si na príbeh o mudrcoch, ktorí boli vedení hviezdou k dieťaťu Ježišovi?“

„O náboženstve nič neviem.“

„Ale musel si predsa počuť o mudrcoch, ktorí sa prišli pozrieť na dieťaťo Ježiša, však?“

„Áno.“

„Dobre, a kto teda boli tí mudrci?“

„Boli to len mudrci, to je všetko, čo viem.“

Ona mu vysvetlila, „Mudrci boli tým, čím som ja; oni boli astrológovia, pozorovatelia hviezd. Vieš, predtým, než Boh čokoľvek učiní na zemi, On to najprv oznámi na nebi. A práve to urobil, keď sa narodil Ježiš - tri nebeské telesá sa zoradili a vytvorili konšteláciu, ktorá upútala pozornosť niektorých astrológov žijúcich na východe. Jeden z nich bol z rodu Chama, druhý Sema a ten ďalší z Jafeta - z troch synov Noachových. Oni reprezentovali všetkých ľudí na zemi. Každý z tých troch mužov cestoval na západ samostatne a žiaden z nich nevedel o tých ďalších dvoch, dokiaľ sa nestretli v Jeruzaleme. Potom pokračovali do Betlehema a našli dieťa, ktoré sa volalo Ježiš. Vedeli, že to bol práve Ježiš, ten, ktorého hľadali, kvôli farbe jeho aury. Vieš, čo je aura, že? To je nadprirodzené svetlo duše. Každý má auru; sú v rôznych farbách a každá farba niečo znamená. Zlato znamená dar od Boha. Tak títo traja mudrci sa Ježišovi poklonili a dali Mu svoje dary. A akonáhle sa tieto nebeské telesá od seba oddelili, každé po svojej vlastnej ceste, oni odišli. Na pamiatku toho

najväčšieho daru, ktorý Boh dal ľudstvu - Svojho vlastného Syna, Ježiša - vždy, keď sa tieto tri nebeské telesá znova zoradia, Boh pošle ľuďom menší dar. Ty si sa narodil pod takouto konšteláciou. Sprevádza ťa zlatá aura. Len tak môžem vedieť deň a hodinu tvojho narodenia a len tak môžem vedieť, že tvoj osud je na západe.“

Billy sa snažil zo zdvorilosti trpezlivo počúvať, ale bolo toho už naňho priveľa. „Pani, neviem nič iné ako to, že som hájnikom z Indiany a vykonávam si svoje povinnosti tak svedomito, ako len môžem. Nie som nábožensky založený a o tých veciach nechcem už viac počuť!“

Billy sa uberal smerom ku dverám a nechal námorníka medzi sebou a astrologičkou a s konečnou platnosťou ukončil rozhovor.

Na tento incident nebolo možné len tak zabudnúť, neraz to potrápilo jeho myšlienky. Jeho život mu pripadal tak odlišný od ostatných ľudí, ktorých poznal... ale dar? Čo to mohlo znamenať? A čo to vlastne pri ňom bolo, čo tak priťahovalo k nemu týchto zvláštnych ľudí? Veštkyňa mu povedala, že ho sprevádza svetlo; astrologička to nazvala aurou. Billy si to nijako nemohol dať do súvislosti. Tieto otázky sa v jeho mysli stále prevaľovali ako smotana v maselničke. Prečo práve on bol iný? Prečo pocítil ten zvláštny tlak, akonáhle nastúpil do autobusu? A prečo bol na tom tak zle, keď prišla na pretras otázka náboženstva? Snáď sa bál? Snáď ho Boh hľadal a on sa pred Ním pokúšal skryť? A čo tým žena mienila, keď povedala, že jeho osud leží na západe?

Kapitola 9

Jeho posledná šanca

1930 - 1932

Ked' William Branham dovŕšil druhé desaťročie svojho života, náhodou sa mu naskytna príležitosť niečo si privyrobiť. Raz si požičal motorku značky Harley - Davidson. Keď sa rútil po štrkovitej ceste, nezvládol riadenie a vošiel do priekopy tesne pred tréningovým strediskom boxerov. Niekoľko mužov odtiaľ túto nehodu videlo a prišli sa pozrieť, či sa nezranil. Našťastie nebol Billy vážne zranený, ale cítil sa dosť otrasený na to, aby vstal a mohol pokračovať v jazde. A tak ho títo chlapi pozvali dovnútra a dokiaľ sa necítil lepšie, mohol Billy sledovať niekoľko zápasov v boxe. Keď Billy vstúpil do jednej z miestností strediska, jeden z trénerov, ktorý sa volal George „Šesť sekundový“ Smith, otvoril dvierka kletky pre vtákov. Vyletel z nej kanárik a lietal v miestnosti takou rýchlosťou, že ho Smith nebol schopný chytiť. Ale keď vták prelietaval nad Billyho hlavou, Billy ho vo vzduchu chytil.

„Šesť sekundový“ Smith s údivom zapísal, „Ešte nikdy som nevidel taký rýchly pohyb ruky. Mladý muž, už si niekedy uvažoval o možnosti profesionálneho boxu?“

Táto náhodná poznámka, na ktorú Billy nebol práve pripravený, ho priviedla k premýšľaniu o profesionálnom boxe a čoskoro začal tráviť veľa svojho voľného času pri športovom tréningu - behal sedem až osem míľ denne; potom sa ukázal v tréningovom stredisku, kde boxoval do boxovacieho vreca, a potom ho niektorý z boxerov vyzval na zápas do ringu. Keď „Šesť sekundový“ Smith pozoroval Billyho, ako boxuje do prázdna,

čoskoro sa viac divil nad jeho odhodlaním, než nad jeho rýchlosťou. Tréner s ním trávil dlhé hodiny, aby ho naučil správnu techniku nôh, pohyb rúk a to najdôležitejšie zo všetkého, ako prijať úder protivníka a nezrútiť sa.

George Smith získal svoju prezývku po svojom prvom profesionálnom zápase, v ktorom knokautoval svojho soka počas šiestich sekúnd. Smith bol asi o osem rokov starší než Billy a o 18 kg ťažší a bol tým najdrsnejším mužom, akého kedy Billy vo svojom živote stretol. Prvý raz, keď sa Billy ocitol so svojím trénerom v ringu, „Šesť sekundový“ ho nemilosrdne udrel. Raz Smith zasiahol Billyho takou tvrdou ranou, že preletel cez povrazy dole a spadol do skladacieho kresla mimo ringu. Billy sa dlho nevedel postaviť. Keď sa konečne spamätal, povedal, „Šesť, prečo so mnou tak tvrdo zaobchádzaš?“

Smith sa zasmial a povedal, „Takýto tréning ti prospieje zo všetkého najviac.“

„Prospieje? Ako mi to môže prospieť, veď si ma skoro zabil!“

„Pozri, Billy, nie je dôležité, akú máš fyzickú kondíciu, ale vždy, keď dostaneš taký úder, ten v tvojom organizme spôsobí šok a zastaví v tej chvíli na okamih prítok krvi do srdca; a v boxe sa musíš naučiť, ako zvládnuť taký úder a ako sa z neho ihneď spamätať. A pokiaľ tvoje telo nebude zvyknuté spamätať sa rýchlo, budeš tam ležať a budú ťa odpočítavať. Ale pokiaľ si na to zvykneš, aj keby si dostal knokaut, znovu sa rýchlo postavíš. To je spôsob môjho tréningu. Teraz sa na mňa môžeš hnevať, ale keď budeš súťažiť, potom to oceniš.“

Billy sa vyšplhal späť do ringu a pokračoval. Konečne sa naučil ovládať natoľko, že ho mohol „Šesť sekundový“ Smith zasiahnuť do žalúdka takou ranou, ktorá ho odhodila do povrazov, ale Billymu to ani trochu nevadilo. Bol spôsobilý pokračovať v zápase. Akonáhle vydržal osem až desať kôl v tréningových zápasoch, začal boxovať ako amatér v súťaži o Zlatú rukavicu.

Billy mal v ringu úspech. Či už išlo o tréning alebo o skutočný zápas o nejakú cenu, vydal zo seba všetko. Pri boxe dal voľný priechod svojim emóciám; hnev a zmätenie, ktoré v ňom boli tak dlho zavreté, sa zrazu uvoľňovali a jeho ruky sa roznečovali ako výstrely z pušky. Jeho

rýchlosť a odhodlanie mu prinášali jedno víťazstvo za druhým. Každý veľký úspech oplýval väčšou slávou a Billyho sebadôvera prudko stúpala hore. Nikdy predtým nezakúsil také uznanie a také prijatie. Začal sa cítiť, ako keby bol niekým dôležitým.

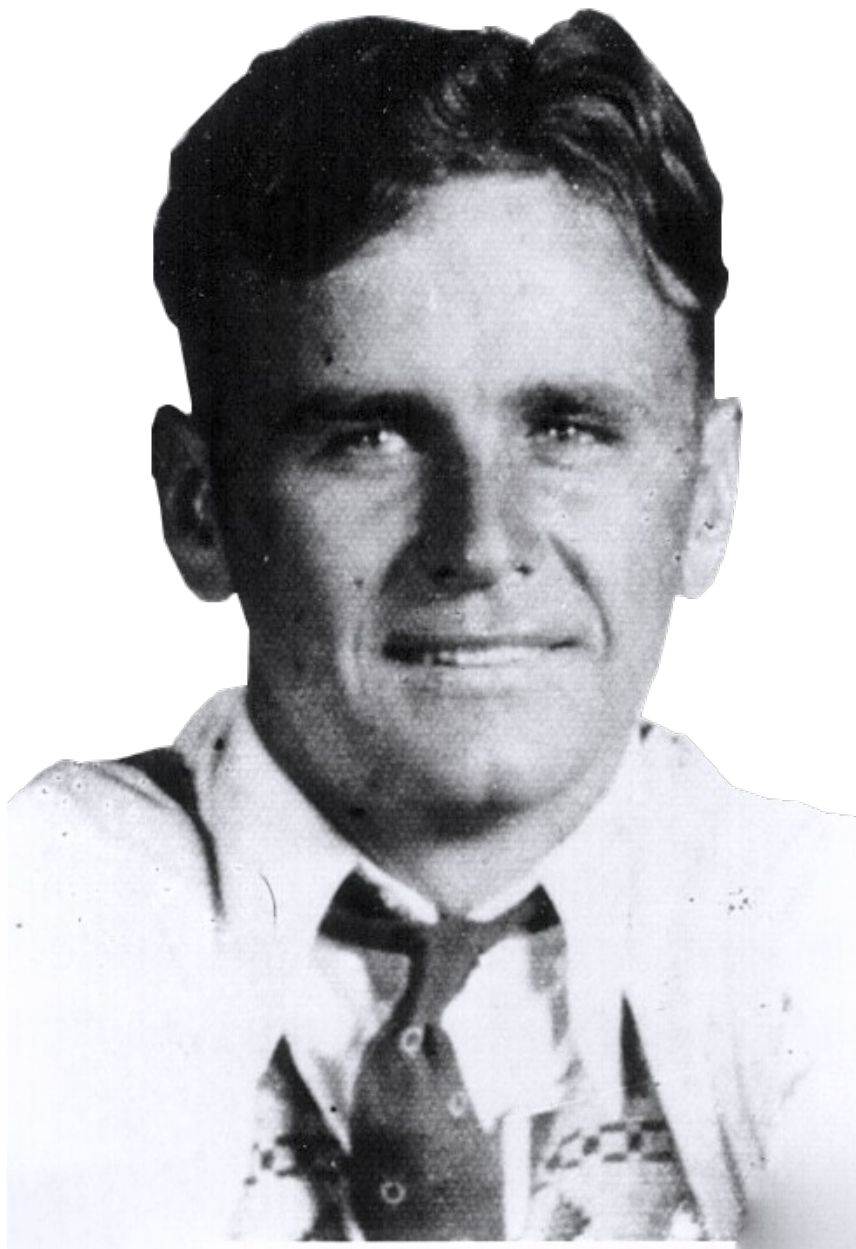
V boxerských zápasoch ako amatér ani raz neprehral. Po roku pôsobenia v Zlatej rukavici sa stal profesionálom. Vyhral 15 profesionálnych zápasov za sebou, vrátane krajskej súťaže v bantamovej váhe, ktorej sa zúčastnili boxeri z troch štátov. Teraz si pripadal ako neporaziteľný. Potom jedného večera narazil na svojho rovnocenného súpera.

Mal sa stretnúť s Billom Pritchardom, boxerským šampiónom zo Západnej Virgínie. Zápas sa mal uskutočniť v Evansville, v Indiane. William Branham prišiel do Evansville spolu so svojim priateľom Howardom McLeanom, boxerom welterovej váhy, ktorý sa tam mal v ten večer taktiež stretnúť so svojim súperom. Obedovali o tretej hodine popoludní a vrátili sa do arény, aby si odpočinuli ešte predtým, ako si zabalia ruky pre nadchádzajúce zápasy. Billy mal na sebe modrý oblek. Vytiahol z vrecka hrebeň a prešiel ním po svojich hustých, tmavých vlasoch.

Howard sa pozrel na svojho kamaráta a zahvízdal, „Vieš čo, Billy, vyzeráš ako baptistický kazateľ.“ Billy sa roznieť zlosťou. Bol vždy citlivý na každú urážku voči svojej osobe a v jeho predstave slovo „kazateľ“ znamenalo to isté čo „bábovka.“ „Moment, Howard. Mal si sa radšej smiať, keď si to hovoril.“ Billy rozkročil nohy a zdvihol päste. I keď bol Howard o 15 kg ťažší než on, Billy bol pripravený zaútočiť. Ale Howard sa zasmial a trval na tom, že to bol len vtip, a tak Billyho päste klesli dolu.

V ten večer v ringu bol Billy prekvapený silou a rýchlosťou svojho protivníka. Pritchard naňho zaútočil tak prudko, že Billy tento útok nevydržal. Po prvýkrát vo svojej boxerskej kariére sa Billy cítil neisto. Hneď na začiatku zápasu si uvedomil, že má ťažkosti, ale dúfal, že sa mu podarí dosiahnuť s Pritchardom remízu. Keď však zápas pokračoval a Billy utŕžil ďalšie rany, začal premýšľať o tom, že ho Pritchard môže zabiť. Ku koncu zápasu, keď Billy odpočíval na stoličke medzi jednotlivými kolami, pozrel smerom k stropu a ticho sa modlil, „Bože, ak mi dopraješ, aby som sa z toho dostal živý, sľubujem Ti, že zanechám box.“

Po tom večere už Billy nikdy do boxerského ringu nevstúpil.

William Branham

Raz na jeseň roku 1931 Billy opravoval plynomery v plynárni v New Albany. Keď zisťoval miesto úniku plynu, unikajúce výpary zastrelili jeho zmysly a on klesol na zem. Následky tejto nešťastnej nehody ho neustále sužovali - trpel bolesťami hlavy; jeho zrak sa zakalil; mal ťažkosti s jedlom; mal nadbytok kyseliny v žalúdku, trpel bolesťami, kedykoľvek len dal niečo do úst. Tráviace kyseliny sa zdvíhali hore a spôsobovali mu pálenie záhy. Jeho zamestnávateľ, Technické služby Indiany, mu zaplatil niekoľko návštev u lekárskejších špecialistov v Louisville, v Kentucky, ale títo lekári nemohli prísť na to, čo mu je. Po niekoľkých vyšetreniach si mysleli, že má zápal slepého čreva. To Billyho prekvapilo, lebo on cítil bolesti vo svojom žalúdku, a nie na boku. Ale špecialisti ho presvedčili, že otrava plynom ich pri vyšetrowaní zmiatla a tým zamaskovala príznaky zápalu slepého čreva. Presvedčali ho, že má zápal slepého čreva a že musí byť ihneď odstránené.

Billy teda súhlasil s operáciou, ale iba s podmienkou, že bude vykonaná s lokálnym znecitlivením. Trápili ho hrozné spomienky na operáciu, ktorú prekonal vo veku 14 rokov, keď mal poranené nohy výstrelom z pušky. Vtedy sa takmer nemohol prebrať z narkózy; a už nikdy nemohol zabudnúť na ten hrozný zážitok, keď padal dole tými krajinami zatratených a túlavých duší - tých temnôt, oparov, osamelosti; a tých ohydných tvárí! Už nikdy nechcel znovu uvidieť to miesto!

Nervózný a vydesený Billy si prial, aby s ním bol počas operácie niekto, kto by sa vedel modliť, a tak požiadal kazateľa miestnej Prvej baptistickej cirkvi, aby pri ňom stál. Slepé črevo bolo úspešne odstránené a Billy bol odvezený do svojej izby. Ležal pri plnom vedomí na svojom nemocničnom lôžku a pociťoval, ako sa jeho pulz každou minútou spomaľuje. Snažil sa skontaktovať s ošetrovatelkou, ale jeho hlas bol natoľko slabý, že iba šepkal, a jeho ruky boli príliš slabé, aby sa pohli. Jeho dych sa stal plytkým; tlkot srdca sa spomalil, až sa takmer zastavil. Pomyslel si, „Je toto smrť? Odchádzam?“

V izbe sa zotmelilo, steny stmavli a zmenili sa na tiene podobné stromom. Pripadal si, akoby bol v studenom, hlbokom lese. Niekde v diaľke počul šum vetra. Spočiatku slabé hlasy sa pomaly stávali silnejšími a chceli mu zatarasiť cestu. Billyho myslenie sa zobudilo v náhlejšej panike. Toto je to! To je smrť, ktorá si pre mňa prichádza! Pokúsil sa modliť, ale nemohol nájsť

vhodné slová. Vietor sa približoval viac a viac, až sa vetvy stromov okolo neho knísali zo všetkých síl. Potom sa všetko zmenilo, temný les náhle zmizol a Billy sa ocitol v tieni veľkého strieborného topoľa. Bol to ten istý strom, ktorému sa vyhýbal od tej doby, čo ho ako chlapca tak vydesil. Bolo dusno a vzduch sa ani nepohol, ako vo dňoch, keď je deväťdesiatdeväť percentná vlhkosť vzduchu. Šum vetví obrátil Billyho zrak smerom hore. Zbadal ten istý vír krúžiť uprostred horných vetví, počul ten istý, hlboký hlas, ktorý povedal, „Nikdy nepi, nefajči ani nepoškrvňuj svoje telo žiadnym spôsobom. Volal som ťa a ty nechceš ísť.“ Billyho myšlienky sa na okamih vrátili do toho dňa pred mnohými rokmi, keď tento hlas prehovoril, „Keď budeš starší, je tu pre teba pripravená práca, ktorú budeš vykonávať.“ Teraz ho ale tento hlas obviňoval, „Volal som ťa a ty nechceš ísť.“

Billy sa cítil vydesený. Či minul svoj životný cieľ? Či je už neskoro? Horúčkovo sa nahlas spýtal, „Kto to volal? Kto si? A čo chceš, aby som urobil?“

Hlas mu po tretíkrát zopakoval, „Volal som ťa a ty nechceš ísť.“

Billy kričal, „Ježiš, ak si to Ty, dovoľ mi, aby som sa ešte raz vrátil na zem, a ja budem kázať Tvoje evanjelium zo striech a na rohoch ulíc. Poviem o tom všetkým!“

V tom okamihu sa Billy ocitol na svojom nemocničnom lôžku. Jeho srdce mocne bilo a jeho pľúca zhlboka dýchali. Bude žiť.

Vedľa lôžka stál chirurg, ktorý bol zjavne prekvapený, keď uvidel, že sa Billyho líca znovu začervenali a jeho sila sa mu tak rýchle vrátila. Obrátil sa k Charlesovi a Elle Branhamovcom a povedal, „Nechodím do kostola. Moje povolanie ma zamestnáva natoľko, že na to nemám čas. Ale viem, že tohto chlapca navštívil Boh.“

Akonáhle sa mu stehy zahojili, Billy bol nútený vrátiť sa do práce. S poľutovaním sa zistilo, že táto operácia neodstránila žiaden z jeho pôvodných symptómov. V zime v roku 1931 - 1932 sa jeho zdravotný stav neustále zhoršoval. Jeho žalúdok odmietal v podstate všetko, čo zobral do úst, a to ho prinútilo k tomu, že žil len na vode a slivkovom džúse - a aj to nebolo bez problémov. Jeho oči boli postihnuté astigmatizmom a bez

silných okuliarov nevidel. Kedykoľvek si okuliare zložil, hlava sa mu začala tak triasť, že ho ani holič nemohol ostrihať.

Špecialisti z Louisville z toho boli zmätení. Po sérii vyšetrení mu jeden lekár povedal, „Pán Branham, je mi ľúto, ale váš zdravotný stav je beznádejný. Váš žalúdok je jeden veľký vred. Budete musieť do konca svojho života dodržiavať prísnu ľahkú diétu. Nikdy na to nezabudnite, pretože jedno sústo tvrdého pokrmu vás môže zabiť.“

Billy sa vrátil domov chorý a celý sklúčený. Ale aspoň bol nažive. Teraz bol rozhodnutý nájsť Boha, aby mohol splniť svoj sľub. Začal zodpovedne čítať Bibliu. Čím viac čítal, tým viac bol povzbudený. V skutočnosti sa mohol stotožniť s niektorými skúsenosťami, o ktorých čítal - napríklad s takými, kedy muži a ženy počuli Boží hlas, ktorý k nim osobne hovoril. Mohol to byť Boh, ktorý k nemu prehovoril z topoľa, keď bol ešte chlapcom? Domnieval sa, že by to mohol byť On, ale nikdy o tom nebol celkom presvedčený, dokiaľ sa nedočítal o tom, ako Boh prehovoril k Jóbovi z veterného víru. To ho presvedčilo. A potom sa ponoril do životov Ježiša, Petra a Pavla; Billyho Branhama zachvátilo vzrušenie. Tu sa nachádzalo objasnenie týchto podivných, tranzu podobných skúseností, počas ktorých sa pri plnom vedomí zrazu ocital na inom mieste a videl diať sa niečo, čo vyzeralo tak skutočne ako, povedzme, topánka na jeho nohe. Biblia tomu hovorila videnia. Snáď potom jeho život nakoniec ani nebol taký zvláštny. Snáď to bola len Božia cesta s ním.

Billy začal navštevovať rôzne cirkvi vo svojom okolí a pýtal sa, ako by sa mohol stretnúť s Bohom. Ale miesto toho, aby sa stretol so všeobecným súhlasom a jasnou cestou, nachádzal rozporuplné názory, ktoré spôsobovali zmätok. Prvá baptistická cirkev od neho požadovala, aby sa nechal zapísať do ich cirkevného registra, a potom mu udelia prijatie. Luteráni zase požadovali účasť na hodinách výuky. Katolíci povedali, že musí uznať pápeža za najvyššiu autoritu Božiu na zemi a zúčastniť sa každú nedeľu na omši. Adventisti siedmeho dňa mu povedali, že je potrebné dodržiavať sobotu ako sabat. Každá cirkev si nárokovala monopol na pravdu s vylúčením tých ostatných.

Billy nevedel, čo si má počať. Nevedel, kde by Boha mohol nájsť. Potom dostal nápad, „Veď som Ho predsa videl v prírode. Myslím, že by som si s Ním mohol pohovoriť v lesoch.“

A tak sa išiel prejsť na jedno zo svojich obľúbených loveckých stanovišť, ale ani to nepomohlo. Nevedel, čo by mal povedať, a cítil sa hlúpo, že by mal hovoriť, keď tam viditeľne nikto nebol, kto by ho mohol počúvať. Potom dostal ďalší nápad. Prečo by nemohol Bohu napísať list? Zdalo sa mu, že je to dobrý nápad, a tak napísal:

Milý Pane.

Viem, že sa prechádzaš touto cestou, keďže som tu lovil veвериčky a viem, že si išiel okolo. Chcem Ťa. Neprišiel by si sa so mnou niekedy porozprávať? Chcel by som Ti niečo povedať.

Billy Branham

Tento list pripol ku stromu, išiel domov a usúdil, že sa sem neskôr vráti a presvedčí sa, či to neprinieslo nejaký výsledok. Ale na druhý deň mal o tom isté pochybnosti, uvažoval, „Moment. V lesoch som predsa nikoho nevidel. Naviac, ak je Boh všadeprítomný, potom je rovnako v dosahu v meste, ako aj na dedine. Ale tým sa vlastne dostávam späť ku svojmu pôvodnému problému. Chcem hovoriť s Bohom, ale neviem, ako to mám urobiť.“

Išiel teda do starej kôlne za domom a zavrel dvere. Vo vnútri kôlne kvapkala zo stropu voda z dažďa z minulej noci. Napriek mokrej pôde pod nohami Billy pokľakol na zem vedľa rozbitého Fordu modelu T. Jeho myseľ bola uprená k istému cieľu, k zúfalemu rozhovoru so svojím Stvoriteľom. Povedal si teda sám k sebe, „Ako to mám urobiť? Videl som obrázky ľudí, ktorí sa modlili, a myslím, že mali takto zložené ruky.“ Zložil teda ruky pred sebou dlaňami k sebe v klasickej modlitebnej póze. „Ale čo mám teraz povedať? Predsa na to musí byť nejaký spôsob, ale neviem aký.“ Rozhodol sa, že jediným spôsobom, ako by mohol niečo docieľiť, je tápať ďalej a skúšať to. „Milý Pane, prial by som si, aby si prišiel a na okamih si so

mnou pohovoril. Chcel by som Ti povedať, aký som zlý.“ Zastavil sa a načúval. V kôlni bolo úplné ticho. „Snád' by som mal ruky zložiť takto?“ Zaplietol si prsty spolu a pokúsil sa znova. „Milý Pane, neviem presne, ako to urobiť, ale dúfam, že mi porozumieš. Pomôžeš mi?“ Znova sa zastavil a načúval. Nič.

Medzitým úplne stratil sebakontrolu. Slzy zaplavili jeho oči, zatiaľ čo zo seba chľlil, „Pane, i keď ku mne nehovoriš, ja chcem každopádne prehovoriť k Tebe. Pane Bože, nie som dobrý. Hanbím sa za seba. Je mi ľúto, že som Ťa celé tie roky zanedbával. Ale teraz Ťa chcem. Príď, prosím, a hovor ku mne.“

Naraz pocítil v tele niečo zvláštne. Keď otvoril oči a zdvihol hlavu, od strachu mu behal mráz po chrbte. Pred ním zreteľne plávalo žiarivé jantárové svetlo a vytvorilo vo vzduchu dokonalý tvar kríža. Z hĺbky tej energie počul hlas, ktorý hovoril jazykom, aký Billy ešte nikdy predtým nepočul. Potom to zmizlo.

Billy kľučal na kolenách, bez dychu, strpnutý a neschopný pohybu. Konečne v sebe pozbieral trochu sily a povedal, „Pane, nerozumel som Tvojmu jazyku, ale tuším, že z toho môžem usúdiť, že som bol niekde v tomto kríži zahrnutý... a moje hriechy by mali práve teraz ležať tam. Pokiaľ si mi odpustil, potom sa ku mne vráť a ešte raz prehovor svojím vlastným jazykom. Pokiaľ nevieš hovoriť mojím jazykom, pochopím to týmto spôsobom.“

Kríž sa ukázal znova, žiaril teplom a svetlom. Billy zavrel oči a roztiahol ruky. Zakúšal zvláštny pocit, cítil, ako by jeho telo bičovali horúce dažďové kvapky. Zrazu sa cítil pokojne a slobodne, ako keby bolo z jeho pliec sňaté päťdesiatkilové bremeno. Keď otvoril oči, svetlo bolo preč.

Billy oplýval vzrušením a bežal z kôlne do domu. Matka sa zdesene spýtala, „Billy, čo sa ti stalo? Si nervózný?“

„Nie, mami. Práve sa mi prihodilo niečo nádherné.“

„A čo?“

„Neviem, ale cítim sa tak úžasne.“

Vyrútil sa von a hľadal spôsob, ako dať priechod svojej radosti. Za domom viedla železničná trať. Billy vyliezol na násyp a bežal po trati, zastavil sa a vyskakoval do vzduchu a mával rukami okolo seba, ako keby trénoval boxerské údery, týmto spôsobom dal priechod svojim pocitom. Konečne po dlhej dobe našiel Boha v kríži Ježiša Krista.

O niekoľko dní neskôr mu Ella oznámila, „Billy, v noci sa mi o tebe snívalo. Stál si na bielom oblaku a kázal si svetu.“

To zasiahlo Billyho ako niečo zvláštne, pretože jeho mama takmer nikdy nemávala sny.

Kapitola 10

Prvá skúška viery

1932

Na jeseň v roku 1932 William Branham kontroloval elektromery vo vedľajšej ulici v New Albany, keď prišlo nejaké auto a zaparkovalo za jeho služobnou dodávkou. Dvere sa otvorili a vystúpilo krásne dievča. Jej tmavé vlasy sa leskli v slnečnom svetle a zdalo sa, že jej tmavé oči žiarili akýmsi vnútorným ohňom. Stačil jeden pohľad týmto smerom a Billy stratil svoje odhodlanie zostať starým mládencom.

Dievča si vyrovnalo záhyby na šatách, uchopilo batožinu, ktorá ležala na sedadle vozidla, a odchádzalo. Billy sa začal potiť. Ak práve teraz niečo nepovie, môže sa stať, že ju už nikdy neuvidí. A tak zo seba vyrazil, „Dobrý deň, madam. Je pekný deň, však?“

Dievča sa otočilo a usmialo sa. „Pekný?! Je nádherný!“ A rukami urobila kruhový pohyb. „Len pozrite na tie javory, ako sa vyfarbili na oranžovo a červeno. To je priam krásne.“

„Áno, myslím, že áno – ó – krásne.“ Pri tom si pomyslel, že krásna je vlastne ona. „Volám sa Billy Branham. Pracujem v technických službách a práve som robil kontrolu elektromerov.“

Podala mu ruku, „Som rada, že ťa spoznávam, Billy. Ja som Hope Brumbachová. Možno si už počul meno môjho otca, Charlie Brumbach? Je majstrom na železnici.“

„Nie, myslím, že nie. Si odtiaľto?“

„Tam z toho domu,“ a ukázala na dom o kúsok ďalej.

Billy mal pocit, že urobil určitý pokrok - nielen, že sa dozvedel jej meno, ale taktiež vie, kde býva. Ale to mu ešte nestačilo. Dal Hope ďalšie otázky, hľadal nejakú zámienku, aby sa s ňou znovu mohol vidieť. Pri jednom z pokusov sa dozvedel, že bola kresťankou a že navštevovala miestnu Misijnú baptistickú cirkev na Wattovej ulici v Jeffersonville. A tak už mal jednu nohu vo dverách. „Vieš čo, práve som sa pred niekoľkými týždňami stal kresťanom a nemám vlastný zbor, kam by som mohol chodiť - snáď by som mohol v nedeľu navštíviť tvoj a skúsiť, či sa mi tam bude páčiť.“

„Budem ti držať miesto,“ povedala s úsmevom.

Hope (Brumbach) Branham

Keď sa Billy ďalšiu nedeľu ukázal v kostole, všimol si, že vedľa Hope je prázdne miesto, ktoré naňho čakalo. Po bohoslužbe, ešte predtým, než odišla domov, sa s ním chvíľu rozprávala. Táto oslnivá a milá 19 ročná dievčina ho zaujala viac ako ktorákoľvek iná žena, ktorú kedy stretol. Na jej radostnom a nevinnom vzhľade bolo niečo osviežujúce. Priťahovala ho do

kostola na Wattovej ulici ako magnet znova a znova, dokiaľ sa to nestalo pravidlom.

Billy priznal, že dôvodom, prečo si zvolil Misijnú baptistickú cirkev a nedal prednosť iným cirkvám v meste, bolo jednoducho to, že tam chodila Hope Brumbachová. Ale každopádne si čoskoro vypracoval hlboký rešpekt k jej pastorovi. Dr. Roy Davis kázal, že Boh nie je lepší než Jeho Slovo a že kresťan nie je lepší než jeho viera v Slovo Božie – tento výrok zasiahol Billyho svojou absolútnou pravdou. Dr. Davis neustále vyzýval svoje zhromaždenie k viere v Božie Slovo z celého srdca a k uplatňovaniu tohto Slova v každodennom živote. A ešte niečo k tomu; tento pastor pôsobil dojmom, že žije tým, čo káže.

Raz ráno rozprával Dr. Davis v kostole príbeh zo svojej mladosti o tom, ako istý neveriaci, ktorý veľa cestoval po krajine z cirkvi do cirkvi, po skončení bohoslužby v kostole vyzýval kresťanskú vieru do veľkej skúšky. Dr. Davis ho počul na veľkom zhromaždení v Memfise, Tennessee. Tento muž prečítal z Markovho Evanjelia, 16. kapitoly, kde Ježiš povedal, „A tých, ktorí uveria, potom budú sprevádzať tieto znamenia: v Mojom mene budú vyháňať démonov, budú hovoriť novými jazykmi, budú brať hadov a keby vypili niečo jedovaté, nijako im to neublíži; budú klásť ruky na chorých a budú sa mať dobre.“ Tento neveriaci potom postavil na pódium fľašu kyseliny sírovej a vyzval obecnosť, „Vy všetci, ktorí sa tu považujete za kresťanov; Ježiš povedal, že pokiaľ veríte, môžete vypiť čokoľvek smrteľné a neuškodí vám to. Ak je to teda inšpirované Slovo Božie, potom sa napite z tejto kyseliny sírovej.“ Túto výzvu niekoľkokrát zopakoval, pritom kritizoval kresťanov pre nedostatok viery a posmieval sa samotnej idei Boha.

Mladý Dr. Davis povedal starému metodistickému biskupovi, ktorý sedel vedľa neho, „Ak ten neveriaci tú výzvu ešte raz zopakuje, potom tam pôjdem a vypijem to.“

Biskup sa ho snažil odradiť. „Ten muž to nemá v hlave v poriadku. Nechaj ho tak, synu. Pamätaj, že Biblia hovorí, 'Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.'“

Ale Davis bol rozhodnutý. „Nie, ja to tak nenechám. A ak na mieste zomriem, potom pôjdem do neba vo viere v Slovo Božie!“

Ten neveriaci sa smial, zatiaľ čo sa kresťania krútili na svojich stoličkách. „Tak čo je s vami, chlapi, ktorí veríte, že Boh je tak skutočný? Podrobte sa tomuto testu s kyselinou sírovou.“

Dr. Davis vystúpil na pódium, otočil sa k obecenstvu a prehovoril k trom tisícom ľudí, „Mám 25 rokov. Som kazateľom Evanjelia. Viem, že môj Boh ma môže zachrániť pred touto kyselinou sírovou, ale aj keby to neurobil, nenechám toho neveriaceho, aby tu stál a týmto spôsobom sponchybňoval Božie Slovo.“ Potom tú kyselinu sírovú zobral a vypil celú fľašu do dna a neutrpel následkom toho ani malinkú škodu. Potom kázal Evanjelium s takým presvedčením, že 1500 ľudí znova odovzdalo svoje životy Ježišovi Kristovi.

Keď Billy počúval tento príbeh, pomyslel si, že ten metodistický biskup mal viac zdravého rozumu než mladý Dr. Davis. Prečo by mal niekto Boha dokazovať? Či Ježiš nehovoril o týchto neveriacich farizejoch, „Nechajte ich tak. Ak slepý vedie slepého, obaja spadnú do jamy.“ Ale aj keď Billy s tým, čo urobil Dr. Davis, nesúhlasil, napriek tomu obdivoval vieru svojho pastora.

Keďže bol Billy vystavený vplyvu muža s tak hlbokým presvedčením, inšpirovalo ho to k tomu, že stále väčšiu pozornosť venoval Božiemu Slovu. Prvý refrén, ktorý sa Billy v zbere naučil, znel, „Byť ako Ježiš, byť ako Ježiš, tu na zemi chcem byť ako On. Po celej ceste života zo zeme do slávy, túžim po jednom, byť takým ako On.“ A práve to sa stalo neustálou modlitbou Billyho srdca, „Ježiš, pomôž mi byť ako Ty.“ Keď Billy druhýkrát za sebou prečítal Nový zákon, uvedomil si, že by mal byť pokrstený. V Matúšovi 28 si prečítal, ako Ježiš povedal Petrovi a ostatným učeníkom, „Učte všetky národy a krstite ich v Mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Potom si prečítal v Skutkoch z 2. kapitoly, ako o niekoľko týždňov neskôr Peter prikázal ľuďom, „Krstite sa jeden každý z vás v Mene Ježiša Krista.“ Billovi pripadalo, že pokiaľ niekto pochopil správne to, čo Ježiš mienil, keď dal učeníkom toto veľké poverenie, potom to musel byť práve Peter a ostatní učeníci. Billy teda požiadal Dr. Davisa, aby ho pokrstil rovnakým spôsobom, ako to robili apoštolovia v knihe Skutkov. Aj keď to bolo v rozpore s náukou Misijnej baptistickej cirkvi, Dr. Davis mu vyhovel a Billy bol pokrstený v Meno Pána Ježiša Krista.

Ubehli už celé mesiace od tej nešťastnej nehody v plynárni v New Albany. Billov zdravotný stav namiesto toho, aby sa zlepšoval, stále sa zhoršoval. Teraz sa mu triasla hlava, aj keď nosil silné okuliare. Bez nich by bol takmer slepý. Takmer stále trpel bolesťami žalúdka napriek prísnej neslanej diéte, ktorá sa skladala iba z jačmennej vody a slivkovej šťavy. Najviac zarážajúce však bolo to, že kvôli tejto neplnohodnotnej diéte jeho sila a vitalita postupne chradla.

Ale teraz mal nový liek - vieru. Prečítal si Ježišove slová, „*A všetko, o čokoľvek by ste prosili v modlitbe, dostanete, keď budete veriť.*“ (Mat. 21:22). Potom si prečítal Jakuba 5, „*Ak je niekto z vás nemocný, nech zavolá starších zboru a nech sa zaňho modlia a pomazú ho olejom v Pánovom Mene. A modlitba viery uzdraví nemocného a Pán ho pozdvihne...*“ To bola pre neho odpoveď. Ihneď po prečítaní tohto sa Billy ponáhlal do domu Dr. Davisa a požiadal, aby ho starší pomazali olejom a aby sa zaňho pomodlili. Potom sa s radosťou a vyznaním, že bol uzdravený, vrátil domov.

Ten večer si Billy pri večeri položil Bibliu na stôl, vyznal, že bol uzdravený, a prehlásil, že odteraz bude jesť to, čo ostatní.

Jeho matka z toho bola celá rozrušená a nabádala Billa, „Billy, nemám nič proti tvojmu náboženstvu, ale vieš, čo povedal lekár - jedno sústo tvrdého pokrmu ťa zabije.“

Billy opakoval, „Ja zase viem, čo povedal Boh; a On povedal, že som uzdravený! Môžeme sa pomodliť?“ Nikdy predtým sa pri stole u Branhamovcov nemodlilo. Charles ani nevedel, čo má robiť, a preto sa len vrtel na stoličke. Ella pozrela na syna s bezmocným ustarosteným pohľadom a potom prepukla v plač. Billy sklonil hlavu a modlil sa, „Bože, keď zomriem, potom sa vrátim domov v dôvere v Teba. Tvoje Slovo ma však prehlasuje za zdravého. Buď teda budem poslúchať lekára alebo Teba. Dodržiaval som slovo lekára viac než rok a nepomohlo mi to; v skutočnosti som na tom ešte horšie. A preto nebudem ďalej brať ohľad na slová lekára. Budem pamätať na to, čo si povedal Ty. Prosím, aby si požehnal toto jedlo na prospech našich tiel. Prosím o to v Mene Tvojho Syna Ježiša Krista. Amen.“

Dal nabok svoj pohár so slivkovou šťavou a naložil si fazuľu, cibuľu a k tomu kukuričný chlieb. Akonáhle sa prvé sústo dostalo do žalúdka, ihneď sa vrátilo späť. Priložil si ruku na pery, aby to zadržal v ústach, a potom to znovu zhltol. Ihneď sa to vrátilo späť. Ešte raz to prehltol. Znova a znova jeho žalúdok protestoval proti invázii tvrdého pokrmu, vrhal to späť, naplňoval jeho pažerák a ústa pálivou kyselinou. Ale Bill odmietal brať ohľad na žalúdok. Svoje myšlienky upieral k tomu, čo o tom povedal Boh, a nie k tomu, čo pociťoval; a pokračoval v prehltaní toho istého sústa fazúľ, až kým konečne nezostalo vnútri. Potom si dal sústo varenej cibule.

Po večeri sa Billy zavrel vo svojej izbe. Bolesti žalúdka boli tak silné, že mu z očí tiekli slzy. Občas grgol a kyslá žalúdočná šťava mu kvapkala z úst. Slabým hlasom si pohmkával jednoduchú pieseň, ktorú sa naučil v kostole, „Môžem a chcem a verím, môžem a chcem a verím, môžem a chcem a verím, že Ježiš ma teraz uzdravuje.“ Potom sa zrútil na posteľ. Hlasom sotva silnejším než šepot povedal, „Pane, beriem Ťa za Tvoje Slovo.“

Matka zaklopala na Billove dvere. „Ako sa cítiš, Billy?“

„Cítim sa dobre.“

„Zavolala som lekárovi. Povedal, že zomrieš.“

Bill zhltol plné ústa žalúdočnej kyseliny. „Nezomriem, mami. Cítim sa skvele,“ - nehovoril o zmysloch svojho tela, ale o tom, čo cítil vzhľadom k zaslúbeniam Božím.

Na druhý deň ráno stál hrniec s fazuľami ešte na variči. Keď Billy vstúpil do kuchyne, Ella sa k nemu otočila, „Čo si praješ na raňajky, Billy?“

„Prial by som si ešte troška tej fazule a kukuričného chleba.“

Ubíhal deň za dňom a on stále trpel. Každé jedlo bol telesný boj - jeho žalúdok sa zvíjal v kyslom proteste; hlava vírila v závratoch. Ale po stránke viery nebojoval, ani sa nezachvel. Opakoval si Ježišove slová, „*Ak tomu môžeš veriť. Pre veriaceho je možné všetko.*“ (Marek 9:23). To bola jeho kotva a napriek všetkým príznakom, ktoré hovorili o pravom opaku, naďalej svedčil, že Ježiš Kristus ho uzdravil.

Čítal si taktiež o napomenutí apoštola Pavla. „*Nikomu nebývajte nič dlžní, než [to], aby ste sa navzájom milovali.*“ (Rim. 13:8). Pri týchto slovách pocítil pri srdci pichnutie viny. Veď mal dlh 2000 dolárov za lekárske účty, ktoré súviseli s jeho operáciou. Keď sa za to pomodlil, uvedomil si, že Boh nezakazoval kresťanom, aby mali dlhy; skôr ich vyzýval k tomu, aby zaplatili to, čo môžu, a aby v tom zbytočne neotáleli. Billy mal taktiež dlh vo výške 300 dolárov u lekárnik, pána Masona, sympatického muža, ktorý nikdy Billovi neodoprel lieky, aj keď vedel, aká chudobná je Branhamova rodina.

Bill teda išiel do lekárne a povedal, „Pán Mason, som vašim dlžníkom a chystám sa vám všetko uhradiť. V dôsledku operácie som ešte veľmi slabý, ale snažím sa už pracovať. Som zamestnaný dolu v Technických službách Indiana, kde zarábam 20 centov na hodinu, a z toho sa vám pokúsím po každej výplate niečo vrátiť. Teraz som kresťanom, a preto je moja prvá povinnosť voči Bohu. V prvom rade Jemu dážim svoje desiatky. A mojou ďalšou povinnosťou je uhradiť svoje dlhy. Ale môj rozpočet je veľmi napätý - môj otec je chorľavý a pomáham živiť svoju mamu, sedem bratov a sestru. Ale z každej výplaty sa vám pokúsím vrátiť aspoň 25 centov. A keby som nemohol vrátiť ani tých 25 centov, potom sa tu zastavím a poviem vám to.“

Dni striedali týždne a Bill stále trpel. Ale krok za krokom sa počas niekoľkých ďalších mesiacov jeho zdravotný stav zlepšil natoľko, že mohol jesť všetko, čo chcel, bez nejakých prekážok. Taktiež jeho zrak sa zlepšil natoľko, že už nepotreboval okuliare. Keď si potom nechal svoj zrak vyšetriť, zistili, že je perfektný. Prekypoval nadšením a dôvera v Božie zaslúbenia v ňom prudko stúpala.

Kapitola 11

Ordinovaný pre nadprirodzené Evanjelium

1932

William Branham a Dr. Roy Davis si preukazovali vzájomnú úctu. Billy bol inšpirovaný príkladom viery staršieho muža, zatiaľ čo na Dr. Davisa urobila rovnaký dojem horlivosť tohto mladého človeka. Za krátky čas mu pastor navrhol, že by snáď Billy mohol popremýšľať o tom, či by sa nechcel stať kazateľom. Dr. Davis bol svojou národnou organizáciou oprávnený prideľovať „pracovné povolenie“ nádejným osobám, ktoré mal právo uznať za kazateľov Misijnej baptistickej cirkvi bez žiadnych formálnych požiadaviek na ich vzdelanie. Billy nezabudol na svoj sľub - keď si ho pred rokom prišla vyžiadať smrť, sľuboval Pánovi, že pokiaľ mu dá ešte šancu, bude kázať Evanjelium na rohoch ulíc a zo striech domov. Teraz jasal, že sa mu táto príležitosť ponúkla.

A tak krátko pred Vianocami v roku 1932 Dr. Roy Davis ordinoval Williama Marriona Branhama za kazateľa Evanjelia Ježiša Krista podľa zákonov a zvykov Misijnej baptistickej cirkvi. Billy mal vtedy 23 rokov.

Niekoľko dní po svojom ordinovaní pracoval Billy v New Albany. Práve musel vykonávať svoju najmenej obľúbenú pracovnú povinnosť, ktorou bolo odpájanie prípojok vody, plynu a elektriny neplatičom inkasa.

Zaklopal na dvere istých nájomníkov, ktorým mal zrušiť prívod svetla. Žena za dverami ho začala nevyberavo preklínať.

Keď otvorila dvere, Billy povedal, „Pani, nemali by ste takto preklínať. Nebojíte sa Boha?“

„Ty zvrátený idiot,“ nadávala, „keby som chcela, aby ma niekto poučoval o Bohu, potom rozhodne nie taký chmuľo ako ty. Tvoja mama musela byť...“ a začala surovo, nevyberavým spôsobom popisovať jeho matku a jej pôvod.

Billy vždy hovorieval, „Muž, ktorý udrie ženu, nie je dosť chlapom, aby udrel muža,“ ale táto žena hádzala takú špinu a také hanebné veci na dobrý charakter jeho mamy, že by túto zásadu mohol porušiť. Keby sa mu taká vec prihodila pred rokom, prinajmenej by vzplanul hnevom a odplatil jej krikom. Ale teraz mu jej urážky vôbec nevadili. Ako voda tečúca po topánkach natretých mývaliou masťou, jej nadávky nemohli narušiť pokoj jeho mysle, ktorý chránil jeho dušu. So všetkou slušnosťou povedal, „Madam, budem sa za vás modliť,“ a odišiel preč. Billy si práve v tejto chvíli uvedomil, že jeho vnútorná premena bola skutočná a trvalá.

Jeho ďalšou pracovnou úlohou bolo odpojenie vody z bytu, z ktorého sa odsťahovali nájomníci. Keďže budova bola prázdna a dvere pootvorené, Billy vkĺzol dovnútra a chcel sa pomodliť a poďakovať Pánovi. Kľakol si na holú podlahu a zložil ruky. Ale ešte nestačil zavrieť oči a izba sa naraz zmenila. Steny už neboli viac polepené nevkusnými, na zdrapy roztrhanými tapetami, ale boli jasne biele. A izba už tiež nebola prázdna. Bill zízal na starého farebného muža s bielymi vlasmi a bielymi fúzmi pod nosom, ktorý ležal, ako sa mu aspoň zdalo, na nemocničnom lôžku. Ten muž vyzeral, akoby mal ťažkú nehodu - jeho ruky, nohy a hrudník boli celé v obvazoch. Na jednej strane lôžka, bližšie k Billovi, stála staršia farebná pani. (Snáď to mohla byť manželka toho muža, pretože bola približne v rovnakom veku ako on.)

Bill kútikom oka zachytil v miestnosti nejaký pohyb. Obrátil sa a zbadal mladého bieleho muža so ženou, ako do tejto miestnosti vstupujú a stavajú sa vedľa dlhšej strany lôžka. Ich tváre prezradzovali sklúčenosť; ale okrem ich smútku si Billy nebol schopný domyslieť, aký môže byť vzťah medzi nimi a mužom v obvazoch. Potom do izby vošli ďalší dvaja muži. Obaja mladí. Stáli obrátení k lôžku tak, že im Billy nevidel do tváří. Títo dvaja muži boli Billovi nejako povedomí, snáď by ich mal poznať aj zozadu. Áno, áno, jedného naozaj spoznal. Bol to jeho priateľ George DeArc, ktorého práve pred niekoľkými týždňami priviedol k Pánovi. A ten druhý? Snažil sa rozpoznať toho druhého. Kde len mohol vidieť tú športovo

vyzerajúcu hlavu plnú brčkavých čiernych vlasov? Ten muž sa práve otočil a prehovoril ku starej žene. Bill sa od prekvapenia strhol. Veď hľadel sám na seba!

Videl teda sám seba, ako sa skláňa nad lôžkom a modlí sa za toho farebného pacienta. Ten muž sa ihneď na lôžku posadil a začal si skladať dole obvazy. Potom bol pohľad Billyho zastrený pre množstvo sestričiek a lekárov, ktorí sa ponáhľali do izby. Tým predstavenie skončilo a Bill sa ocitol na inom mieste. Teraz stál na ulici pred nemocnicou. Zatiaľ čo to pozoroval, vstupné dvere sa otvorili a vychádzal z nich ten istý starý muž, zostupoval po schodoch a vyzeral, ako keby nikdy zranený nebol. Obvazy boli preč, namiesto toho mal na sebe hnedý kabát a deravý klobúk. Scéna náhle skončila a Bill sa ocitol na kolenách na holej dlážke v opustenom byte, ktorého steny boli polepené roztrhanými tapetami.

Čo sa to vlastne stalo? Kde bol? Nepohol sa predsa ani kúsok z miesta, kde kľáčal, a predsa bol v nemocnici a pozoroval, ako sa odvíja neuveriteľná dráma. Ako? To nemohol byť sen. Bol predsa v úplne bdelom stave. A dej, ktorý sa odohrával okolo neho v nemocnici, vyzeral tak skutočne ako jeho ruky zložené k modlitbe v blízkosti srdca.

Aj keď to nechápal, dychtivo sa s tým videním podelil s prvým párom uší, ktoré to boli ochotné počúvať. Obrátil sa na Johna Potts, istého kresťana, ktorý sedel na vrátnici v Technických službách. Bolo to krátko pred koncom zmeny. Pán Potts toho Billymu veľa nepovedal - len nejaké príležitostné, „Áno,... snáď... ó, to je zaujímavé.“

Na druhý deň ráno, len čo Bill vstúpil do dverí, pán Potts ho zavolať bokom. „Počuj, Billy, ohľadom toho sna, ktorý si mal včera popoludní...“

„Pán Potts, to nebol sen. Ja som bol bdelý tak ako teraz. Nevieť presne, čo to bolo - snáď nejaké vytrhnutie, si myslím.“

„Dobre, pokiaľ tomu tak hovoríš. Každopádne, možno mám stopu, čo to mohlo znamenať. Včera večer som bol navštíviť svojho priateľa v Katolíckej nemocnici v New Albany. Jeden pacient, ktorý tam je, zodpovedá tvojmu popisu z toho tvojho - no, ako tomu hovoríš - vytrhnutia. Volá sa William Merrill. Je to černoš vo veku 65 rokov a jeho stav je veľmi vážny.

Chvíľu som sa s ním včera večer rozprával. Mám taký dojem, že je to ten, ktorý vlastní voz s párom koní a živí sa zametáním smetí a odpadkov v uliciach New Albany. Predvčerom nejakí mladí chlapec a dievča išli autom veľmi rýchlo a nezvládli zákrutu na rohu ulice a narazili do jeho vozu a spôsobili mu zlomeniny rúk, nôh a chrbtice. Povedal som mu o tebe a o tvojom vytrhnutí. Bol z toho veľmi nadšený a naliehavo ma prosil, aby som ťa požiadal, aby si sa zaňho prišiel pomodliť.“

„Zaujímalo by ma, či to môže byť ten muž, ktorého som videl?“

Billy celý deň uvažoval o tom, čo by sa mohlo stať, keby sa naozaj pomodlil za človeka, ktorý sa nachádzal v tak ťažkom stave, v akom pán Merrill zjavne bol. Táto myšlienka Billyho znepokojila. Posadí sa skutočne tento muž na lôžku a začne si skladať dole obvazy? Potom začal uvažovať o kázňach, ktoré počul od Dr. Davisa, ktoré vyzývali kresťanov, aby verili v nadprirodzenú moc Božiu, ktorá koná zázraky. Medzitým Billymu skončila zmena a on cítil, že je pripravený. Vyhľadal svojho priateľa, Georga DeArca, a podelil sa s ním o celú túto podivnú históriu.

George povedal, „Iste, Billy, pôjdem sa s tebou za toho muža pomodliť.“

Keď títo dvaja muži vystupovali po schodoch v nemocnici, Billy vysvetľoval, „Brat George, tie neobvyklé veci, ktoré sa mi niekedy stávajú, ja ich neviem pochopiť; ale viem, že sa nemôžem za toho starého muža pomodliť skôr, než v tej izbe nebudú tí ďalší dvaja bieli ľudia a nepostavia sa po druhej strane postele, pretože všetko musím vykonať presne tak, ako mi to bolo ukázané. Takže neviem, či sa to stane dnes. Ale očakávaj a sleduj - ten muž sa uzdraví.“

Keď už boli vo vnútri, Bill sa spýtal na pána Merilla a bol poslaný do jeho izby. Jeden pohľad na toho muža na lôžku stačil, aby sa Billy uistil, že je na správnom mieste. Toto bol skutočne ten muž, ktorého včera videl. „Dobrý večer, pane, som Billy Branham. Včera večer vás navštívil istý muž, ktorý vám o mne rozprával.“

Dychtivosť staršieho muža sa roznieťila. „Ó, ty si tým chlapcom, ktorý sa má modliť za moje uzdravenie?“

Jeho manželka, ktorá stála vedľa lôžka, zvrastila čelo a začala poučovať, „Mladý muž, tuším, že ti asi nedošlo, v akom vážnom stave je môj manžel. Nielen, že má 40°C horúčku, ale röntgen ukázal, že má zlomené rebrá a že sa nachádzajú v blízkosti jeho pľúc. Stačí, aby sa posunuli o necelé 2 centimetre, a ich ostré hrany môžu prepichnúť pľúca - alebo ešte niečo horšie, preseknúť tepny a môže vykrváčať a zomrieť. Myslím si, že si sem nemal chodiť a rozrušovať ho.“

Ale pán Merill sa na to pozeral inak, „Doprajme tomu chlapcovi aspoň to, aby povedal, čo má na srdci.“

Bill zopakoval svoj zážitok zo včerajšieho dňa. Práve, keď skončil, do izby vošiel mladý muž a žena. Pán Merill mu predstavil týchto dvoch ľudí, boli to tí, ktorí svojím autom narazili do jeho voza. Obom bolo tejto nehody ľúto a s úprimnosťou sa zaujímali o to, ako sa starému mužovi darí. So smútkom a s vážnosťou vo svojich tvárach pristúpili k strane lôžka bližšie ku stene.

To bol pokyn pre Billyho. Sklonil sa a začal sa modliť, keď tu naraz pán Merill zakričal, „Som uzdravený!“ A prudko sa napriamril na lôžku. Jeho manželka zajačala, „William, nie!“ A snažila sa ho pritlačiť späť na matrac. Do izby sa prirútil internista. Aj on sa pokúšal pridržať pána Merilla, ale ten starý džentlmen sa naďalej krútil na posteli a stále kričal, „Som uzdravený! Som uzdravený!“

Sestričky a lekári pribiehali. Nejaká katolícka sestrička pribehla do izby a povedala Billovi a Georgovi, „Vy dvaja odtiaľto musíte odísť. Ihneď! Nemôžeme dovoliť, aby niekto toho človeka vyrušoval. Je veľmi chorý.“

Keď sa Billy s Georgom vzdialili, William Merill sa snažil obliecť, zatiaľ čo sa ho niekoľko lekárov snažilo presvedčiť, aby sa vrátil do posteľe. Keď vyšli von, Billy sa zastavil na schodoch pred nemocnicou a povedal Georgovi, „Počkajme tu. Sleduj to - on príde oblečený v hedom kabáte a bude mať na hlave deravý klobúk a za chvíľu pôjde dolu po týchto schodoch.“

Ubehlo niekoľko minút... a tu on kráča so svojou manželkou dolu po schodisku plný života, ako keby bol v nemocnici na návšteve a nie ako

pacient. Mal na sebe hnedý kabát a deravý klobúk presne tak, ako to Bill predpovedal.

George sa toho starého muža spýtal, „Ako to, že vás lekári prepustili?“

Pán Merrill sa usmial popod biele fúzy, „Zmerali mi teplotu a nič nenamerali, tak mi dovolili odísť.“

Na druhý deň ráno sa Billy prebudil za úsvitu. Keď chcel v pološere nahmatať odev, izba bola zrazu oslnená úplným denným svetlom, ako keby niekto zasvietil. Billy si okamžite uvedomil, že nie je vo svojom vlastnom dome. Izba, v ktorej sa teraz nachádzal, bola väčšia než jeho spálňa; vyzerala skôr na obývačku - s gaučom a kreslom, sedačkou, stolom a lampou - výnimkou bolo vysoké lôžko, ktoré stálo v rohu. Na tomto lôžku ležala žena stredného veku, škaredo zmrzačená. Billy s úžasom pozoroval, ako sa pokrivené údy tejto ženy zrazu narovnali a stali sa normálnymi. Žena sa priplazila k okraju lôžka a kráčala rovno k nemu, čo Billovi umožnilo, aby sa pozorne pozrel do jej tváre. Potom sa opäť ocitol v pološere svojej vlastnej izby.

Billy dlho sedel na okraji svojej postele a snažil sa tejto záhade prísť na koreň. Pán Ježiš sa zjavne chystal vyslobodiť niekoho ďalšieho. Ale koho? A kedy? Pomyslel si, „Dobre, snáď sa dnes dozviem, kde sa nachádza.“

V ten deň ho jeho pracovné povinnosti priviedli k domu s číslom 2223 na ulici East Oak v New Albany. Istá rodina sa vysťahovala z jednej časti dvojdomu a Billy mal uzavrieť prívod vody do neobývanej časti domu, ale v mieste, kde bol vodomer umiestnený, nebol schopný odhadnúť, ktorá časť vodomeru patrí tejto strane domu. Uzavrel teda jeden vodomer a išiel si to overiť do obývanej časti dvojdomu.

Atraktívne, mladé, skromne oblečené dievča odpovedalo na klopanie, „Čo si prajete?“

„Som zamestnancom Technických služieb. Skúsili by ste, či vám tečie voda?“

„Iste.“ Dievča zašlo za roh do kuchyne. On zostal stáť vo dverách a v obývacej izbe spozoroval ženu, ako leží na nemocničnom type lôžka. Jej telo bolo hrozne pokrútené, svojím vzhľadom pripomínala scvrknutého pavúka. Mala podloženú hlavu, ktorá smerovala ku vchodovým dverám, takže Billy mal možnosť pozrieť sa jej pozorne do tváre. Jeho srdce poskočilo vzrušením. Toto bola tá zmrzačená žena, ktorú ráno videl vo videní. Čítala knihu v čiernej väzbe, na zemi vedľa postele ležali rozhádzané noviny.

„Dobré ráno, pani. Volám sa Billy Branham.“

„Dobrý deň. Ja sa volám Mary Der Ohanionová. Moja dcéra je Dorota.“

Dorota vošla do izby a povedala, „Áno, voda stále tečie.“

„V tom prípade som uzavrel ten správny vodomer. Ďakujem vám za ochotu.“ Billy však neodišiel. Musel predsa nejako nadviazať rozhovor s touto zmrzačenou ženou. „Čo to čítate?“

„Arménsku Bibliu,“ odpovedala.

Spýtal sa, „Ste veriaca?“

Pani Der Ohanionová si položila Bibliu do lona, „Dorota má 17 rokov. Od jej narodenia ležím takto zmrzačená na lôžku. Ale dnes ráno som v novinách čítala o istom mužovi v Katolíckej nemocnici, ktorý bol uzdravený, a povedala som si, 'Tak aj pre mňa existuje ešte nádej.' Počula som dobre, že tvoje meno je Branham?“ Zložila si okuliare na čítanie, zahľadela sa na toho mladého muža, ktorý stál vo dverách obývačky. Jej výraz sa zmenil, keď si dala do súvislosti toho mladého muža, ktorý robil odpočet vodomerov, a toho anonymného Branhama z novinového článku. „Si tým Božím mužom, ktorý včera večer uzdravil toho farebného muža?“

„Nie, madam, nie som uzdraviteľom. Bolo mi iba ukázané, aby som sa za toho muža išiel pomodliť. Uzdravil ho Pán Ježiš, nie ja.“

Žena prikývla hlavou, „Od chvíle, keď som si o tom zázraku prečítala, prosila som Boha o zázrak aj v mojom živote. Pomodlíš sa za mňa?“

Billy pohliadol na túto ženu, ktorej pokrivené údy sedemnásť rokov trpeli atrofiou a s opatrnosťou povedal, „Pôjdem sa za to pomodliť a potom sa vrátim.“

Vyhľadal si miesto, na ktorom by mohol byť sám s Bohom, a modlil sa, dokiaľ sa jeho odvaha nepovzniesla k videniu. Potom prišiel do domu Georga DeArca. „Brat George, stretol som sa s tou ženou, o ktorej som ti dnes ráno rozprával. Viem, že je to ona. Poď so mnou.“

Obaja vošli do dvojdomu a postavili sa vedľa lôžka pani Ohanionovej. Žena práve pri srdci stískala svoju arménsku Bibliu. Dorota sa so svojím osemročným bratom schovali za vianočný stromček na druhej strane obývacej izby, chichotali sa a posmievali takému nápadu - myšlienke, že by ich matka mohla vstať z postele po sedemnásťročnom ležaní na nej - to je predsa vtip.

Billy nebral na tieto deti ohľad. „Pani Ohanionová, Pán Ježiš vás istotne uzdraví.“ Billy s Georgom pokľakli a začali sa modliť. Viečka, aj keby boli akokoľvek zatvorené, stále prepúšťajú časť svetla na šošovky. A so zatvorenými viečkami Billy spozoroval nad pani Ohanionovou svetlo. Otvoril oči v nádeji, že uvidí elektrickú žiarovku. Miesto toho však nad jej lôžkom krúžil jantárový kruh ohňa. Zmocnila sa ho bázeň - napätie a strach spolu so skúmavou zvedavosťou. Toto musí byť to isté svetlo, ktoré tvorilo ohnivý kríž vo vzduchu, keď sa modlil v kôlni za domom. Povzbudený, Billy natiahol svoju ruku a uchopil ruku zmrzačenej ženy so slovami, „Pani Ohanionová, Pán Ježiš mi dnes ráno povedal, že budete uzdravená. V Mene Ježiša, vstaňte na nohy a chod'te.“

Odhodila prikrývku nabok, obrátila sa ku okraju postele pomocou svojich vyschnutých rúk a nôh a kúsok po kúsok sa posúvala ako húsenica. V tej chvíli sa pri Billovi objavil záblesk pochybnosti; pomyslel si, že ak ju nechá spadnúť z toho vysokého lôžka na zem, môže si nárazom o zem zlomiť krk. Keď si však spomenul na videnie, týkajúce sa Williama Merrilla - ako dokonale sa vyplnilo, jeho dôvera sa okamžite vrátila.

Akonáhle sa pani Ohanionová začala skláňať nad krajom postele, jej obidve nohy sa rovno pred zrakmi všetkých vyrovnali. Dorota zdesene vykričla, trhala si vlasy, vyrazila von k vchodovým dverám a na celé hrdlo prenikavo kričala. Susedia sa zbíhali zo všetkých strán, tlačili sa dovnútra a

neveriacky zízali, keď pozorovali svoju susedku, Mary Der Ohanionovú, ako prvýkrát po sedemnástich rokoch chodila po svojej obývacej izbe so zdravými rukami zdvihnutými nad hlavou a oslavovala Pána Ježiša Krista vo svojej rodnej arménskej reči.

Bill sa vrátil domov plný nadšenia a šťastia z týchto všetkých nádherných videní, ktoré predchádzali tieto zázraky. Ale čoskoro malo byť jeho vzrušenie oslabené; čoskoro sa jeho radosť mala obrátiť v strach. Jeho ďalšie videnie bude nápadne iného rázu. A keď sa o toto videnie podelí so svojím pastorom, bude Bill zmätený jeho reakciou. Stane sa to preňho začiatkom mnohých rokov neistoty, ktorá ho nakoniec dovedie k odhaleniu tajomstva jeho podivného života - tajomstva, ktoré potom začne najväčšiu službu uzdravovania vierou, akú kedy tento svet videl.

Vysvetlivky autora

Pre tých čitateľov, ktorí sú zvedaví, ako tento text zodpovedá skutočnosti, môžu byť užitočné nasledujúce autorove poznámky.

Prvú kapitolu prvej knihy som dramatizoval kvôli tomu, aby tí, ktorí o Williamovi Branhamovi nepočuli, mohli byť okamžite vtiahnutí do deja. Rozhovory v prvej kapitole sú mojou špekuláciou. Ale napriek tomu sú základné prvky rozprávania skutočné - pozadie Elly Harvey Branhamovej a Charlesa Branhama, dokonca také podrobnosti ako vnútorné a vonkajšie prostredie chatrče, lojová sviečka, skutočnosť, že babička Branhamová nemala za celý svoj život na nohách topánky, a rovnako aj to, že Charles Branham si išiel kúpiť do Burkesville na počesť tejto slávnosti nové montérky - tieto podrobnosti sú podané samotným Williamom Branhamom v čiastočných rozprávaniach naprieč Amerikou.

V ďalších kapitolách pochádza väčšina rozhovorov v tomto životopise priamo zo svedectva samotného Williama Branhama. V priebehu 19 rokov, v ktorých boli jeho kázne zaznamenávané na magnetofón, rozpráva tento príbeh veľakrát. Každý človek, ktorý opakovane rozpráva rovnakú vec, raz upresní nejakú podrobnosť alebo inokedy niečo zabudne, rovnako tak je to aj u neho. Všetky tieto podrobnosti úsekových rozprávání som dal dohromady a takto som zostavil ucelenú správu. Keď si porovnáte príbehy obsiahnuté v tejto biografii s nejakým miestom v určitých kázňach, ako ich William Branham rozpráva na páske, potom budete iste udivení, odkiaľ som zobral toľko ďalších podrobností. Ale ak si porovnáte tento detail so všetkými miestami, na ktorých William Branham rozpráva o tom istom príbehu, uznáte, že všetky fakty tu zapísané sa zhodujú s tým, ako ich popísal on sám. Jednotlivé príbehy som, samozrejme, rozprával mojim vlastným slohom. Pre tých z vás, ktorí sa zaujímajú o prečítanie týchto príbehov slovami samotného Williama Branhama, najľahšou cestou, ako sa dostať ku všetkým kázňam, je ich vydanie na CD diskoch z vydavateľstva Eagle Computing (viď pramene a bibliografia)*. Cena je minimálna a čas vyhľadania niekoľko sekúnd. Ak nemáte prístup k počítaču, potom si môžete zdarma objednať knižky z vydavateľstva Voice of God Recordings, Inc. alebo End Time Message Tabernacle (viď pramene a bibliografia).

Pokiaľ vás bude zaujímať nejaký detail, ktorý ste nemohli nájsť v slovách Williama Branhama, pamätajte, že kázne na páskach neboli v tomto životopise mojím jediným zdrojom informácií. Mal som po ruke články z novin a časopisov, rovnako tak knihy, ktoré som uviedol v zozname, rovnako tak svedectvá od ľudí, ktorí osobne Williama Branhama poznali. Napríklad udalosť s bielou holubicou, ktorá priletela a posadila sa v okienku chatrče, ako stojí v prvej kapitole - toto rozprávanie pochádza od bratranca Williama Branhama, Henryho Branhama, ktorého matka bola jednou z pôrodných báb prítomných pri narodení Williama Branhama. Tento príbeh bol popísaný v auguste v roku 1988 v časopise Only Believe. (Roč.1, č.2, str.18).

Každý životopis zachytáva iba ľudský život. A keďže spisovateľ píše skrze svoje vlastné oči, jeho kniha bude odrážať jeho vlastné videnie tejto témy. Práve kvôli tomu máme okolo 900 životopisov Abraháma Lincolna. Dokonca aj životopis je subjektívny. Hoci Benjamin Franklin napísal jednu z najznámejších autobiografií v dejinách Ameriky, neskôr boli o ňom napísané ešte mnohé ďalšie životopisy. Bolo o tom jednoducho ešte čo povedať - a to z rôznych pohľadov.

Tento životopis, prirodzene, zrkadlí môj pohľad na Williama Branhama - ako som ho pochopil po rokoch skúmania a modlitby. Snažil som sa byť verný skutočným udalostiam a Duchu Božiemu, ktorý inšpiroval neobvyklý život tohto muža. Ale o jeho skúsenosti a náuke môže byť poznané omnoho viac. A preto najlepším spôsobom, ako sa o Williamovi Branhamovi po prečítaní tejto knihy dozvedieť viac, je vypočuť si záznamy s jeho kázňami na páskach alebo si ich prečítať na CD-Rome cez počítač*. Táto námaha ti tvoj čas bohate vynahradí.

Pramene a bibliografia

- Skutky proroka, Pearry Green, 1969, 207 strán.
- Všetko je možné: Uzdravovacie a charizmatické prebudenie v modernej Amerike, David Harell, Jr., 1975, 304 strán.
- Kristus Uzdravovateľ, F. F. Bosworth, jeho kázne z rokov 1920 - 1930, vydanie 1973, 241 strán.
- Stopy na piesku času, Spoken Word Publications, 1975, 700 strán.
- Nebol som neposlušný tomuto nebeskému videniu, kaz. William Branham, 1947, 27 strán.
- Ježiš Kristus včera i dnes ten istý je, aj naveky, kaz. William Branham, 1936, 24 strán.
- William Branham, muž Bohom poslaný, Gordon Lindsay, 1950, 216 strán.
- William Branham, prorok navštevuje Južnú Afriku, Julius Stadsklev, 1952, 195 strán.
- Len ver, magazín, Rebeka Branham Smith, vydavateľ

Kázne Williama Branhama sú dostupné z týchto zdrojov:

Eagle Computing, na CD-Rom*.

End Time Message Tabernacle, Edmonton, Canada

The Word Publications, Glendale, Arizona.

Voice of God Recordings, Jeffersonville, Indiana.

** Poznámka vydavateľa slovenskej verzie: Vďaka pokroku technológií od času písania tohto životopisu, sú k dispozícii originálne i preložené kázne brata Branhama vo zvukovej i písanej podobe aj na týchto nosičoch: DVD, SD karta, USB kľúč. Okrem použitia mobilnej aplikácie je samozrejmosťou možnosť stiahnutia kázni z webových stránok. Viac informácií na našej stránke www.vecerne-svetlo.sk.*

Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhama:

Kniha 1:

Chlapec a jeho núdza

(1909 - 1932)

Od chvíle, kedy sa narodil, bol William Branham oddelený, aby bol odlišný od bežného spôsobu života. Zranený chudobou a odmietnutím, stal sa nervóznym dieťaťom. Stále sa mu diali neobvyklé veci, tajomné a duchovné veci... ale nezačal rozmýšľať o Bohu, až kým nemal 14 rokov, keď takmer stratil obe nohy pri nehode s puškou. Ako tak ležal a zomieral v kaluži krvi, videl hrozné videnie pekla, videl samého seba, ako padá neustále hlbšie do toho regiónu stratených a unášaných duší. Kričal ku Bohu o milosrdenstvo a zázračne mu bola daná druhá šanca – šanca, ktorú neskôr takmer zlyhal uchopiť.

Kniha 2:

Mladý muž a jeho zúfalstvo

(1933 - 1946)

Ako mladý pastor William Branham zápasil o porozumenie svojho zvláštneho života. Prečo bol tým jediným kazateľom v meste, ktorý vídal videnia? Keď ho Boh prvýkrát povolal ku celonárodnej evanjelizácii v roku 1936, odmietol, aby za svoju chybu draho zaplatil stratou svojej manželky a dcéry, ktoré zomreli na tuberkulózu. Videnia pokračovali. Kazatelia mu povedali, že tieto videnia pochádzajú od satana. Zúfalstvo ho nakoniec priviedlo k tomu, aby hľadal Boha na pustatine, kde sa stretol tvárou v tvár s nadprirodzenou Bytosťou. Anjel mu dal poverenie od Boha, aby vzal dar Božského uzdravenia ku ľuďom sveta. Keď sa William Branham pýtal, či budú ľudia veriť, že skutočne stretol Anjela, ten Anjel povedal, že mu budú dané dva nadprirodzené znaky, aby potvrdili jeho povolanie. Potom budú musieť uveriť. A ver tomu, že uverili!

Kniha 3:

Muž a jeho poverenie

(1947 - 1950)

Čoskoro na to, ako Anjel navštívil Williama Branhama a povedal mu, že bol ustanovený vziať dar uzdravenia ku ľuďom sveta, objavil sa prvý znak – fyzická reakcia na jeho ruke, ktorá sa ukázala iba vtedy, keď sa dotkol ruky niekoho, kto trpel na nemoc zapríčinenú nejakou baktériou. Behom dvoch mesiacov od jeho poverenia, mimoriadny dar Williama Branhama upútal pozornosť v celom národe. Tisícky ľudí sa schádzali na jeho zhromaždeniach, kde kázal spasenie a Božské uzdravenie v Mene Ježiša Krista. Zázrakov bolo viac a viac. Svet nevidel nič takého odo dní, kedy Ježiš chodil cez Galileu a vyháňal démonov a uzdravoval všetkých, ktorí boli chorí a postihnutí.

Jednako niektorí ľudia stále pochybovali, či sa tento pokorný muž naozaj stretol s Anjelom. Potom sa objavil druhý znak... a oni museli uveriť!

Kniha 4:

Evanjelista a jeho vrúcne prijatie

(1951 - 1954)

William Branham je paradoxom v modernej histórii. Od roku 1946 za menej ako šesť mesiacov prešla jeho služba od neznámosti až k získaniu si pozornosti celých Spojených Štátov. Tento proces zapálil celosvetové prebudenie uzdravenia vierou. Tento čin uskutočnil pomocou jedinečného daru – nadprirodzeného znaku, ktorý viedol ľudí do pozornosti. Kresťania na celom svete si to rýchlo všimli. Medzi rokmi 1951 a 1954, viedol William Branham najväčšie kresťanské zhromaždenie do toho času - okolo 300 000 ľudí na jednom zhromaždení, v Bombai, v Indii. Dopyt po jeho službe v Amerike a v zahraničí sa zdal byť nenásytný. Ale William Branham nebol spokojný. Niečo sa zdalo byť nie v poriadku. Dlhý čas nevedel, čo to je, ale koncom roku 1954 to spoznal. Jeho služba sa mala zmeniť.

Kniha 5:

Učiteľ a jeho odmietnutie

(1955 - 1960)

Medzinárodná služba Williama Bramhama mala tri hlavné štádiá. Prvé, rozpoznával choroby pomocou nadprirodzeného daru vo svojej ruke. Neskôr mu videnia dovoľovali rozpoznáť nemoci a ďalšie veci. Medzi rokmi 1946 a 1954, viac ako 500 000 ľudí prijalo cez jeho kázanie Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, a nie je možné vyčíslieť, koľko miliónov obdržalo cez jeho modlitby uzdravenie. Pri rozpoznaní, že ľudia neprijímali duchovné hĺbky a výšky, ktoré im Božie Slovo a Duch ponúkal, William Branham cítil, že Duch Boží ho volá urobiť viac. Vedel, že ľudia prichádzali na jeho zhromaždenia z rôznych dôvodov. Niektorí prišli, pretože verili, že Duch Ježiša Krista je prítomný. Iní prišli kvôli tomu, že to bola nová vzrušujúca vec, práve tak, ako keď sa ľudia zhromaždili, aby videli, ako Ježiš uzdravuje chorých a rozmnožuje víno, chlieb a ryby. Ale bolo to učenie Ježiša, ktoré zmenilo históriu sveta. William Branham cítil, že Boh ho volá na jeho kampaniach uzdravenia vierou vyučovať viac. Veril, že jeho služba by mohla mať trvácný prínos pre Kresťanskú cirkev. Začnúc v roku 1955, nielen vyučoval Božské uzdravenie, ale vyučoval aj rôzne aspekty Božieho Slova. Boh mu dal videnie nového štádia jeho služby, „tretie potiahnutie“ (používajúc slová Anjela), ktoré prekoná všetko, čo Boh cez neho konal v minulosti. Nevyhnutne tým niektorých ľudí pohoršil.

Kniha 6:

Prorok a jeho zjavenie

(1961 - 1965)

Hoci prvé dve fázy služby Williama Branhama boli veľmi jasné, otázky povstali ohľadne tretej tajomnej fázy, o „treťom potiahnutí“. Nasledujúc Božie vedenie, William Branham vstupuje do posledných piatich rokov svojho života, aby odkázal sériu kázaní, ktoré privedú cirkev k porozumeniu tajomstiev Písma, ktoré boli skryté od začiatku času. Čo znamenajú tajomné symboly v Knihe Zjavenia? Čo je „tajomstvo Božie“, o ktorom sa hovorí v Novej Zmluve? O týchto pravdách sa špekulovalo, debatovalo, domnievalo v inštitúciách kresťanstva celých dvetisíc rokov. Ale čo sa deje, keď Sám Boh zjavuje odpovede skrze proroka? To sa stalo a pre teba je tu na čítanie tento ohromný príbeh.

* * * * *

--- Kniha nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v októbri 2019.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD, SD, USB.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

Kniha prvá:
Chlapec a jeho nůdza
(1909 - 1932)

Od chvíle, kedy sa narodil, bol William Branham oddelený, aby bol odlišný od toho bežného spôsobu života. Zranený chudobou a odmietnutím, stal sa nervóznym dieťaťom. Stále sa mu diali neobvyklé veci, tajomné a duchovné veci... ale rozmýšľať o Bohu nezačal, až kým nemal 14 rokov, keď takmer stratil obe nohy pri nehode s puškou. Ako tak ležal a zomieral v kaluži krvi, videl hrozné videnie pekla, videl samého seba, ako padá neustále hlbšie do toho regiónu stratených a unášaných duší. Kričal ku Bohu o milosrdenstvo a zázračne mu bola daná druhá šanca – šanca, ktorú neskôr takmer nedokázal uchopiť.